Tuyết Đen

Giao Chi

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 1

Bắt đầu từ một nụ hôn

Đám cưới tang tóc.

Đám cưới quý tử của huyện lệnh lão gia chưa gì đã trở thành đại tang.
Tiệc cưới đã chuẩn bị sẵn. Cờ hoa đã chăng đầy. Xiêm y lộng lẫy đã đưa tới nhà dâu. Cậu ấm Vĩnh Phúc kết hôn với đại tiểu thư võ đường Lưu gia, tên gọi Đông Tử. Có nghĩa võ đường danh giá nhất huyện sẽ được sát nhập vào nhà quan. Có nghĩa quan huyện khỏi phải e dè Lưu gia kia ngòai mặt là võ đường danh chính ngôn thuận nhưng thực chất trong có bè phái với sơn tặc hay không. Quan trọng hơn nữa, Lưu Đông Tử là một trong những thiếu nữ xinh đẹp nhất vùng và võ thuật đầy mình. Từ khi cậu ấm Vĩnh Phúc tình cờ gặp được và tình cờ nhận một cái tát của Đông tử, hắn đã quyết định bằng mọi giá phải đem Đông Tử về làm thê tử. Để đứa con gái ngang bướng kia phải hàng ngày mang khăn ấm cho cậu ấm chùi chân.
Vậy mà, ngay ngày rước dâu, Đông Tử lại chết ngắc. Chết cứng đờ.
Thọat đầu nhà gái giấu giấu diếm diếm, từ năm ngày trước lễ đã kiên quyết không cho gặp mặt. Sau huyện lệnh lão gia làm dữ, Lưu gia mới thú nhận Đông Tử đi bảo tiêu một chuyến hàng sang huyện bên đến sát ngày hôn lễ mới về.
Huyện lệnh lão gia cho rằng cô dâu bỏ trốn nên đùng đùng cho lính truy bắt, cả võ đường Lưu gia bị bao vây trong suốt năm ngày liền. Chỉ chờ có người vùng dậy là lính sẽ giết cả võ đường, viện rằng "phản lại triều đình". Chiêu cũ xì.
Cô dâu bỏ trốn, vậy mà chuyến hàng Đông Tử bảo tiêu thật đã đến nơi an tòan. Người nhận chứng thật Đông Tử đã quay về, còn công nhận Đông Tử nói muốn về sớm, để không lỡ hôn lễ. Vậy mà 5 ngày sau đó, đòan bảo tiêu vẫn không thấy tăm hơi.

Quân lính cày nát cả những huyện lân cận, vẫn không thấy một manh mối. Như thể Đông Tử cùng 10 bảo tiêu đầu đã bốc hơi vào không trung.
Lưu gia trang thề sống thề chết rằng Đông Tử sẽ trở về đúng ngày thành hôn, lại cho người chuẩn bị hôn lễ như không có gì xảy ra. Đúng thật, sáng ngày cưới, đòan bảo tiêu trở về. Đông Tử cũng trở về.
Đòan bảo tiêu không nói một lời, ai nấy mặt mày thất sắc, về đến nơi thì lăn ra ói mửa. Đông Tử cũng chẳng giải thích gì chỉ lẳng lặng mặc áo cưới và trang điểm kỹ càng.
Huyện lệnh lão gia và quý tử Vĩnh Phúc thấy thế mới nơi lỏng lệnh bao vây võ đường và lễ kết hôn bắt đầu đúng dự định.
Đến khi chuẩn bị hành lễ, cô dâu Đông Tử bảo chóng mặt xin uống hớp trà. Uống xong thì mặt mày tái ngắt, lăn đùng ra đất, lay sao cũng không dậy. Khi lang y đến thì mặt Đông Tử đã trắng tóat, môi thâm tím, mạch và nhịp thở cũng tắt mất.
"Cô dâu chết rồi!" - lang y phán. "Trúng độc mà chết". Khách mời lẫn chủ hỏang hốt vứt hết những ấm trà trong tiệc. Nhưng lạ thay không thấy chất độc được bỏ ở đâu.
"Xem ra cô dâu đã bị trúng độc cách đây mấy ngày rồi" - thầy y phán thêm, trấn an mọi người.
Vĩnh Phúc không tin xông lại, tận tay chạm vào xác cứng đờ rồi điên tiết đòi xử tội cả võ đường vì cô dâu tự tử.
Ngay lúc đó, từ trên trần bông tuyết rơi lác đác xuống áo cô dâu. Bông tuyết đen như than.
Mọi người ngước nhìn lên mới thấy một hắc y nhân bịt mặt ngồi trên thanh gác trần. Đó là một thanh niên cao lớn, gương mặt che kín dưới mặt nạ bằng bạc ngả sang đen. Phần lộ ra chỉ có đôi mắt với ánh nhìn rất lạnh lẽo nhưng có lẽ nếu không che mặt đi, gương mặt có thể rất dễ nhìn. Hắn mặc áo chòang đen, lại dắt nhiều ống kim lọai quanh người như một bộ dáp. Tay đeo găng cũng đen, cầm theo một cây gậy kim lọai.
Hắc y nhân hờ hững nhìn. Một con bọ cạp lớn ngọ ngọay đuôi bò chầm chậm trên vai hắn. Hắn cũng chẳng có vẻ phiền gì về nó. Con vật ngọ ngọay bò phủi lớp bụi đen trên áo chòang xuống.
Bụi nước đá.
Bụi tuyết.
Bụi tuyết màu đen.
Hắc y nhân có lẽ đã ngồi quan sát đám cưới ngay từ đầu nhưng không ai hay bíêt. Hắn không nói gì, cũng chẳng có vẽ muốn gây

hấn. Nhưng diện mạo và trang phục toát lên vẻ kỳ dị, lạnh lẽo và chết chóc.
Đến khi cả đám khách chủ tiệc cưới nháo nhào thì con người kỳ dị này thong thả phi thân xuống. Liếc nhìn xác cô dâu Đông Tử lúc này đã bắt đầu cứng đờ, nhếch mép rồi thong thả bước ra cửa.
Nhà Vĩnh Phúc và cả Lưu gia tuốt gương định cản lại nhưng một người trong đòan bảo tiêu sống sót trở về hét lên:
"Đừng! Chết đó!!!"
Cả hai gia tộc mới định thần nhìn kỹ. Tuy người khách bí ẩn này không trang bị gươm dáo, nhưng đâu đó trong chiếc áo, có thể thấy lấp lánh ánh bạc của vảy rắn khi những con vật này uốn éo, cựa quậy, và những con nhện đen to lớn thì đong đưa trong chiếc áo chòang.
Người khách bước ra cửa mà không bị cản trở gì. Cả đám tiệc yên lặng như tờ tránh đường cho hắn bước. Chỉ có tiếng rít của lòai rắn trong mỗi bước tiến và có cái gì đó rất lạnh lẽo về con người này. Khi hắn bước đi, tòan thân như bao bọc bởi một lớp khí lạnh và bụi tuyết đen lại thỉnh thỏang rơi lác đác.
Đến khi người lạ đi khúât, bảo tiêu đầu khi nãy mới cất lên lời: "kẻ đó là... là... chính là hắn đi cùng với đám dị nhân trong rừng. Chính hắn giết Đông Tử ".
Lúc đó thì lang y chẩn bệnh cho Đông Tử ré lên, buông xác xuống. Đến lúc này, một dấu hoa tuyết màu bầm đen nổi rõ trên cổ Đông Tử.

Dương Kiến Minh, một bậc thầy về võ thuật có mặt trong đám cưới, cũng là sư phụ của huyện lệnh công tử Vĩnh Phúc nhận ra ngay dấu đen đó. - "Ta biết cái dấu này..." Ông hốt hỏang.
"Bốn năm về trước cả võ đường Hàn gia ở huyện * hơn hai trăm nhân mạng đã bị đầu độc chết với dấu đen y như vậy. Tên sát thủ nổi tiếng tàn bạo khét tiếng cả thiên hạ chỉ có một người có khả năng dùng lọai độc này... Tên đó nhất định là...."

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 2

Tiếp Nối Bằng Một Nụ Hôn

*

Cự Giải Lão gù rất bực chuyện Hóan Diện Nhân chỉ ca thán về việc Đông Tử trúng độc không thể đổi diện mạo cho ả mà không quan tâm đến việc Đông Tử sắp chết. Cự Giải Lão thở dài:

"Con bé rất dễ thương... thật là đáng thương... "

Nhưng quả thật, có muốn cũng không làm được gì vì độc chất từ da thịt Vạn Độc Vương thật sự không có thuốc giải.

“Vậy làm gì với con bé và lũ người trong chuồng ngựa bây giờ?” Cuối cùng, Hiết Hổ hỏi.

“Người gì trong chuồng ngựa?”

Cả bọn dẫn Vạn Độc Vương vào chùông ngựa chỉ vào đám 10 Lưu gia tiêu đầu đang nằm la liệt. Nhìn thấy bon tiêu đầu thương tích đầy mình, Vạn Độc Vương nổi giận. Rõ ràng bọn Hóan Diện Nhân và Hiết Hổ chỉ coi nhà ở như sân chơi, kéo cả đám chíên lợi phẩm đem về bỏ lăn lóc đó. Vạn Độc Vương tối đó đặc biệt khó chịu trong người, bị bọn Hóan Diện léo nhéo làm phiền thì bực quá tung cho một chưởng, hất văng Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân xa ba thước. Bọn tiêu đầu đã bị thương, lại rơi giữa vòng giao đấu nên đã bị thương càng trầm trọng hơn.

Đến khi cả đám quay lại nhà chính, Đông Tử đã biến mất.

Đông Tử chạm vào người Vạn Độc Vương bị trúng độc cực nặng, lẽ ra đã chết trong vòng vài phút, nhờ viên cầm độc nên còn giữ mạng được vài canh giờ... thế mà lại tự mình bỏ đi đâu mất.

"Đi tìm con bé về đi"

"Nụ hôn đầu đời đó!"

"Không phải hôn!"

Cả bọn lại tiếp tục cãi vả. Có lẽ lâu rồi bọn dị nhân này mới thấy chuyện li kỳ như vậy.

Trong lúc đó, Đông Tử đã cố gượng được đến khe suối. Đám cưới trong 4 ngày tới. Nếu cả Đông Tử lẫn 10 bảo tiêu đầu không

về trong ngày cưới, Vĩnh Phúc huyện lệnh lão gia sẽ được dịp cày nát cả võ đường. Đông Tử vốn muốn chạy trốn đám cưới này, nhưng đến lúc trúng độc gần chết lại muốn quay về nhà.

Đông Tử gượng dậy băng rừng về, ngược khe suối không lâu, Đông Tử thóang thấy ánh lửa. Đến khi lại gần, mới hay không phải người dân vượt rừng mà là một nhóm sơn tặc.

Bọn sơn tặc đang hành hung một lão bà bà. Đông Tử bình thường, so với bọn sơn tặc, chắc không biết ai hơn thua, nhưng khi trúng độc rồi đứng không vững, nói gì đến cầm kiếm. Nhưng khi thấy bọn sơn tặc giật túi đồ rồi đá bà lão một phát, Đông Tử không cầm được, lấy hết sức vung kiếm hét lớn:

“Bọn giặc kia, khôn hồn thì trả túi hàng lại cho bà bà!”

Lão bà bà thấy Đông Tử, hý hửng ra mặt: “Chính là nó!!!! Cuối cùng cũng xuất hiện rồi!” Bà ta kêu lên.

Bọn sơn tặc thấy giữa rừng tự nhiên xuất hiện cô gái trẻ xinh đẹp thì mừng quýnh, hú lên thích thú và lăm lăm tiến lại.

Đông Tử ghì chặt kiếm, định sẽ chiến đấu đến cùng.

Nhưng đánh đấm là dư thừa vì ngay lúc đó, Vạn Độc Vương lù lù xuất hiện ngay sau lưng.

Vạn Độc Vương lần này chẳng thèm đeo mặt nạ. Mặt mày cau có, mệt mỏi. Thấy bọn sơn tặc càng bực bội ra mặt. Ánh mắt bình thường chỉ lạnh lẽo giờ ánh lên sát khí "Con bé với bà già đi với ta!"

Bọn sơn tặc rú lên cười. Có lẽ bình thường, danh tiếng Vạn Độc Vương thường gắn liền với người áo đen đeo mặt nạ, bộ dạng hắc ám, chứ chưa nghe Vạn Độc Vương là anh chàng trẻ tuổi, gương mặt điển trai cau có, nói chuyện cộc lốc bao giờ. Vả lại, thập bát dị nhân vốn không cư trú ở khu vực này, nên vô danh tiểu tốt như đám sơn tặc này quả không biết danh.

Bọn sơn tặc vung dáo định dần cho hắn một mẻ thì từ đâu rắn rết bò đầy đất. Từ bóng Vạn Độc Vương nghiêng dài trên nền cỏ, rắn bắt đầu trườn ra rít phì phò. Lại thêm bụi tuyết đen từ đâu dâng ngập vùng khiến chúng trước sự lạ hốt hỏang bỏ gái chạy lấy người.

Cả bọn chạy hết rồi Vạn Độc Vương mới cau có nhìn bà già:

“Chiêm Tinh Dị Thánh mà không đóan được sẽ có sơn tặc à?”

Lão bà bà cười khà khà, cuối xuống nhặt túi xách lúc nãy bị giật mất. Lúc này Đông Tử mới để ý trong túi đầy ngọc các lọai.

Bà già trông bình thản lạ, không giống người cô thế vừa bị hành hung. Bà mặc áo chòang dài màu sắc sặc sỡ và đeo đầy

những tràng đá.

Bà líêc Vạn Độc Vương chỉ phán một câu

"ngươi lo mà cẩn thận tai nạn về cung tên đó!"

Quay sang Đông Tử, bà tỏ ra đặc biệt quan tâm

"Tiểu nha đầu này... trông dung mạo cũng dễ thương, hơi tầm thường so với ta hy vọng nhưng không sao..."

Bà đặt tay lên vai Đông Tử mà nhẹ nhàng nói:

"đêm nay, ngươi làm gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ, chỉ một quyết định của ngươi thôi mà sau này cả võ lâm sẽ náo lọan đấy!"

Đông Tử không hiểu lão bà bà nói gì. Đông Tử chỉ là con bé võ đường tầm thường, không phải người giang hồ, lại đang trúng độc sắp chết, quyết định gì mà náo lọan nổi võ lâm đây?

Lão bà bà không giải thích, chỉ nở nụ cười bí hiểm rồi leo lên ngựa gần đó phóng đi mất, tung bụi mù mịt vào Vạn Độc Vương.

"Bà già cổ quái chỉ tòan nói nhảm!" Vạn Độc Vương phủi tay

Nhưng Chiêm Tinh Dị Thánh, nếu đúng như Vạn Độc Vương gọi lão bà bà, 1 trong 18 dị nhân, tuy không có võ công nhưng là người có khả năng tiên đóan tương lai, quá khứ như thần.

Vậy càng ngạc nhiên vì bà ta cố công đến đây chỉ để nhìn mặt Đông Tử.

"Náo lọan võ lâm" cái gì chứ.

Bà già đi rồi, chỉ còn mình Đông Tử và Vạn Độc Vương đứng nhìn nhau trân trối.

"Thuốc cầm độc lúc nãy... chỉ giữ mạng cô đến bình minh thôi!"

"Xin làm ơn cho tôi thuốc giải"

"Không có thuốc giải cho lọai độc này"

"Vậy anh tìm tôi làm gì?"

"Lão gù muốn cô đem 10 gã dỏm đời kia về đi"

"Hãy thả họ ra, họ sẽ tự về"

Đông Tử không hiểu Vạn Độc Vương thật sự muốn gì, nhưng cô kiên quyết quay về võ đường. Đông Tử kể lại đầu đuôi hòan cảnh, dù sắp chết, cô muốn quay về võ đường để mọi người biết cô không chạy trốn, để không liên lụy người trong võ đường.

Vạn Độc Vương không trả lời. Đông Tử quay đầu lại phát hiện Vạn Độc Vương đã ngã ra đất bất tỉnh từ lúc nào.

Tình thế rất éo le. Vạn Độc Vương mà ngay cả bọn dị nhân còn dè chừng lại tự nhiên bất tỉnh. Đông Tử chỉ còn vài canh giờ để sống lại phải lựa chọn giữa đi tiếp hay quay lại xem Vạn Độc Vương thế nào.

Chưa hết, Vạn Độc Vương tòan thân có nhiều rắn, nhện độc, tiến lại gần hắn đã là một chuyện khó khăn.

Ấy thế mà Đông Tử quyết định ở lại, không đi tiếp. Sau khi dùng que cây vứt hết đám rắn nhện và xua đám tuyết đen xung quanh Vạn Độc Vương đi, Đông Tử mới phát hiện hắn bị thương rất nặng.

Một vết tên bắn ghim rất sâu và đầu tên vẫn còn trong lưng có vẻ đã lâu đang nhiễm trùng trầm trọng. Lão bà Chiêm Tinh Dị Thánh quả tương đóan y như thần.

Chưa hết, trên người Vạn Độc Vương chi chít thẹo, lại còn có vết dao đâm trước ngực và vết móng tay cào bong cả thịt ở trên vai. Hai vết này có vẻ mới hơn và không xuyên thủng áo.

"À, bị tập kích khi đang ở trần." Đông Tử thầm nghĩ.

Đến đây cô mới hiểu ra, Vạn Độc Vương tòan thân là chất độc, cả da thịt là chất độc, không ai chạm được nên nếu bị thương cũng không có ai trị thương. Chỉ có mình Đông Tử lúc này, chạm được vào hắn... bởi lẽ cô đã bị trúng độc nên có trúng thêm vài liều cũng chẳng thay đổi gì.

Nhưng lạ nhất ở chỗ, con người võ công cao siêu và chất độc đầy mình kia, lại bị thương te tua và nhất là có vết móng tay cào ở cự ly gần đến vậy.

"Bị cào trong khi đang ở trần" Đông Tử tưởng tượng. "không biết do làm cái trò gì với ai đây..."

Sau khi tìm hiểu, Đông Tử lột trần Vạn Độc Vương ra, mở hết đống chai lọ hắn mang trong người, đủ màu sắc, đủ mùi vị, đủ lọai độc, đủ lọai giải nhưng vẫn không tìm thấy thuốc giải mà cô cần. Máu Vạn Độc Vương lại chảy lai láng, Đông Tử không có lựa chọn nào khác ngọai trừ việc xé váy áo băng vết thương cho Vạn Độc Vương.

Khi lau sạch máu mới phát hiện trên lưng Vạn Độc Vương có vết xăm lớn hình nhện đen. Vạn Độc Vương bình thường có hạt tuyết bay xung quanh thế nhưng chạm vào cơ thể lại ấm áp lạ thường, và có mùi thảo dược thơm nồng.

"Một người cả cơ thể đều là độc dược, xem ra lợi hại nhưng nếu bị thương thì chẳng biết làm sao. Thật đáng thương" Đông Tử thầm nghĩ, lau máu dính đầy tay.

Cách đó không xa, Chiêm Tinh Dị Thánh ghiềm cương. Bà ta nhìn lên trời cao quan sát sự chuyển dịch của ngôi sao lúc đó mà thở dài rằng.

"Con bé đã quyết định giúp tên Vạn Độc Vương... Giang hồ từ

đây mà dậy sóng"

Trời sáng dần, khi Vạn Độc Vương tỉnh dậy đã thấy người băng bó vải hoa (xé từ váy của Đông Tử). Vạn Độc Vương thở phào, rất may, Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân không có tại đó, chứ nếu để bọn nó thấy Vạn Độc Vương quấn vải hoa chằng chịt thì còn gì danh tiếng nam tử giang hồ!

Cạnh bên, tác giả của sự “nữ tính hóa” này, cũng là người có lòng tốt băng bó trị thương giúp - Đông Tử đang cuộn tròn ngủ gật như con mèo nhỏ, mặt mũi đã có vẻ hồng hào hơn.

Vạn Độc Vương tò mò nhìn kỹ Đông Tử. Thật ra, Đông Tử không "xấu xí". So với những gương mặt đẹp xuất sắc mà Hóan Diện Nhân thường chọn quả không đặc biệt, nhưng so với những cô gái bình thường, Đông Tử quả rất xinh xắn. Đông Tử ngủ say nhìn lại càng dễ thương.

Nhìn Đông Tử ngủ, đôi má bầu bầu, cái miệng xinh xinh, Vạn Độc Vương lại nhớ tới đêm trước khi hai người tự nhiên va vào nhau. Môi Đông Tử chạm vào má hắn.

"Nụ hôn đầu tiên!"

"không phải hôn!"

Đôi môi mềm mại.

Môi người bình thường.

Môi con gái.

Lần đầu tiên trong đời,

Vạn Độc Vương chạm tay trần vào da thịt một thiếu nữ bình thường.

Lần đầu tiên, chạm tay trần vào người khác mà không có ý định giết người đó.

Lần đầu tiên, chạm vào đôi môi mềm mại lại có mùi con gái thoang thỏang hương thơm.

"Nụ hôn đầu tiên!"

"không phải hôn!"

"có thật là hôn không nhỉ...nếu là hôn, phải môi chạm môi chứ"

Vạn Độc Vương tò mò cúi sát môi Đông Tử.

"Sao tôi chưa chết vậy?" - Đông Tử hỏi, đột nhiên mở mắt tỉnh dậy, trân trối nhìn tại sao Vạn Độc Vương lại chạm tay vào môi mình và lại kề gần như vậy.

"a`..." Vạn Độc Vương đằng hắng. Tuy biết rõ tại sao Đông Tử vẫn chưa chết nhưng đó cũng là bí mật duy nhất xung quanh chất độc trên da Vạn Độc Vương, nếu nói ra, chính sinh mạng hắn cũng bị đe dọa. "chỉ là tạm thời thôi... cô có thể sống thêm vài ngày

nữa..."

"Thật không có thuốc giải à?" Đông Tử nài nỉ, hy vọng Vạn Độc Vương sẽ mủi lòng.

"Thật!" Vạn Độc Vương cương quyết, kéo áo che vải hoa băng vết thương lại. Đến khi mặc áo xong, mới giật mình: "Thanh Thanh đâu rồi????"

* * *

Hóa ra, lúc băng bó và lục lọi thúôc giải trong người Vạn Độc Vương, Đông Tử đã làm mất hết tòan bộ "thú cưng" của hắn. Thú cưng. Tức là rắn độc, nhện độc, bò cạp... Thanh Thanh, Thư Thư, Thiên Thiên.... chi đó.

Vạn Độc Vương tỉnh dậy vội vã đi tìm. May mắn thay, giữa rừng nhưng hắn có vẻ biết chính xác nơi nào có thú độc và dùng tay trần để bắt bọ cạp hoặc nhện độc. Lại có thêm tài chỉ chạm tay vào môi, húyt sáo khe khẽ thì rắn độc từ đâu bò lại rần rần.

Chỉ trong thóang chốc đã tìm lại được vô số "thú cưng". Vạn Độc Vương vui mừng như đứa trẻ được quà khi tìm được con rắn Thanh Thanh yêu quý. Lúc hiếm hoi này, mới thấy hắn nở nụ cười với lúm đồng tiền ở má bên phải.

“Con người này có lẽ chỉ có rắn rít là bầu bạn.” Đông Tử thầm nghĩ. “nếu một người bình thường có bộ dạng và nụ cười như thế chắc chắn sẽ có vô số bạn bè. Không hiểu thân thế Vạn Độc Vương thế nào mà lúc nào cũng thấy u uẩn cô độc, lạnh lùng đăm đăm, cứ như người mà thể xác và tâm hồn ở hai nơi khác nhau”.

Tuy ác cảm với Vạn Độc Vương đã giảm hẳn, nhưng từ khi phát hiện Vạn Độc Vương tàng trữ cả đống “thú cưng” trong mình, Đông Tử giữ khỏang cách nhất định khi bước cùng Vạn Độc Vương. Bất kể hắn quả quyết rằng "thú cưng" không bao giờ tấn công nếu không được cho phép.

Vạn Độc Vương mang ơn Đông Tử băng bó giùm nên cho cô 4 viên thuốc, bảo sẽ cầm cự được qua đám cưới và đề nghị hộ tống Đông Tử quay về. Tuy không thể giải độc được nhưng Đông Tử nhất định sẽ sống đến đám cưới để huyện lệnh lão gia và Vĩnh Phúc không kiếm chuyện với võ đường.

”Kết hôn với Vĩnh Phúc rồi, sống hay chết có khác biệt gì đâu?” Đông Tử thở dài. "Bị trúng độc, không biết là xui xẻo hay may mắn đây?"

Vạn Độc Vương là một trong thập bát dị nhân kỳ lạ của võ lâm. Bản thân võ công chưa bíêt cao cường đến đâu vì chưa mấy ai từng tỉ thí võ thuật với hắn. Chỉ bíêt Vạn Độc Vương có hàng ngàn

lọai độc dược mà không cần đến gần đã đủ giết người. Vạn Độc Vương luyện độc trên cơ thể mình từ nhỏ nên độc chất và người đã trở thành một. Da thịt, xương máu, cả mồ hôi cũng là độc dược. Chất độc trên da Vạn Độc Vương ngay cả bản thân hắn cũng không có thuốc giải. Bởi thế, Vạn Độc Vương thường mang mặt nạ, đeo găng che cơ thể mình lại để tránh giết người vô tội.

Cũng vì thế, xưa giờ, không ai biết Vạn Độc Vương thật ra còn trẻ và gương mặt dễ nhìn đến vậy.

Cũng vì thế, xưa giờ, chưa cô gái nào hôn Vạn Độc Vương cả. Trừ con bé đó...

... và Đông Tử.

Vạn Độc Vương nghĩ đến đây cảm thấy ăn năn lắm, không biết phải làm gì với cô Đông Tử này đây. Trong khi hộ tống Đông Tử về, ngồi xa xa, Vạn Độc Vương thường hay nhìn Đông Tử bằng ánh mắt kỳ lạ.

Trong suốt chặng đường, 2 người không nói gì với nhau, nhưng đôi khi ánh mắt tình cờ giao nhau, phát hiện người kia đang nhìn mình, cả hai cùng đỏ mặt quay đi.

Rừng núi này, Đông Tử đã đi bảo tiêu qua lại nhiều lần, thế mà lần này, khung cảnh lại thơ mộng khác thường. Đường mát, nắng vàng len rèm lá xanh, gió dịu hiu hiu, cánh bướm rập rờn, côn trùng kéo đàn rả rích. Cỏ tươi, hoa thắm, thiên nhiên thơm nồng. Cánh hoa rơi, tơ gòn, và bụi bồ công anh trắng cứ lơ lửng trong không gian.

Không rõ vì trúng độc hay vì say cảnh mà trên đường về, Đông Tử cứ thấy người bồng bềnh, lơ mơ.

Đến tối hôm đó, khi Đông Tử đang đốt lửa thì phát hiện có bóng người áo trắng tiến lại gần. Định thần nhìn kỹ, ra là một người đàn ông cao lớn đeo cung tên và 7 người phụ nữ mang dải lụa lòng thòng. Tất cả đều mặc màu trắng, che mặt nạ và đeo găng kín sát người.

Bọn người này thấy Vạn Độc Vương thì bày trận ngay lập tức. Vạn Độc Vương ngay lúc đó cũng quay lại vẻ lạnh lùng chết chóc thường ngày và rút gậy bạc ra đối phó.

Bọn người áo trắng rõ ràng đã từng giáp mặt Vạn Độc Vương từ trước, nên trang bị mặt nạ có chủ đích. Họ tuyệt đối không tiến gần Vạn Độc Vương mà tấn công từ xa. Gã cung thủ ra tay rất nhanh gọn, chỉ trong vài giây có thể bắn liên tục hàng chục mũi tên. 7 người phụ nữ thì tấn công bằng dải lụa.

Cả bọn bịt mặt che kín miệng khiến Vạn Độc Vương tung độc ra đều bị vô hiệu hóa. 7 người phụ nữ tung dải lụa vây quanh Vạn Độc Vương rồi một người đá tung đống than vào không trung. Lửa bén dải lụa thành vòng lửa xung quanh Vạn Độc Vương. Từ ngòai, trong bóng tối, khi Vạn Độc Vương bị lóa mắt bởi ánh lửa, người đàn ông áo trắng giương cung ra bắn.

Đông Tử thấy thế hét lớn "Coi chừng". Ngay lập tức bị một trong 7 người phụ nữ quất dải lụa ngã lăn quay ra đất.

Ngay lúc đó, Hiết Hổ, Cự Giải lão và Hóan Diện Nhân ở đâu xuất hiện nhảy vào nắm vai Vạn Độc Vương phi thân đi. Cả bốn biến mất chỉ để lại Đông Tử cùng người cung thủ áo trắng và 7 cô gái tức tối dập lửa khỏi dải lụa.

Người cung thủ tiến lại gần, giơ tay đỡ Đông Tử dậy. Hắn cởi mặt nạ ra.

Người này tướng mạo phi thường, gương mặt trẻ thanh tú, không phải hàng tà giáo. Nét mặt thánh thiện và đôi mắt có ánh nhìn mềm mại rất giống khi Vạn Độc Vương nhìn Đông Tử. Mặc dù so với Vạn Độc Vương, con người này phong thái tự tin, có vẻ được yêu mến và chắc cũng tự biết mình đẹp trai như thế nào.

Những người phụ nữ đi cùng cũng cởi mặt nạ ra và người nào người nấy trắng trẻo, tươi trẻ, xinh đẹp như tiên. Thiếu nữ lúc nãy quất dải lụa vào Đông Tử cay cú "tất cả cũng tại con nhỏ này mà vuột mất hắn lần nữa!"

Thiếu nữ khác lại nói "công tử, làm sao đây. Bà bà cần Phong Vũ gấp!"

Người áo trắng giơ tay trấn an hai cô này, rồi tiến lại gần phủi má bám đầy tro của Đông Tử.

"Cô bé, cô có sao không?"

Thiếu nữ kia lại xen vào : "Bạch Dương công tử, không chừng con bé này là đồng bọn của hắn đó!" Thiếu nữ xinh đẹp nhưng hung dữ này tên Thiết Thiên.

Còn người cung thủ áo trắng tên là Bạch Dương. Bạch Dương trấn an những cô gái đi cùng và tỏ vẻ đặc biệt quan tâm đến Đông Tử. Anh ta nhìn thóang qua gương mặt Đông Tử đã đóan ngay cô này sắp chết, vả lại cũng biết Đông Tử chỉ là người thường, võ công chẳng là bao so với tầm vóc của bọn họ.

"Cho cô bé cái này" Bạch Dương nói, bóp má bỏ vào miệng Đông Tử một viên thuốc "Thuốc này có thể kiềm chế chất độc của Vạn Độc Vương trong người cô. Chỉ cần không vận công, chất độc sẽ không tái phát"

Đó là lần đầu tiên có người nói thuốc giải chất độc Vạn Độc Vương tồn tại. Thực hư thế nào thì quá muộn vì viên thuốc tan ngay khi vừa vào miệng.

Bạch Dương thấy Đông Tử phụng phịu thì mỉm cười, đưa tay vuốt má cô. Đông Tử đỏ mặt gạt tay hắn ra. Bạch Dương cúi xuống hôn vào má Đông Tử.

Cả 7 thiếu nữ đi cùng súyt rú lên. Rồi cả bọn nghiến răng quay mặt đi. Đông Tử đỏ mặt vì sốc. Bạch Dương cười khẽ "cô bé này ngây thơ đấy! Thôi, chúc cô bé may mắn!"

Nói rồi Bạch Dương cáo từ. 7 người thiếu nữ quay quắt bước theo, không quên ném Đông Tử cái nhìn ghen tị. Đặc biệt Thiết Thiên bước đi như có vẻ múôn ăn tươi nuốt sống Đông Tử.

Cả bọn đi rồi, Đông Tử ngồi lại mặt đỏ bừng bừng. Cả người ngây ngây, quãng một lúc sau mới định thần được. Và Đông Tử cũng nhận ra, chất độc trong người cô, có vẻ đã giảm hẳn.

Sự việc tày trời khi anh chàng lãng tử lạ mặt Bạch Dương đột nhiên hôn Đông Tử một cái không chỉ gây sốc cho người bị hôn. Mà người quan sát từ xa, đó là tứ quái Hiết Hổ, Cự Lão, Hóan Diện Nhân và đặc biệt Vạn Độc Vương cũng rất bất ngờ.

Bốn đứa trốn chui nhủi trên một cây cao gần đó quan sát sự việc từ đầu đến cuối. Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân thì ồ lên hưởng ứng trong khi Cự Giải chỉ nhếch mép cười. Cả bọn hí hửng thưởng thức màn kịch hấp dẫn, đến khi phát hiện Vạn Độc Vương đang nghiến răng hầm hầm, cả người bốc khói, thì đưa mắt nhìn nhau hiểu ý.

Cả bọn càng hý hửng hơn!

"Người yêu bị đối thủ hôn kìa!"

"Không phải người yêu!"

"Chỉ nụ hôn đầu thôi!"

"Không phải hôn!"

Hóan Diện Nhân chớp chớp mắt:

"Hôn ngươi hay không thì không biết, nhưng rõ ràng Bạch Dương hôn cô bé rồi!"

"Đã thành người họ Bạch!" Hiết Hổ hòa theo.

"Ghen à?" Cự Lão gù hỏi.

"Không"

"Bốc khói rồi nè!!!" Hiết Hổ léo nhéo.

"Chỉ là tàn lửa lúc nãy thôi!" Vạn Độc Vương nghiến răng, đập tàn lửa còn le lói trên vai rồi phi thân đi mất.

Ba dị nhân nhìn nhau khóai chí khôn tả xiết. Rõ ràng có chuyện

cực vui.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 3

Và Một Nụ Hôn Đầy Vấn Đề

Chơi chỉ vài ngày, Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân đã chán với 10 người nhà họ Lưu bị bắt giữ trong chuồng ngựa. Hết bắt họ hầu hạ, diễn kịch hoặc đứng làm bia chọi trái cây, bọn dị nhân lại bắt 10 người này đàn hát giả đóng tuồng cho chúng xem.
Thế nhưng, bọn nhà họ Lưu là dân nhà võ, tuy có sức chịu đựng bị vờn nhưng đụng tới việc quan trọng như nấu ăn dọn dẹp thì không làm xong. Cự Giải Lão phải nấu cơm cho cả bọn tính cả là 13 người. Đến ngày thứ ba, Cự Giải hết chịu nổi cảnh phải nuôi 10 người này và cả bọn dị nhân đều lười nhác không ai muốn tốn công dọn xác nên quýêt định tống cổ cả đám họ Lưu đi.
10 người họ Lưu sau nhiêu ngày bị ba gã dị nhân kỳ dị đày ải đủ trò cuối cùng được thả, mừng không tả xiết, vắt giò lên cổ chạy băng rừng về. Trên đường về họ nhanh chóng bắt kịp Đông Tử lúc này đã tỉnh táo nhiều từ khi có thuốc kiềm độc của Bạch Dương. Tuy nhiên, lúc họ gặp lại tiểu thư Đông Tử cũng là cảnh họ không thể quên.
Lúc đó, Đông Tử đang đứng xoay lưng lại phía họ. Đối mặt Đông Tử là người áo đen Vạn Độc Vương. Không thấy hai người trao đổi gì nhưng Vạn Độc Vương trông đằng đằng sát khí. Hắn nghiến răng tung một chưởng vào ngực khiến Đông Tử ngã quỵ ngay tức khắc. Xong rồi, chẳng thèm nói gì thêm, bình thản đeo mặt nạ lên và chầm chậm bước đi khuất. 10 người họ Lưu co rúm vào nhau để Vạn Độc Vương đi qua. Ánh mắt gã khiến cả bọn sợ teo người. Và cái khí lạnh cùng những hạt tuyết đen bay bay khi Vạn Độc Vương bước đi khiên cả bọn càng thêm teo cơ.
Đến khi họ định thần chạy lại đỡ Đông Tử dậy thì Đông Tử đã ói máu đen, mặt mày tái ngắt, mạch đập lọan xạ. Lúc đó đã trễ. Đông Tử gượng dậy nói: "không sao... chỉ là món nợ phải trả." Rồi kiên quyết lên đường quay về võ đường.
Cả bọn thương tích đầy mình dìu nhau đi ngày đêm. May mà về

kịp ngay sáng ngày cưới. Thấy quân lính nhà Vĩnh Phúc bao vây đầy trước võ đường. Vĩnh Phúc nghe tin Đông Tử về thì xồng xộc chạy đến, nạt nộ la hét đòi giết cô dâu chạy trốn. Đông Tử chỉ bảo "Tôi không chạy trốn! Hãy bắt đầu lễ cưới như dự định"
Chú rể thấy cô dâu cương quyết thế mới an tâm hạ lệnh rút quân khỏi võ đường.
Và đám cưới được cử hành long trọng. Kèn trống, đèn hoa. Cô dâu Đông Tử mặc xiêm y lộng lẫy.
Vậy mà chưa đầy vài giờ sau, hoa lễ cưới bị tháo hết và dải khăn tang được giăng lên. Khách đến dự cưới tự dưng đổi thành phúng điếu.
Cô dâu Đông Tử chết ngắc trong khi lễ cưới tiến hành. Chết thật. Chết lạnh queo. Lại có dấu hoa tuyết đen trên cổ. Dấu của kẻ ra tay đầu độc, thiên hạ chỉ có một người. Tên dị nhân khét tiếng giết người không gớm tay
Vạn Độc Vương.
Sư phụ Dương Kiến Minh nhận ra dấu vết thì nhất quyết bắt buộc Vĩnh Phúc phải từ hôn. Thấy tên tà giáo Vạn Độc Vương xuất hiện tại hôn lễ và lại thấy người Lưu gia bị tên này giết, bọn họ không muốn bị vạ lây.
Vĩnh Phúc cũng chẳng cần xác cô dâu làm gì. Xác cô dâu có mang khăn ấm đến cho hắn lau chân được đâu.
Nên xác Đông Tử được quàn tại võ đường họ Lưu.
Người đau buồn nhất trong chuyện này, ngọai trừ gia đình Lưu ra, còn có Bảo Thường. Bảo Thường là con nuôi nhà họ Lưu. Từ nhỏ được đem về nuôi học võ rồi lớn lên làm võ sư và bảo tiêu tại võ đường. Bảo Thường vốn lớn lên cùng Đông Tử và không chỉ yêu thương Đông Tử như con gái người cứu mạng mà là như một người em, một người yêu. Con gái nhà họ Lưu có ba người Đông Tử, Xuân Thu và Bảo Yến. Xuân Thu thông minh lanh lợi nhưng chỉ thích đàn hát, ngâm thơ. Bảo Yến còn quá nhỏ. Chỉ có Đông Tử vừa xinh xắn lại thông thạo võ thuật, từ nhỏ đã luyện võ cùng Bảo Thường.
Khi Đông Tử bị ép cưới, Bảo Thường giận đến điên người nhưng không làm gì được. Đông Tử chết trong ngày cưới, Bảo Thường đau đớn đến bỏ ăn, bỏ ngủ, suốt hai ngày quỳ cạnh quan tài Đông Tử.
Thọat đầu Bảo Thường không nói gì chỉ im lặng nhìn gương mặt lạnh tanh tái mét của Đông Tử trong quan tài. Sau đó điên tiết lên tự đánh mình, đòi chết cùng Đông Tử. Kêu gào mệt mỏi, hắn lại

câm lặng chỉ quỳ gối nhìn quan tài không chớp mắt.
Thái độ của Bảo Thường càng thê thảm khi những kẻ đến phá đám tang cứ lần lượt kéo đến.
Thọat đầu là Vĩnh Phúc. Đêm đầu tiên thì không thấy đâu. Đến đêm thứ hai Vĩnh Phúc trốn thầy, kéo bốn tên cận vệ và hai ba cô "người hầu" vào xem mặt xác chết. Để kiểm chứng rằng thật gia đình họ Lưu không bày trò trốn tránh.
Bảo Thường xông vào đánh đấm bốn tên cận vệ đến cùng không cho tiến lại gần quan tài. Đến lúc nhị tiểu thư Xuân Thu bình thường nhỏ nhẹ, hét lên ra lệnh Bảo Thường không được làm càn, Bảo Thường mới thôi.
Xuân Thu hiểu rằng bọn Vĩnh Phúc chỉ kiếm chuyện xả tức nên càng cấm chúng lại càng có cớ làm tới. Xuân Thu bảo:
"Nếu ngươi muốn tới xem xác Đông Tử thì cứ xem"
Và tự tay đẩy nắp quan tài cho Vĩnh Phúc xem thực sự Đông Tử nằm bất động trong quan tài. Xuân Thu cũng dọa thêm:
"Đại tỉ của chúng tôi vô phúc bị đầu độc chết, trên cơ thể vẫn còn độc dược. Nhà họ Lưu đã có bốn người vì giúp khâm liệm xác mà đang trúng độc không chữa được. Nếu Vĩnh Phúc công tử múôn đem xác đại tỉ về thì cứ đem".
Vĩnh Phúc nghe thế sợ thật, nên chỉ từ xa hấp háy nhìn. Thấy đúng Đông Tử nằm cứng đờ, mắt nhắm nghiền, mặt trắng tóat thì mới kéo về.
Chuyện Vĩnh Phúc kéo đến làm càn khiến Bảo Thường rất đau lòng. Hắn ôm góc quan tài mà khóc rằng "tiểu Đông Tử thật vô phúc, chết cũng không được yên thân!"
Bảo Thường khóc rền rĩ khiến Xuân Thu, Bảo Yến và hai anh trai của Đông Tử là Lưu Tiền và Lưu Kỳ càng xót xa hơn.
Đó là đêm thứ hai Đông Tử chết.
Vĩnh Phúc vừa đi khỏi, lại đòan khách không mời mà đến. Lần này là Bạch Dương và 7 người con gái xinh đẹp. Tất cả đều mặc màu trắng như thường lệ. Bạch Dương không thèm xưng danh, chầm chậm đi trong vòng hộ tống lả lướt của 7 cô gái. Bạch Dương lại bên quan tài, đích thân chạm tay vào má Đông Tử và xem xét vết hoa tuyết trên cổ cô. Xong rồi lắc đầu và chỉ thở dài rằng
"Tên Vạn Độc Vương này, cả người vô tội cũng không tha. Cho dù ta đã cho cô thuốc kìêm độc vậy mà lại trúng chưởng của gã lần thứ hai".
Thấy nhóm Bạch Dương từ tốn lễ độ, Xuân Thu hỏi danh tánh và khi Bạch Dương tự nhận là "người bạn tốt", nhà họ Lưu mời cả

đòan nghỉ lại một đêm. Xuân Thu dẫn đòan người ra nhà sau. Nhà họ Lưu cũng mệt mỏi đi ngủ. Chỉ còn lại Bảo Thường vẫn thức canh xác.
Khỏang giữa đêm, Xuân Thu thức dậy mang thức ăn đến cho Bảo Thường.

Lúc đó, lại một vị khách không mời xuất hiện.
Không om xòm, hung hăng, bất lễ như cậu ấm Vĩnh Phúc. Cũng không thơ mộng, đẹp đẽ như đòan Bạch Dương, vị khách này đi một mình. Bước đi không thành tiếng nhưng lại có tiếng gió rít khe khẽ như tiếng rắn trườn.
Người đó bước vào đại sảnh nơi đặt quan tài Đông Tử mang theo khí lạnh và bông tuyết đen tung bay trong không khí. Những dải rèm tang trắng trong sảnh bay phần phật rồi tuột xuống, nhẹ nhàng vén lộ quan tài Đông Tử. Một dãi khăn tang trắng cuốn theo gió quấn vào vai người lạ áo đen. Hắn điềm tĩnh gạt dải rèm ra và đưa tay gỡ mặt nạ xuống.
Xuân Thu và Bảo Thường nhận ra ngay người này.

Lúc đó, chỉ có 3 người trong đại sảnh. Xuân Thu vốn không hề có võ công. Bảo Thường chỉ là võ sư tầm thường nhà họ Lưu. Còn vị khách vừa vào là giang hồ khét tiếng một trong 18 dị nhân nổi danh, Vạn Độc Vương, cũng chính là người hạ độc giết Đông Tử.
Vạn Độc Vương bước vào, kèm là một làn khói nhẹ khiến Xuân Thu và Bảo Thường vừa hít nhằm đều tê liệt người không cử động cũng không nói nên lời.
Vạn Độc Vương vừa đi vừa tháo mặt nạ ra. Gương mặt không biểu lộ cảm xúc gì. Cái nhìn lạnh lẽo, chết chóc. Khí lạnh ùa theo dập tắt hơn nửa ngọn đèn trong đại sảnh.
Vạn Độc Vương thong thả tiến lại quan tài, mở nắp và chạm nhẹ vào xác Đông Tử. Gương mặt Đông Tử lúc này trắng tóat, mắt nhắm nghiền. Cổ hiện rõ vết hoa tuyết đen. Vạn Độc Vương bế xác Đông Tử ra khỏi hòm, đặt ngồi xuống đất, dựa vào hòm. Hắn nghiên cứu vết hoa tuyết trên cổ Đông Tử kỹ càng rồi xé áo Đông Tử để lộ ra hai dấu hoa tuyết khác trên ngực xác chết.
Khi Vạn Độc Vương xăm xoi xác Đông Tử thì cả Xuân Thu và Bảo Thường đều đau lòng lắm. Không rõ Vạn Độc Vương làm gì nhưng thấy tên dị nhân này mò mẫm cơ thể xác chết thì Bảo Thường uất ức cắn môi bật cả máu.
Vạn Độc Vương điểm huyệt vào từng điểm của cánh hoa tuyết trên

ngực và trên cổ xác Đông Tử. Từ cánh hoa tuyết, vô số kim châm từ từ trồi ra. Hắn thong thả từ tốn gỡ kim không vội vã cũng chẳng quan tâm hai nhân vật phụ là Xuân Thu và Bảo Thường kia đang tuyệt vọng quan sát.
Xuân Thu không hung hãn như Bảo Thường, cũng chẳng có khả năng vận công nên khi trúng huyệt chỉ im lặng quan sát, mới chú ý rằng Vạn Độc Vương không phải có mối quan tâm dung tục gì đến xác chết. Ngược lại, Vạn Độc Vương chạm tay vào Đông Tử vì vận công điều hòa nội lực sang Đông Tử. Bàn tay hắn hơi hồng lên và có quầng sáng nhẹ nơi tiếp xúc giữa bàn tay hắn và Đông Tử.
Đúng lúc Xuân Thu chợt nghĩ Vạn Độc Vương quả có ý lành thì Vạn Độc Vương ghì Đông Tử gần sát người, thổi nhẹ luồng khói vào môi Đông Tử.
Đông Tử vẫn không nhúc nhích, Vạn Độc Vương kiên trì hà hơi vào Đông Tử. Đến khi khói tan, Đông Tử vẫn không động đậy gì. Gương mặt chỉ hồng hào lên chút ít. Vạn Độc Vương quan sát Đông Tử rất chú tâm, ánh mắt dịu dàng. Khi chạm vào Đông Tử lại lưu ý cẩn trọng như đang chạm vào đồ sứ quý.
Thế nhưng, đến khi mặt kề mặt, và Đông Tử bất động cứ ngã vào lòng, thì tự dưng, mùi hương con gái từ Đông Tử làm Vạn Độc Vương nhớ tới cảm giác đôi môi Đông Tử chạm vào má mình đêm hai người lần đầu tiên gặp nhau. Hay ngày thứ hai thức dậy ngắm Đông Tử ngủ say sưa.
Ngày đó, Đông Tử ngủ say, mắt nhắm nghiền, hơi thở phập phồng, và đôi môi mềm hơi hé mở...

Lúc này, Đông Tử cũng như ngủ say. Mắt cũng nhắm nghiền, làn da mỏng manh, cơ thể mềm mại, nằm gọn trong vòng tay Vạn Độc Vương, đôi môi cũng hé mở và gần như chỉ cách một hơi thở. Mỗi lần chớp mắt, Vạn Độc Vương có thể cảm nhận lông mi mình phết nhẹ lên má Đông Tử.
Và mùi hương ngọt ngào, dìu dịu, mùi hương cơ thể một thiếu nữ như có thể thấm qua lớp áo đen và làm mềm cái vẻ lạnh lẽo, gai góc của từng chân tơ kẻ tóc con người đầy độc dược này.
Chính vì thế
cho nên,
trong khi đang vận công truyền nội lực cho Đông Tử,
ngay giữa đại sảnh lễ tang,
khi Xuân Thu và Bảo Thường cứng đơ người quan sát,
Vạn Độc Vương môi chạm môi hôn Đông Tử.

Thọat đầu chạm nhẹ vào môi dưới, sau táo bạo hơn ngậm vào môi trên. Và sau đó hôn thật sự.
Hơi ấm từ Vạn Độc Vương làm cái lạnh trên môi Đông Tử chảy tan ra. Như thể, Đông Tử cảm nhận được hơi thở của Vạn Độc Vương trên môi mình và cũng mềm mại đáp trả.
Khi chợt nhận ra mình đang hôn Đông Tử, Vạn Độc Vương nhanh chóng kiềm lại được. Vạn Độc Vương rất bất ngờ trước hành động vừa rồi của bản thân.
Tuy không hôn nữa nhưng Vạn Độc Vương vẫn ghì chặt Đông Tử, môi kề môi, đấu tranh tâm lý dữ dội giữa tiếp tục làm chuyện mình muốn làm (hôn tiếp) hay chuyện mình nên làm (dừng). Cuối cùng, với ánh mắt đầy u uẩn, Vạn Độc Vương quyết định không hôn Đông Tử nữa mà chỉ âu yếm ôm cô vào lòng.

Bảo Thường và Xuân Thu thấy Vạn Độc Vương đột ngột hôn Đông Tử như thế thì há hốc cả mồm. Đặc biệt Xuân Thu thọat đầu súyt tưởng Vạn Độc Vương có ý tốt. Nhưng khi thấy Vạn Độc Vương thỏai mái chậm rãi hôn chị mình như thế thì phút mềm lòng khi nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Vạn Độc Vương bíên đi mất. Hai người bất lực nhìn Vạn Độc Vương ôm Đông Tử mà không làm được gì.

Mãi một lúc sau, phu nhân họ Lưu đi ngang thấy đèn đại sảnh tắt gần hết mới bước vào xem. Thấy bóng người áo đen đang ngồi đó, ôm xác con mình còn hai đứa còn lại thì cứng đơ như pho tượng kế bên, một đứa – Bảo Thường- sắc mặt méo mó như thể vừa bị ai đó rút tim ra ngòai, bà tri hô.
Vạn Độc Vương lúc đó mới giật mình mở mắt. Nét mềm mại ngọt ngào trong ánh mắt biến mất. Đông Tử vẫn chưa động đậy gì mặc dù gương mặt đã hồng hào tươi tỉnh lắm rồi.
Chỉ trong một phút, cả võ đường họ Lưu rầm rầm kéo vào đại sảnh. Bọn Bạch Dương và 7 kiều nữ cũng xuất hiện ăn mặc bảnh bao, cung tên chỉnh tề như thường lệ.
Người võ đường xông vào tấn công Vạn Độc Vương giành xác lại. Một tay Vạn Độc Vương vẫn phải truyền nội lực cho Đông Tử và tay kia chỉ một lóang đã đánh bại được cả võ đường. Bảo Thường lúc này đã được giải huyệt, xông vào chém nhưng mũi kiếm của hắn bị một tay Vạn Độc Vương giữ lại. Lưỡi kiếm gặp chất độc trên ngón tay trần của Vạn Độc Vương thì biến thành màu đen

trước sự kinh hãi của mọi người. Lưỡi kíêm sau đó bị bẽ gãy như que tăm.
Cả võ đường họ Lưu quả thật không phải là đối thủ của một trong những cao thủ võ lâm như Vạn Độc Vương.
Nhóm người đỏm dáng Bạch Dương công tử kia thì không phải hạng tầm thường. Đã từng đả thương Vạn Độc Vương trong quá khứ và cũng nhiều lần dồn hắn đến đường cùng, lần này, cả bọn lại gặp cơ hội quá tốt khi Vạn Độc Vương phải truyền công cho Đông Tử và không thể chiến đấu hay chạy trốn.
Thế nhưng, khi những cô gái này giương cung thì Bạch Dương ra hiệu chờ. Hóa ra, Bạch Dương đóan biết Vạn Độc Vương đang vận công lay tỉnh Đông Tử, nếu tấn công và đả thương Vạn Độc Vương, Đông Tử sẽ chết vĩnh viễn.
Hai phe do đó gườm gườm nhìn nhau chờ đợi, không khí căng như dây đàn. Tất cả ánh mắt hau háu dồn vào Đông Tử lúc này vẫn bất động.
Đột nhiên Đông Tử thở mạnh và hơi cựa quậy ngón tay.
Ngay lập tức, 7 cô gái đi cùng Bạch Dương đồng lọat hạ tiễn. Vạn Độc Vương vẫn chưa kết thúc lay tỉnh Đông Tử nên chỉ có một tay đón được 7 mũi tên này. Khi vừa hạ tay xuống, mới bíêt mũi tên Bạch Dương bắn chỉ sau một phần mười giây lao vun vút tới ghim thẳng vào họng Vạn Độc Vương.
Đông Tử chớp chớp mắt tỉnh dậy, chưa định thần đã thấy máu nhỏ giọt xuống mặt.
Máu đỏ rơi đầy áo liệm trắng Đông Tử đang mặc.
Ngước nhìn lên, hình ảnh đầu tiên Đông Tử nhìn thấy là Vạn Độc Vương người đầy máu. Một mũi tên găm sâu vào họng. Máu cứ từ mũi tên chảy thành dòng đầy đất.
Vậy mà, một tay, Vạn Độc Vương vẫn truyền nội lực cho Đông Tử.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 4

Phong Vũ Hàn Công

*

"Trao đổi nước miếng ướt át và mặt kề mặt thế kia, đúng là hôn thật rồi!"

"Vì một nụ hôn mà lãnh trọn một phát tên vào họng... Đúng là quá ngu muội!" Hiết Hổ kết luận.

"Lãng mạn đấy chứ!" Hóan Diện Nhân cãi. "Phải chi có ai cũng hôn ta đắm đuối như vậy!"

"Có lẽ chúng ta không nên đá tên đó ra khỏi cửa và bắt đuổi theo con bé đêm hôm đó..." Gã gù hục hặc rồi phán một câu không ăn nhập gì "Con bé Đông Tử này, gương mặt tầm thường, võ công bèo nhèo, nội lực chẳng đâu vào đâu. Nhưng được cái trông bụ bẫm, lại tốt bụng khờ khạo như con chó con, khiến ngừơi ta gặp rồi cứ muốn vuốt ve, hun hít!"

Tin sốt dẻo bay đến tai ba đứa dị nhân nhiều chuyện kia còn nhanh hơn tên bắn.

Một phần vì ba đứa này đã ngay từ đầu ngồi chồm hổm trên mái nhà quan sát sự kiện từ đầu chí cuối. Dĩ nhiên, nụ hôn bùng phát của Vạn Độc Vương không qua khỏi sáu con mắt tò mò kia. Cũng như khi Vạn Độc Vương nhất quyết truyền lực cho xong mà không đỡ mũi tên.

"Tên nhóc Vạn Độc Vương coi vậy mà cũng biết yêu đấy chứ" - Hiết Hổ vẫn chưa hết bàng hòang trước màn kịch ly kỳ trước mắt mà nhân vật chính là cái gã Vạn Độc Vương bình thường rất lạnh lùng.

"Chết khi đang yêu là tốt nhất. Tình yêu trên đời này không tồn tại dài lâu!" - Hóan Diện Nhân cãi.

Nói đến chuyện "tình yêu" Hiết Hổ và Cự Giải Lão không mấy khi cãi lại được Hóan Diện Nhân. Số là hai người xấu xí này có bao giờ trải qua sóng gió tình trường đâu.

Hóan Diện Nhân thì khác, vì ả hay đổi mặt với những thiếu nữ

đẹp nhất thiên hạ nên lúc nào ả cũng có cả đám đàn ông bám theo. Được yêu nhiều và Hóan Diện Nhân yêu nhiều nên chuyện tình trường Hóan Diện Nhân rành như kẻ tóc.

Vậy mà có một chuyện xảy ra mà từ đó Hóan Diện Nhân giã từ chuyện yêu đương.

Hóan Diện Nhân vốn thích bay nhảy, thấy cô gái nào đẹp thì vận công đổi mặt như thiếu nữ đi mua áo. Nếu ả không sáng thay, chiều đổi thì mỗi gương mặt có thể duy trì được vài năm, thế nhưng không gì làm Hóan Diện Nhân chịu giữ một gương mặt quá một mùa.

Lần đó đang lon ton ngắm cảnh ở khúc sông nọ, ả thấy cô gái giặt vải bên bờ. Gương mặt cô này xinh đẹp tuyệt trần nên ả xông tới vận công chuyển mặt ngay. Sau khi thay được khuôn mặt mới, đi vào thị trấn mới biết cô này đã có chồng. Anh chồng hiền lành chiều chuộng vợ như trứng mỏng. Thấy anh chàng dễ thương, Hóan Diện Nhân mới đóng giả làm vợ anh ta. Mới đầu là đùa chơi, sau đó phát hiện ra đã yêu anh chàng tha thiết.

Lại tìm hiểu hóa ra hai người quen nhau từ thuở còn thơ. Lớn lên thành vợ chồng tình sâu nghĩa nặng keo sơn gắn bó.

Hai người như đôi chim uyên sống dưới mái nhà. Như cặp tiên đồng ngọc nữ luyến ái. Đúng là cực kỳ hạnh phúc.

"Lúc đó ta như muốn bỏ hết võ thuật, chỉ sống dưới mái nhà tranh đơn sơ, như cặp vợ chồng bình thường mà hạnh phúc!" - Hóan Diện Nhân bồi hồi tả lại.

"Rồi sao nữa?" Hiết Hổ và Cự Giải quả thật rất tò mò.

"thì đến lúc phải thay mặt mới chứ sao..."

Được vài năm, gương mặt Hóan Diện Nhân đang dùng bắt đầu cũ kỹ và rạn nứt. Đã đến lúc ả tìm người thay mặt mới. Khổ nỗi, làm sao tìm người thay mặt mà vẫn quay về làm vợ anh yêu được đây. Rốt cuộc, Hóan Diện Nhân đành thay mặt với một cô gái khác, cũng xinh đẹp nhưng chẳng giống gương mặt người vợ anh chồng.

"Ta hồi hộp về, không biết giải thích sao" Hóan Diện Nhân tả lại. Ả đi vào nhà, với gương mặt mới, tự nhận rằng mình là em họ của người vợ, và báo tin vợ đã chết như thế nào. Cũng không quên truyền lời "trăn trối" rằng vợ anh muốn em phải thay cô nâng khăn sửa túi giúp. vân vân và vân vân...

"Và thế là từ đó ta tiếp tục ở lại đó sống đời uyên ương hoang lạc. Yêu nhau đắm đuối nồng nàn!" - Hóan Diện Nhân kết luận.

Hiết Hổ và Cự Giải há hốc mồm "vậy thì có vấn đề gì đâu?"

"Vấn đề là..." Hóan Diện Nhân bực mình. Rõ ràng hai tên đàn

ông này không hiểu gì cả. "Vấn đề ở chỗ không có vấn đề gì hết! Ta ở đó, thay mặt thêm vài lần nữa, lần thì bảo em họ, lần bảo em bà con, lúc bảo em kết nghĩa. Tóm lại, ta đã thay mặt 5, 6 lần gì đó. Anh chồng vẫn sống vui vẻ. Cứ mỗi lần có vợ mới lại yêu chiều vợ mới như thường."

Hiết Hổ và Cự Giải vẫn chưa hiểu.

Tức là, tuy có nhiều vợ với nhiều gương mặt khác nhau, nhưng thật chất vẫn chỉ là một người, là Hóan Diện Nhân. "Ta vừa là vợ mới vừa là vợ cũ, thấy chồng vợ nào cũng yêu y nhau thì ta ghen với ai bây giờ!"

"Cứ như thể vợ nào cũng được miễn là vợ, người mới đến thay người cũ quên đi! Vậy tình yêu là cái gì chứ! Nếu thật yêu ta thì sao có thể yêu người khác nhanh chóng và đại trà như vậy???"

Hiết Hổ và Cự Giải lão gù lóang thóang hiểu được tâm sự của Hóan Diện Nhân mặc dù hai gã này vẫn không thấy lô-gic trong suy luận của ả...

Nhưng dù sao... trở lại chuyện Vạn Độc Vương và Đông Tử.

Ba dị quái ngồi trên mái nhà từ đầu nhưng lại chẳng can thiệp đúng lúc, thế là vì bận tay truyền công cho Đông Tử, Vạn Độc Vương lãnh một mũi tên ngay vào họng, máu chảy ròng ròng.

Đông Tử vốn bíêt sẽ được lay tỉnh trong đêm nay thế nhưng không ngờ khi thức dậy lại thấy ân nhân người đầy máu như thế. Và cũng không ngờ ân nhân khác là Bạch Dương cũng có mặt tại đây. Hai ân nhân lại đánh nhau mới chết chứ!

Đông Tử ngồi giữa, một bên Vạn Độc Vương máu chảy ròng ròng, gương mặt đanh lại, bình thường lạnh lẽo lại càng lạnh lẽo hơn. Bên kia, Bạch Dương công tử đẹp trai hoa nhã cũng gườm gườm, lần này nhất định phải hạ gục tên hắc ám Vạn Độc Vương cho được.

Tuy vừa rồi vừa đánh tan cả võ đường họ Lưu, võ công Vạn Độc Vương không chỉ có thế. Vạn Độc Vương dùng thân luyện độc, ngọai trừ luyện được siêu độc tự biến bản thân mình thành chất độc cũng còn luyện được nội công cực kỳ thâm hậu. Bị mũi tên xuyên vào cổ và phần lớn công lực đã mất truyền cho Đông Tử, người giang hồ có nội lực thâm hậu không chết cũng yếu đi nhiều, vậy mà, Vạn Độc Vương vẫn còn đủ sức bẻ gãy thân tên, vận công đánh trả.

Ngay cả ba người thân thuộc là Hiết Hổ, Hóan Diện Nhân và Cự Giải lão cũng không hề ngờ nội lực Vạn Độc Vương lại thâm hậu đến vậy. Thấy Vạn Độc Vương vận công cả ba thất sắc kêu

lên:

"Phong vũ chưởng?!??????!!!!????????111111"

"Phong vũ chưởng lực là một võ công thất truyền, vốn chỉ trong dân gian đồn đại. Người luyện phong vũ chưởng phải nuốt hạt châu phong vũ được luyện hàng trăm năm. Chỉ cần một chưởng có thể khiến cây cỏ trong vòng trăm dặm tan nát từng mảnh!" Lão gù Cự Giải ré lên.

"Phong vũ hàn công bao bọc người ngậm ngọc bằng chưởng khí. Hóa ra tên Vạn Độc Vương có hạt phong vũ châu trong người. Hèn gì quanh người lúc nào cũng có hàn khí và hạt tuyết đen". - Lão thuyết minh thêm.

Khi đó, Vạn Độc Vương đã vận công đầy trời. Khí lạnh ngập cả đại sảnh, xóay gió cuộn ầm ầm và bông tuyết đen phủ kín tầm nhìn. Cả võ đường hỏang hốt dáo dát dồn vào nhau. Gió lạnh cuồn cuộn và trong phút chốc quất gãy cây cung Bạch Dương cầm.

Vạn Độc Vương liếc nhìn Đông Tử, cau mày, nghiến răng, siết chặt nắm đấm chuẩn bị tung chưởng.

Bọn dị nhân trên mái nhà hét lớn

"CHẠY THÔi!!!!!" Rồi phi thân trốn mất.

Bọn Bạch Dương hốt hỏang bày trận, 7 cô gái tựa vào nhau thành vành đai đỡ chưởng cho Bạch Dương ở giữa.

Vài phút căng thẳng trôi qua, gió lặng mà không thấy Vạn Độc Vương tung chưởng. Đến khi bụi tuyết lắng xuống nhìn lại mới thấy Vạn Độc Vương đã biến mất mà không hề tung chưởng.

Không biết có phải vì Đông Tử ngồi ngay dưới chân hay còn có lý do nào khác.

Vạn Độc Vương chuồn mất, Bạch Dương tức anh ách nhưng cũng nể sợ công lực của phong vũ chưởng.

"Lần đầu tiên được tận mắt chứng kiến phong vũ chưởng. Nếu giang hồ biết được Vạn Độc Vương có phong vũ châu thì hắn sẽ ngày đêm không yên" - Lão gù phán đóan. "Thêm vào đó hắn có vẻ thương tích trầm trọng lắm, vừa bị thương vừa bị truy đuổi, tên này tiêu rồi!”

Hóan Diện Nhân gật gù: “lại thêm Vạn Độc Vương đi đến đâu, hạt tuyết bắn tung tóe đến đấy, có trốn cũng rất dễ lộ tẩy!”

” Dù thế nào, cũng may tên đó không tung chưởng nếu không đám con gái kia đã tanh bành từ mảnh!" Cự Giải nhún vai.

Bạch Dương nghe lão gù coi thường thì cứ muốn bắn gã một phát. Nhưng Đông Tử đã nói rõ ràng cả đòan Bạch Dương và ba dị

quái đều là khách. Khách phải nể mặt chủ nhà không được đánh nhau trong võ đường không thì chủ đá ra ngòai. Trong khi đợi trời sáng, đòan Bạch Dương và ba dị quái vì thế tuy gầm gừ nhau nhưng cũng chưa vội tỉ thí.

Bạch Dương là con người quái dị. Quái dị ở tính cách chứ bề ngòai thì đẹp mã hiếm có. Quần áo, tóc tai bảnh bao. Ngay khi phong vũ chưởng khí tan thì quần áo lại láng cóng, tóc tai gọn gàng đâu ra đó, người sực nức hương thơm như vừa tắm xong. Trong khi bọn tam quái và người võ đường thì tóc tai xốc xếch bởi cuồng phong.

Bạch Dương xem ra là người đường hòang không bạ đâu giết đó. Lại có thuốc kiềm độc khiến Đông Tử không phải chết vì độc của Vạn Độc Vương. Bọn con gái theo cùng cũng lễ phép lịch sự.

Nhưng Bạch Dương quái đản ở chỗ

gặp con gái xinh xinh thì cứ thích hun.

Lần đầu gặp Đông Tử trong rừng đã hôn một cái. Khi Đông Tử được lay tỉnh, hắn đến gần, xăm soi, kết luận

"Hồi hồn độc!"

Tức là lọai độc chất khi chưởng vào người sẽ khiến người đó sau vài ngày sẽ ngã ra tắt thở, người lạnh như chết. Thế nhưng có thể được lay sống lại khi vận công đả thông kinh mạch. Đây là kỳ độc trong thiên hạ mà chỉ có người của vạn độc giáo mới am tường.

Bạch Dương giải thích xong, cúi sát Đông Tử hôn vào má cô thêm 1 cái: "Chính là chiêu mà Vạn Độc Vương giúp cô em giả chết trốn đám cưới đây!"

Đông Tử cáu kỉnh chùi nước miếng hắn để lại trên má. Bạch Dương gãi cằm:

“Hồi hồn độc tuy kỳ bí, lợi hại nhưng để dùng công lực để giả sinh tử, người dùng cần có nội lực cực kỳ thâm hậu nếu không sẽ đe dọa tính mạng bản thân. Không ngờ gã Vạn Độc Vương lại vì cô em mới quen mà chịu tiêu phí nguyên khí như vậy!”

Đông Tử biết rõ chuyện này. Ngày đó trên đường về, Vạn Độc Vương đột ngột xuất hiện trước mặt.

"Bạch Dương đã cho cô thuốc kiềm độc, nếu không vận công, độc sẽ không tái phát, cô sẽ không chết đâu." Hắn nói. "cám ơn cô đêm trước giúp băng bó. Tôi sẽ giúp cô trốn tránh đám cưới này. Sau khi cô tỉnh dậy xem như chúng ta huề"

Xong giải thích rõ ràng hồi hồn độc rồi chửơng kim châm vào Đông Tử.

Đó là lúc bọn họ Lưu tìm thấy cô.

Đông Tử nghĩ lại, rồi liên tưởng đến hình ảnh vì hồi hồn độc mà Vạn Độc Vương bị Bạch Dương bắn trúng máu chảy thành dòng mà xót xa lắm.

Người tên Bạch Dương này, tuy có ơn với Đông Tử thế nhưng lại đả thương Vạn Độc Vương mà Đông Tử vừa mang ơn vừa có nhiều cảm tình.

"Thật ra anh là ai? Tại sao anh biết rõ Vạn Độc Vương như vậy?" - Đông Tử hỏi.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 5

Nhật Minh Nhiệt Công

Bạch Dương đúng là gã điển trai thừa biết mình điển trai. Khi nói chuyện hay cười điêu luyện khoe hàm răng trắng đều như hạt bắp, thỉnh thỏang còn chớp đôi mắt đẹp với ánh nhìn ướt át. Một gương mặt khôi ngô hiếm có. Nhưng nhìn Bạch Dương, Đông Tử chỉ càng nhớ Vạn Độc Vương.
So với Bạch Dương, Vạn Độc Vương không đẹp trai bằng nhưng đó là vì Vạn Độc Vương không phải lọai đàn ông màu mè, đỏm dáng, quan tâm đến bề ngòai. Vạn Độc Vương có vẻ là con người quen với sự cô độc, không nhiều lời, không thích làm tiêu điểm của đám đông. Đông Tử nghĩ Vạn Độc Vương có cảm tình với cô nhưng lại không nói. Vạn Độc Vương có lẽ là một người không thường tiếp xúc với phụ nữ.
Bạch Dương hòan tòan trái ngược. Bạch Dương đẹp mã, hào nhóang, bình thường đã có 7 cô xinh xinh đi cùng, tướng người dễ khiến phụ nữ ái mộ nên đã quen với chuyện gặp cô nào cũng nghĩ cô ấy thích mình, nên ra môi hôn trước! Hôn giùm! Vì ngộ nhận rằng phụ nữ thường muốn hôn hắn nhưng không dám làm người đi hôn trước!
Do đó, mỗi lần nói xong vài câu, Bạch Dương lại thích xáp vào một cô nào đó mà vuốt má. Hoặc gặp con gái xinh xinh cứ tự tiện nhằm má mà thẳng môi.
Đông Tử không biết nên bị Bạch Dương hôn hai lần. Chỉ vì nể hắn cho thuốc giải chứ không đã tát cho một cái.
Xuân Thu thì khác. Xuân Thu thông minh hơn đại tỉ Đông Tử nhiều. Tuy võ công không có nhưng Xuân Thu nhìn người xuyên thấu. Bạch Dương như thường lệ, tiến lại gần cũng định hôn đùa Xuân Thu thì cô này đã dự đóan trước và xòe quạt ra đỡ làm Bạch Dương đỏ mặt quê độ khi hôn hụt vào quạt giấy! Con gái nhà họ Lưu không phải dễ bị đùa.
Tính tình quái đản như thế, nhưng Bạch Dương không phải một

trong thập bát dị quái.
Bạch Dương là ai, thì phải kiên nhẫn nghe đầu đuôi chuyện mà Bạch Dương sắp kể. Bạch Dương vốn thích màu mè, trả lời một câu hỏi đơn giản cũng thành ly kỳ, phức tạp.
Bạch Dương là đại công tử của Bạch tướng phủ. Người cha, Bạch tướng quân là một quan võ lớn trong triều.
Bạch tướng quân năm đó lâm trận trên đất khách, bị bọn gian thần trong triều tiết lộ quân cơ nên rơi vào vòng vây, cả đòan quân chết hết chỉ còn lại một người bên ông chiến đấu mở đường chạy thóat.
Người lính tên Thất nhỏ người nhưng khỏe mạnh kiên cường.
Cảm kích ơn cứu mạng và cũng nể tài Thất, hai người kết nghĩa huynh đệ với nhau, trên đường về chia sẻ nhiều ngọt bùi. Thất vừa khỏe mạnh vừa đảm đang, Bạch tướng quân nể phục không tả xiết.
Kết nghĩa huynh đệ chưa lâu, Bạch tướng quân phát giác Thất không phải nam tử mà giả trai trà trộn vào làm lính.
Chuyện tày đình thế nhưng vì trót có cảm tình với Thất, nên thay vì xử tội, Bạch tướng quân lại che dấu và hứa khi về đến kinh thành sẽ phong Thất làm nhị thê. Từ tình cảm huynh đệ phát triển thành tình yêu phu thê. Đường về xa vạn dặm, hai người bị truy kích đi vòng vèo. Đến khi về gần đến kinh thành, Thất mang thai cũng gần ngày khai hoa nở nhụy.
Vừa lúc đó lại một lần nữa rơi vào vòng vây của bọn gian tặc trong triều. Đêm đó, hai người dừng ngựa tại một ngôi làng nhỏ. Thất thấy ngôi làng im ắng, trời đã sấm tối mà không có ánh đèn hay khói bếp, trong lòng đã sinh nghi. Nhưng hai người đường xa mệt mỏi, đứa trẻ trong bụng lại quẫy đạp nên cả hai dừng bước đi vào làng. Vào được giữa sân làng, có tiếng trống nổi dồn, quân lính do bọn gian tặc trong triều sai khiến đồng lọat xuất hiện, bủa vây tứ phía. Gươm giáo, đuốc lửa rợp trời. Hai người lại một lần nữa tả xông hữu đột mở đường máu chạy trốn.
Bạch tướng quân bị trúng đao thương tích khắp người, thế nhưng hai người lại thóat được. Hai người, ngựa bị quan quân đuổi theo ngay sau lưng dồn vào một hẻm núi.
Cùng đường, Bạch tướng quân và Thất bỏ ngựa, hổn hển dìu nhau vào trong thạch động. Thạch động ẩm ướt, rêu phong, lối vào nhỏ hẹp, Thất khó khăn lắm mới len được bụng bầu vào trong. Lối vào hẻo lánh, thế nhưng bên trong thạch động lại là một gian phòng xinh xắn trang trí một màu hồng.
Giữa phòng, có người thiếu phụ áo hồng ngồi chơi đàn tranh.

Người thiếu phụ đã đứng tuổi nhưng quần áo màu hồng tươi trẻ, tay đeo móng đánh đàn cũng màu hồng sáng. Người thiếu phụ thấy hai vợ chồng thương tích đầy mình dìu nhau vào, vẫn không dừng đàn, bình thản dạo khúc nhạc dịu êm.
Bạch tướng quân và Thất quỳ xuống mà rằng: “Tại hạ lỡ bước, không có ý định xâm phạm thạch động. Nhưng bên ngòai gian tặc đã truy đuổi đến tận nơi, xin cô nương cho tá túc một đêm”.
Người thiếu phụ áo hồng không ngẩng mặt lên, chỉ nhẹ nhàng nói “bên trong có nước ấm, các người hãy tắm rửa nghỉ ngơi.” Tiếng người này hòa trong tiếng nhạc như một bài hát. Người thiếu phụ chuyển điệu nhạc, tiếng nhạc mở một cửa ẩn trên thành động hé lộ một mật thất khác.
Bạch tướng quân và Thất mừng rỡ cảm tạ và dìu nhau vào trong. Vừa vào khuất, quan quân truy kích cũng kéo đến lùng sục. Quan quân lục lọi, đạp phá đồ đạc trong phòng. Người thiếu phụ áo hồng chỉ điềm nhiên đánh đàn không nói một tiếng. Quan quân không phát hiện ra cửa ẩn, nên sau khi hạch họe không thành thì quay bước chuẩn bị lui ra.
Đột ngột có tiếng trẻ con khóc ré lên giữa thạch động. Thì ra, Thất vào được mật thất thì chuyển dạ. Đứa trẻ sinh ra đời cất tiếng khóc oang oang. Quan quân định hướng được tiếng khóc, đập tường xông vào, hung hăng giành lấy đứa trẻ sơ sinh từ tay Thất và ném mạnh ra xa.
Đến lúc này, người thiếu phụ áo hồng mới dừng đàn. Người thiếu phụ áo hồng vận công, cả người hồng rực lên. Công lực tạo thành hào quang giữ đứa trẻ sơ sinh lơ lửng giữa không trung.
Thiếu phụ lại vận công, lần này, nội lực từ trong tỏa sáng rực, hồng quang lấp lánh. Thạch động đột ngột nóng rực lên như lò lửa. Những dải lụa hồng trên tường cong lại cháy quăn queo, cây đàn trên bàn cũng bốc cháy bung cả dây. Bọn quan quân cũng bùng lên cháy thành đuốc sống. Chỉ có Bạch tướng quân, Thất và đứa trẻ sơ sinh được người thiếu phụ bọc trong vòng công lực hào quang hồng mà không hề hấn gì.
Công lực từ thạch động tỏa ra hàng dặm xung quanh trong phút chốc, tóan quân truy đuổi bao vây bên ngòai cũng bị đốt thành tro bụi.
Bạch tướng quân và Thất đều am hiểu giang hồ, thấy cảnh tượng trước mắt cũng phải kinh hãi
“Đây phải chăng là nhật minh nhiệt công truyền thuyết mà giang hồ đồn đại…”

Người thiếu phụ áo hồng, sau tự nhận là Hồng cô cô, gật đầu mỉm cười rằng
“Ta là người ở ẩn chỉ muốn luyện công tập võ, thế mà hai ngươi dẫn nhau vào. Lâu nay ta luyện nhật minh nhiệt công là lọai võ công giết người hàng lọat, không biêt dụng vào việc gì, vậy mà lần dùng đầu tiên lại nhằm cứu một đứa bé sơ sinh. Thật là kỳ tích”
“Đứa trẻ lớn phúc sinh ra trong thạch động của Hồng cô cô, phải chăng do ý trời. Mạng của nó được Hồng cô cô cứu vớt, xin để Thất bái Hồng cô cô làm nghĩa mẫu cho nó!” Thất vội vã đề nghị.
Bạch tướng quân cũng một lòng mời người phụ nữ về kinh thành để ông có dịp đền đáp ơn nghĩa.
Hồng cô cô chỉ cười, lôi từ trong tường ra 1 cây đàn mới, thay thế cây đàn vừa bị cháy đen.
“Ta vốn không thích nơi vinh hoa phú quý, hai ngươi hãy đi đi. Khi nào đứa trẻ này tròn 10 tuổi, ta sẽ tìm gặp mà dạy võ công cho”
Bạch tướng quân và Thất vui mừng khôn xiết, sau khi cáo từ hẹn ngày gặp lại sẽ là 10 năm sau.
“Đứa trẻ đó chính là Bạch công tử?”
Bạch Dương kể đến đây, cả võ đường đồng lọat hỏi, ai nấy đều nể phục quá khứ đầy quyết liệt của đứa trẻ.
“Không phải” Bạch Dương lắc đầu.
Mọi người chưng hửng.
“Vậy đứa trẻ đó có liên can gì đến truyện mà Bạch công tử bắt mọi người phải nghe?”
Bạch Dương quả thật rất biết câu giờ.
“Kiên nhẫn nào!” Bạch Dương trấn an mọi người, rồi thong thả, liếc đôi mắt đa tình một vòng quanh phòng trước khi kể tiếp.
Đứa trẻ sơ sinh đó, đặt tên là Phong. Đứa trẻ Bạch Phong, vừa sinh ra, đã hấp thụ công lực của nhật minh nhiệt công thần kỳ và có cao thủ võ lâm là Hồng cô cô nhận làm nghĩa tử, tương lai tươi sáng như mặt trời.
Bạch tướng quân về được đến kinh thành, hay tin người vợ chính là Liên có mang trước khi ông lên đường ra trận, đã sinh đứa con trai tên Dương. Liên sinh con trai, Thất cũng sinh con trai. Bạch Dương, Bạch Phong, cả hai đứa trẻ đều khôi ngô tuấn tú, Bạch tướng quân hạnh phúc không tả xiết.
Liên là người hiểu lẽ, ôn hòa, nhu mì, vả lại triều đình lúc đó cho phép đa thê, nên Liên cũng chấp nhận Thất và thương yêu Bạch Phong như con. Liên thương Thất vốn là người giang hồ quen tung hòang ngang dọc, nay phải vào cung chịu nhiều nghi lễ và dị nghị

nên hiểu Thất cũng chịu nhiều áp lực.

Không lâu sau, Thất sinh con gái tên Hạ Liễu, bé gái xinh xắn dễ thương. Không may, sau khi sinh Liễu, Thất luyện được lọai võ công lạ, trong người không khỏe, lâu lâu lại tự nói chuyện một mình, thái độ thay đổi thất thường, cứ giam mình trong phòng kín. Liên vì thế phải chăm sóc cả ba đứa trẻ.
Đến khi Phong lên năm, trung thu năm đó, trăng rằm sáng rực, Liên dẫn ba đứa trẻ ra vườn chơi đèn lồng.
Cả ba đứa trẻ ăn bánh, uống trà rồi cầm đèn đuổi nhau chạy trong vườn.
“Bạch Dương ca, có tiếng lạ ở ao sen.” Bạch Phong tò mò kéo Bạch Dương lại ao, mặc cho Bạch Dương can ngăn. Đêm tối im ắng, chỉ có tiếng cá giẫy nước và ánh trăng rằm in bóng dưới hồ. Bạch Phong nghiêng đầu nhìn xuống ao. Liên sợ hai đứa trẻ ngã nên chạy lại gần.
Đột ngột từ dưới ao, một bóng đen trồi lên, giơ cánh tay tóm lấy Bạch Phong lôi xuống nước. Đứa trẻ rơi tỏm xuống ao, Liên nhanh tay chụp được chân Bạch Phong nhưng Liên chỉ là người đàn bà yếu ớt, mỏng manh nên cũng bị lực kéo mà rơi xuống nước. Hai người ngã xuống, thế nhưng ao sen phẳng lặng như tờ, mặt nước êm đềm soi bóng trăng không chút sóng nước.
Bạch Dương và Hạ Liễu khóc ré lên. Bọn người hầu chạy đi cầu cứu, quân lính trong cung nháo nhào kéo đến. Người người nhảy xuống ao lùng sục. Đến sáng chỉ thấy xác Liên nổi lên giữa những đóa sen trắng muốt, còn tông tích Bạch Phong lại không thấy đâu. Thất vốn tâm trạng không ổn, nghe tin Bạch Phong chết mất xác thì bỏ phủ tướng quân mà đi mất.
Liên chết, Phong mất tích, Thất cũng biến mất tăm. Chỉ trong một đêm, gia đình Bạch tướng quân tan nát. Bạch Dương chứng kiến từ đầu chí cuối, lại đứng ngay cạnh Bạch Phong khi đứa em bị lôi xuống nước, hình ảnh Bạch Phong và mẹ rơi xuống nước không bao giờ phai mờ trong tâm trí. Cánh tay kéo Bạch Phong xuống hồ có 3 vệt đen bện vào nhau như dây thừng.
5 năm sau, Hồng cô cô quay lại tìm Bạch Phong, nhưng Bạch Phong đã chết mất xác nên thấu cảm nỗi đau của Bạch tướng quân, Hồng cô cô nhận Bạch Dương làm đồ đệ.
Nhiều năm trôi qua, Bạch Dương trưởng thành, được truyền từ cha sức khỏe phi thường, từ mẹ diện mạo khôi ngô và học võ từ nhỏ từ sư phụ Hồng cô cô, nay là Hồng bà bà, một trong thập bát

dị nhân.
“Bạch Dương ta vì thế văn võ song tòan, con nhà quyền quý được nhiều người ái mộ. Học võ từ Hồng bà bà, nhưng ta là người đầy cá tính và giàu óc thẩm mỹ, vẫn giữ được phong cách riêng, chưa từng một lần mặc áo hồng như bà bà mong muốn!” - Bạch Dương bộc lộ. Nghe đến đây, người võ đường liếc mắt nhìn nhau, nhướn mày trước sự tự quảng cáo quá trắng trợn của Bạch Dương.
Mặc dù vậy, dưới bề ngòai hòan hảo đó, Bạch Dương vẫn ám ảnh chuyện buồn trong gia đình ngày ấy, từ nhỏ đến lớn một mực muốn tìm ra gã quái nhân trong hồ sen đã hại mẹ và em trai. Nhưng không được Hồng bà bà cho phép.
Mãi đến một ngày nọ, Hồng bà bà lệnh cho Bạch Dương vào tiếp kiến. Trong phòng bà bà vẫn trang trí một màu hồng thường lệ, lần này đứng chờ sẵn đã là 7 cô gái xinh đẹp mặc áo trắng. Hồng bà bà nói, giọng trầm đục: "lấy lại phong vũ châu cho ta".
Hồng bà bà giải thích thêm:
”Hạt châu phong vũ, là do ta và một người nữa tìm được…”
Người này là Luân Hồi Vạn Độc là một ả đàn bà điêu ngoa, độc địa. Hồng bà bà vốn có công lực thâm hậu, Luân Hồi Vạn Độc cũng cao siêu và giỏi nhiều tà thuật. Hai người đàn bà vốn không đơn thuần kết nghĩa tỉ muội mà từng thân thiết cùng góp sức lùng sục giang hồ để tìm được phong vũ châu.
“Ta chỉ có ý học võ, tìm ngọc để luyện công. Thế nhưng Luân Hồi Vạn Độc có ý khác, tìm được phong vũ châu thì cướp đi, lại đả thương khiến ta tẩu hỏa nhập ma từ đó không đi lại được.”
Hồng bà bà kể lại: “Luân Hồi Vạn Độc sau thành lập Vạn Độc Giáo, tự nhận là chướng môn, dưới có hàng trăm đồ đệ, tòan làm chuyện ác nhân. Một trong những tên sát thủ lợi hại của Vạn Độc Giáo, có tên Vạn Độc Vương. Gã này mỗi bước tiến có hạt tuyết đen…”
“Hạt tuyết theo mỗi bước chân? Đẹp nhỉ” Bạch Dương trầm trồ “nhưng có thật hay không, người thường sao có hạt tuyết quanh mình được.”
Người đối mặt với Vạn Độc Vương mà còn sống, xưa nay không bao nhiêu nên truyền thuyết về hạt tuyết có thể chỉ do giang hồ thêu dệt vào. Duy Hồng bà bà nghe qua mới biết, hạt tuyết đen và hàn khí là có thật, ở người đã nuốt hạt châu mà luyện thành phong vũ hàn công.
"Đem 7 đứa con gái này theo ngươi... giết cho được Vạn Độc Vương mang hạt châu phong vũ về cho ta!" – Hồng Bà Bà ra lệnh. Lệnh đó cũng đồng nghĩa Bạch Dương đã học võ thành tài và nay

có thể tung hòanh thiên hạ. Trước tìm phong vũ châu cho Hồng bà bà, sau tìm tông tích kẻ làm đứa em trai Bạch Phong và Liên, mẹ Bạch Dương chết. Bạch Dương nghe xong, mừng hết lớn.
Vốn biết rõ Luân Hồi Vạn Độc nên Hồng bà bà đã truyền lại nhiều chiêu thức vô hiệu hóa người của Vạn Độc Giáo. Chẳng hạn như chất độc trên da Vạn Độc Vương, Bạch Dương có thuốc cầm độc, chỉ cần uống vào thì tuy trúng độc nhưng vẫn duy trì được tính mạng.
Chính là thuốc mà Bạch Dương cho Đông Tử đêm đó.
"Tôi muốn đi tìm Vạn Độc Vương" - Đông Từ nói, sau khi nghe rõ ngọn ngành.
Bạch Dương hơi thất vọng. Kể xong câu truyện gia đình đầy bi kịch như vậy, mà Đông Tử nghe xong vẫn chỉ quan tâm đến Vạn Độc Vương.
"Vạn Độc Vương vì tôi mà bị trọng thương, trên đời lại không có ai chạm vào chữa thương cho anh ta được, tôi không thể không đi tìm" Đông Tử lo lắng
"Nhất là khi hắn hôn ngươi đắm đuối thế kia!" - Hiết Hổ gật gù.
"Hôn khi nào?" Đông Tử giật cả mình
"Khi ngươi đang nằm bất động... Ôi, rất hòanh tráng, môi cài môi, mắt nhắm say sưa thưởng thức vị ngọt tình …iu!" Hóan Diện Nhân chêm vào.
Xuân Thu và Bảo Thường tuy không muốn cũng phải gật đầu. Đúng thật chuyện đã xảy ra. Sự việc đầy tế nhị bị ba dị quái miêu tả hơi kịch tính nhưng quả thật Vạn Độc Vương có hôn Đông Tử.
"Nghĩ lại cũng rất lãng mạn. Trông hai người cứ như đang hôn qua hôn lại đấy! Vậy mà Đông Tử không nhớ gì hết! Tiếc thật!" Xuân Thu gãi cằm.
Bảo Thường tức xì khói, bao nhiêu năm ở ngay cạnh Đông Tử, muốn hôn chết đi được nhưng có dám động đậy tay chân đâu. Trong khi cái gã Vạn Độc Vương kia thì ngang nhiên mà hôn Đông Tử trước mặt mọi người.
"Vả lại Đông Tử coi như đã chết. Ở lại võ đường cũng không được" Xuân Thu nói thêm. "Tôi cũng đi!"
"Không được, cô Xuân Thu không có võ công, không thể tung tăng giang hồ được đâu! Để tôi đi cùng!" Bảo Thường xen vào. Hiển nhiên đi cùng Đông Tử càng có cơ hội gần gũi Đông Tử hơn... để mà.... à, để mà .... bảo vệ Đông Tử khỏi cái kẻ mà tự dưng đêm đó ôm Đông Tử hôn say đắm như thế!!!!
"Đông Tử và Bảo Thường đều có võ nhưng cả hai đều khờ khờ ngu

ngu, nếu tôi không đi chẳng may hai người gặp gian tặc sẽ bị lừa hết cả tiền bạc đó!" Xuân Thu quả quyết.
Bạch Dương cũng tán thành ý kiến để Xuân Thu đi cùng. Bạch Dương vẫn còn cay cú, xưa giờ chưa từng hôn hụt ai!
"Nhưng mà... biết tìm ở đâu bây giờ..." Đông Tử thở dài.
"Tên Vạn Độc Vương thương tích trầm trọng như vậy... chắc là bò về tìm con nha đầu đó thôi!" - Hiết Hổ tỏ vẻ rành rõi. Vừa nói xong câu đó bị Hóan Diện Nhân liếc cho cái sắc lẻm.
"Con nha đầu nào?" Đông Tử hỏi, hồi hộp như sắp chết trở lại.
"Đối thủ của ngươi đấy... con yêu nữ mà Vạn Độc Vương chạy về... Tường Vy của Họa Hồn Cung, một con nha đầu hư đốn!" - Hóan Diện Nhân nhếch mép.
Đông tử nghe vậy, chợt nhớ đến dấu móng tay cào trên vai và cánh tay Vạn Độc Vương ngày đó, người nóng như lửa đốt. Máu dâng lên đầu.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 6

Thiên Lệnh, Thánh Chỉ

"Tìm con nhãi Tường Vy làm cái gì! Đi theo ta học võ tốt hơn" Chiêm Tinh Dị Thánh từ đâu xuất hiện phán một câu làm cả bọn dựng tóc gáy.

Không ngờ bà già cũng nhiều chuyện dữ.

"Bà già đến chậm một bước rồi, màn kịch hay vừa kết thúc!" Hóan Diện Nhân bĩu môi.

"Ta già cả không thích xông vào mấy nơi có người tỉ thí võ công!" Bà già cãi "Vả lại ta trên đường vừa ăn bánh bao vừa nhìn sao đã biết diễn biến sự việc rồi, không cần đến sớm."

Nhìn sao đóan biết sự việc mười mươi, quá lợi hại. Đúng không hổ danh Chiêm Tinh Dị Thánh.

Bà già lại trách "tên Vạn Độc Vương cứng đầu này... đã bảo coi chừng tai nạn cung tên, không bao giờ nghe..."

"Chiêm Tinh Dị Thánh tài năng cao siêu, có thể cho tôi bíêt đi đâu tìm Vạn Độc Vương bây giờ?" Đông Tử hồi hộp, rõ ràng nể phục tài năng bà già.

"Ngươi với tên đó hữu duyên thiên lý sẽ tương ngộ. Không lo. Nhưng hai ngươi hữu duyên lại không phận, có gặp cũng chia ly" Chiêm Tinh Dị Thánh tương đóan. "Trừ khi ngươi tìm cho ta mảnh vỡ của Nhật Minh Châu, ta sẽ thâu phục ngươi làm đệ tử dạy võ công cho mới mong thóat được nạn kiếp này! Không thì hai ngươi sẽ sinh tử biệt ly"

"Bà già làm gì có võ mà dạy?" - Hóan Diện Nhân ngắt lời, rồi hạ giọng lẩm bẩm "Chỉ giỏi nói nhiều lâu lâu may mắn trúng được vài câu!"

"Đúng ta không có võ, nhưng ta biết lọai võ nào Đông Tử cần học!" Bà già Chiêm Tinh Dị Thánh nói như đinh đóng cột.

Quay sang Bạch Dương, bà già khinh nhỉnh "còn ngươi, muốn hóa giải ân óan nhà họ Bạch thì quên phong vũ châu đi. Kiếm mảnh vỡ của Nhật Minh Châu cho ta."

Bà già tỏ vẻ rất ghét Bạch Dương, không rõ có vì cũng từng bị tên Bạch Dương hôn lén hay không.

"Làm gì có chuyện đó!" Bạch Dương hét lên.

Mà này, Nhật Minh Châu là cái gì mà gặp ai cũng bảo tìm thế?

"Nhật Minh Châu đó... là hạt ngọc đẹp hợp với màu da của ta!" Bà già mỉm cười gian xảo như đang úp úp mở mở thiên cơ bất khả lộ gì đó "Hạt phong vũ cả thiên hạ sẽ tranh giành thật ra sẽ không bằng một mảnh ngọc vỡ vô giá trị khi cần!"

"Dĩ nhiên bà già không có võ cần phong vũ châu làm gì! Nhưng chỉ vì bà thích cái hạt gì đó mà bắt cả bọn đi tìm thì không được đâu à nha!" Hiết Hổ cảnh cáo. Bà già tuy mang danh Chiêm Tinh Dị Thánh nhưng càng lúc càng lẩm cẩm rồi.

Đông Tử lúc này mới từ tốn nói "Đa tạ thánh nhân chỉ giáo, Đông Tử chỉ muốn gặp Vạn Độc Vương mà xem thương tích thế nào và cảm tạ ân tình thôi, không có chuyện yêu đương, cũng không muốn tranh bá võ lâm tìm ngọc làm gì"

"Vậy thì thôi... tùy ngươi. Có gì đừng trách ta." Bà già giận dỗi. "à, ngươi tung hòanh giang hồ, học gì thì học đừng quên học cho bằng được Nhật Minh Quang Chưởng! Nhân duyên của ngươi và Vạn Độc Vương tùy thuộc vào nó đó"

"Thôi ta đi ngủ" Bà kết lụân, xong te te bước ra ngòai.

Bà già Chiêm Tinh Dị Thánh xuất hiện, nói những lời tiên tri mập mờ, thế nhưng chỉ có một lời cập nhật đáng giá nhất. Đó là câu cuối: “đi ngủ”. Mọi người đến đây mới để ý rằng trời đã gần sáng, ai cũng mỏi mệt, mặt mũi thâm quần nên lần lượt ai về phòng nấy nghỉ ngơi 1 lúc.

Bọn tam quái Cự Giải, Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân như thường lệ dồn vào một phòng. Cự Giải vốn dễ ngủ, đặt lưng xuống nệm là ngáy khò khò, thế nhưng lần này dù mệt mỏi vẫn trằn trọc, cuối cùng gã lên tiếng: “Hiết Hổ, Hóan Diện Nhân. Các ngươi định dẫn Đông Tử đến Họa Hồn Cung tìm con nha đầu Tường Vy thật à?”

Hiết Hổ khóai chí léo nhéo: “Dĩ nhiên rồi… đã lâu không gặp, không biết Tường Vy tiểu thư có xinh thêm được chút nào không!”

Hóan Diện Nhân bĩu môi trước sự háo sắc của Hiết Hổ, nhưng rồi ả cũng gãi gãi lớp da vỡ ở má mà theo đuổi 1 mục đích khác: “Đông Tử thích Vạn Độc Vương, tên này cũng hôn cô bé rồi, bây giờ dẫn Đông Tử vào gặp Tường Vy, chắc chắn sẽ có màn đụng độ cực kỳ hấp dẫn! Ngày dài của ta sẽ được mua vui đây!”

“Ta không cho phép!” Cự Giải lên tiếng “Hai ngươi võ công cao siêu, múôn đùa giỡn với người của Họa Hồn Cung thì giỡn. Đông

Tử chỉ là con bé bình thường, ngươi đừng đem nó ra đùa mà giết một mạng người! Thêm vào đó, Vạn Độc Vương là người của Vạn Độc Giáo, ngươi biết môn quy của giáo phái này. Quan hệ Vạn Độc Vương và Đông Tử không có kết quả tốt đâu."

"Lão già nghĩ đừng ghép cặp Vạn Độc Vương với Đông Tử nữa à?" Hiết Hổ đăm chiêu. "Cũng đúng… hiện giờ bọn nó chỉ mới thích thích nhau, chấm dứt là vừa. Đừng để dây dưa sâu sắc rồi sẽ càng đau lòng"

"Lão già gù!" Hóan Diện Nhân hậm hực "Lão hiền lành từ khi nào? Tam quái chúng ta xưa giờ chỉ thích bày trò vui, hậu quả không cần biết. Sao lão đột nhiên tốt ra thế?"

"Bọn mình chỉ giúp sức chút ít để những con người thích nhau được gần bên nhau. Nối cái gạch, giăng sợi dây, khơi chút lửa… có gì sai? Nếu bọn nó thật sự yêu nhau mà bị hòan cảnh chia rẻ, đó là chuyện của bọn nó!" Hóan Diện Nhân thuyết phục.

Trong đầu ả có suy nghĩ khác. Hóan Diện Nhân vốn vì chuyện cũ mà thề không tin vào tình yêu. Thế nhưng trong thân tâm vẫn cứ cố bám víu muốn tin. Ả mâu thuẫn ở chỗ vừa không tin, vừa làm mọi cách hy vọng tình thế chứng minh mình sai. Biết Vạn Độc Vương và Đông Tử sẽ có nhiều trở ngại, ả càng muốn đưa hai người lại gần nhau để thử thách xem "sức mạnh tình yêu" thế nào. Nếu Vạn Độc Vương và Đông Tử "chiến đấu" để được bên nhau và thất bại ả sẽ cười phá lên bởi ả đã đóan trúng - tình yêu không phải tất cả. Ngược lại, nếu hai người vượt được mọi trở ngại, ả cũng thấy ngọt ngào trong lòng. Bởi lẽ như vậy càng có lý do để ả hy vọng một ngày nào đó cũng tìm được "tình yêu" thật sự cho mình. Kết quả thế nào, Hóan Diện Nhân cũng hài lòng. Với ả, Vạn Độc Vương và Đông Tử chỉ như con cờ đại diện cho cuộc chiến giữa lí trí đầy hòai nghi và trái tim cứ muốn tin yêu đang ngày đêm giằng co bên trong.

Cự Giải loáng thóang đóan biết được Hóan Diện Nhân muốn cố tình tạo bi kịch mà đo lượng lòng người.Gã cũng biết trước mối tình Vạn Độc Vương-Đông Tử không có kết quả và cũng có cảm tình với cả Đông Tử lẫn Vạn Độc Vương nên trong phút tốt bụng hiếm hoi của một dị nhân nhiều tuổi đời, gã muốn dừng trò đùa quái ác của Hóan Diện Nhân. Chưa biết hay dở, cấm cho chắc ăn!

Hiết Hổ chẳng suy đóan sâu xa như Hóan Diện Nhân hay Cự Giải. Chỉ biết: dắt Đông Tử vào Họa Hồn Cung gặp Tường Vy thì hắn cũng ngắm được Tường Vy. Là la lá la!

Ba dị nhân ba ý định trái ngược nhau, trước thầm thì bàn tán,

sau cãi vã to tiếng, rốt cuộc thành tỉ võ so tài. Gã gù rút chuông đồng ra đánh Hóan Diện Nhân. Ả này cũng vận công hai bàn tay nóng rực bốc khói. Hiết Hổ đứng giữa lúc bênh người này lúc phụ người kia, rốt cuộc chỉ càng làm 2 dị nhân đánh nhau hăng hơn. Cuộc tranh chấp chỉ tạm dừng khi Hóan Diện Nhân lột gương mặt Cự Giải thảy vào Hiết Hổ và ngược lại làm hai người này ré lên thất thanh đòi ả phải vận công đổi lại. Nhờ thế mới chịu yên để Hóan Diện Nhân đổi ngược lại mặt nào vào người đó.

Trời nắng lên cao, quá trưa tỉnh dậy, Cự Giải mới phát hiện Hóan Diện Nhân và Hiết Hổ đã lén dẫn Đông Tử đi mất rồi. Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân biết lão gù sẽ tiếp tục cản nên cả bọn len lén chuồn từ sớm.

Đông Tử không muốn liên lụy Xuân Thu và Bảo Thường và dĩ nhiên không thể đi cùng Bạch Dương nên cũng im lặng ra đi chỉ để lại lá thư tạm biệt.

Xuân Thu đọc lá thư cho mọi người nghe, trong lòng thấy lo lắng lắm. Đặc biệt khi thấy gã gù Cự Giải giận quá vận công phi thân đi mất không nói một lời.

Vừa lúc đó, quan quân nhà Vĩnh Phúc rầm rầm kéo đến võ đường. Quan quân bủa vây tứ phía ngòai võ đường. Hai hàng quân sầm sập tuần hành vào trong đại sảnh mở đường cho một kiệu hoa 8 người khênh lặc lè tiến vào.

Nhà họ Lưu thất hãi – không lẽ huyện lệnh Vĩnh Phúc phát hiện ra Đông Tử giả chết? Lúc này mà vào, người đã đi, quan tài trống lốc, nếu quan muốn xem xác mà không thấy thì làm sao đối phó đây.

Cả người thông minh như Xuân Thu cũng không biết tính tóan thế nào. Không biết Bạch Dương đây là con nhà tướng lớn trong triều, có ra tay nói giúp gì được không.

“Không được đâu” – Bạch Dương nhún vai. “Ta ra ngòai là trà trộn giả dân thường. Ra uy không cần thiết sẽ tạo tiếng xấu cho gia đình. Để xem bọn này muốn gì đã”

Quả chuyện hệ trọng. Đích thân huyện lệnh lão gia đi vào võ đường. Huyện lệnh lão gia thậm chí không phải người ngồi kiệu, mà chạy lót tót vào trong, mặt mày nghiêm trọng. Huyện lệnh lão gia hét: “Tất cả quỳ xuống!” Vừa hét xong, bọn quân lính đồng lọat nện cán giáo xuống nền ầm ầm thị uy.

Cả võ đường họ Lưu kể cả Xuân Thu đồng lọat quỳ gối, chỉ có bọn Bạch Dương và 7 cô gái vẫn ngang nhiên đứng thẳng. Một người đi trước kiệu thấy vậy mới tiến lại gần:

“Bạch Dương công tử, có chiếu chỉ của hòang thượng, không lẽ Bạch đại công tử cũng không thi lễ?”

Bạch Dương ngạc nhiên lắm khi bộ dạng “cải trang trà trộn dân thường” của mình bị phát giác.

Người vừa nói, từ khi vào lúc nào cũng cầm qụat che kín mặt, đến lúc này mới xếp quạt ra mặt. Người này trạc tứ tuần, lùn thấp bé, da trắng nhợt nhạt tô phấn hồng, người phốp pháp mặc áo lụa thêu sặc sỡ và điệu bộ có vẻ uy quyền. Khi gã xếp quạt, Bạch Dương nhận ra ngay hắn là ai và cũng đành ra hiệu cho 7 cô gái cùng thi lễ.

“Trịnh Công Công!” Bạch Dương chào.

Trịnh công công phẩy tay ra hiệu, tòan bộ tóan quân của huyện lệnh Vĩnh Phúc và cả quan huyện phải lần lượt kéo ra ngòai hết, chỉ chừa trong đại sảnh nhóm nhỏ đi hầu kiệu hoa.

Trịnh công công lúc bấy giờ mới phe phẩy quạt ra hiệu cho người từ sau dâng 1 cuộn giấy tua vàng le te, rồi bằng giọng trịnh trọng và đầy uy quyền đọc to nội dung trong cuộn giấy.

Đại lọai cuộn giấy chiếu rằng hòang thượng muốn đại công tử Bạch Dương của Bạch tướng phủ phải đưa một người đi cùng và phải ra sức bảo vệ người đó trong chuyến du ngọan. Người đó tên gọi Thiên Thiên, một công công trẻ, là thân tính của Thiên Bình công chúa.

Bạch Dương nghe đến đâu nhăn mặt đến đó, nét mặt tỏ rõ vẽ “cái quái gì vậy?” Một trong 7 cô gái là Kim Nhi thấy thế mới thúc nhẹ vào hông Bạch Dương.

“Công tử ơi, mỉm cười đi công tử!” Kim Nhi có nghĩa vụ nhắc tuồng mỗi khi thấy gương mặt Bạch Dương thần sắc khó coi.

Hóa ra đám quân hung hổ này kéo đến võ đường không phải vì Đông Tử mà vì anh chàng Bạch Dương này đây. Xuân Thu thở phào.

Đến lúc này, Trịnh công công đã đọc xong chiếu chỉ của hòang thượng và ra hiệu cho người vén kiệu cho “Thiên Thiên” bước ra.

Xuân Thu thấy lạ lùng lắm. Thứ nhất: “lão thái giám” có quyền uy như Trịnh Công Công lại ra vẻ thi lễ trước “tiểu thái giám” Thiên Thiên. Thứ hai: “tiểu thái giám” Thiên Thiên không biết quan trọng thế nào lại được chiếu chỉ của hòang thượng cho người truy lùng cho bằng được Bạch Dương mà gửi gắm. Thứ ba: không rõ Thiên Thiên, Thiên Bình công chúa và Bạch Dương có quan hệ ra sao mà Bạch Dương phải bảo vệ và hộ tống Thiên Thiên trong suốt hành trình. Và thứ tư, Thiên Thiên hình như không phải “tiểu

thái giám”.

Xuân Thu không phải người kinh thành không quen nhiều thái giám, thế nhưng khi tiếu thái giám Thiên Thiên bước ra khỏi kiệu, Xuân Thu đã thấy sự lạ.

Tiểu thái giám được người kéo rèm kiệu, lồm cồm quay mông bò ra, dẫm phải mớ vải rèm lòng thòng của kiệu, lọang chọang súyt chút ngã rơi cả nón. Tiểu thái giám vội vã chộp lại nón, ấn sâu xuống đầu, rồi chỉnh đốn lại áo, đằng hắng đứng lên.

Tiểu thái giám Thiên Thiên chỉ cao tầm Đông Tử và Xuân Thu, dáng người nhỏ nhắn, gầy mỏng manh như chiếc lá nhưng có vẻ lóc chóc, không sợ trời, không sợ đất. Thiên Thiên có gương mặt tròn, mắt liễu mày dài, đôi môi nhỏ chúm chím như cánh hoa đào tô một lớp son nhẹ màu hồng phấn. Hai bàn tay để móng dài cũng sơn lớp nhuộm màu hồng nhạt.

Xuân Thu liếc nhìn đã thấy bán tính bán nghi, người này là trang nam tử thế nhưng dáng người thanh mảnh như con gái và cổ dài mềm mại, lại thêm người sực nức mùi mỹ phẩm hiếm có. Ngay cả Bạch Dương hào hoa phong nhã cũng không có mùi kỳ phẩm này.

Thiên Thiên đằng hắng, bắt chước điệu bộ của một công công: “Bạch Dương công tử! Tại hạ tên Thiên Thiên, là cận hầu của Thiên Bình công chúa, từ nay xin Bạch Dương công tử chiếu cố!”

Thiên Thiên cong mình thi lễ nhưng ánh mắt dò xét liếc nhìn Bạch Dương một cách tinh quái.

Bạch Dương không tinh ý như Xuân Thu nên không thắc mắc “sự lạ” về người này, chỉ miễn cưỡng đáp lễ.

Bạch Dương bất mãn.

Tự dưng ở đâu có tên tiểu thái giám loắt choắt đeo theo vướng tay vướng chân. Lại thêm tên này cũng màu mè, yểu điệu. Thiên Thiên có phong cách tự-quan-trọng, đi đứng như mang theo vòng hào quang vô hình làm cái vẽ lãng tử phong nhã của Bạch Dương lõang đi hẳn. Chưa kể, xưa giờ Bạch Dương chỉ vây quanh bởi con gái, bây giờ có tên thái giám này đi cùng nhìn soi mói, Bạch Dương cứ thấy nhồn nhột, gượng gập thế nào.

Cả đòan lên đường truy tìm Vạn Độc Vương. Xuân Thu nài nỉ xin đi cùng để tìm Đông Tử. Đây là cơ hội tốt cho Bạch Dương hôn cho được Xuân Thu, thế nhưng có sự hiện diện của gã thái giám Thiên Thiên, Bạch Dương có muốn cũng không tự nhiên ra … môi.

Bảo Thường cũng nằng nặc đòi theo nhưng bị Bạch Dương từ chối thẳng thừng. Đòan người gồm Bạch Dương, 7 cô gái áo trắng,

tiểu thái giám Thiên Thiên, và Xuân Thu đến ngày hôm sau thì cáo biệt võ đường Lưu gia ra quân nhắm hướng Tây thẳng tiến. Cả bọn thực sự không biết "Họa Hồn Cung" ở đâu, chỉ đi bừa theo hướng chỉ của Chiêm Tinh Dị Thánh mà Chiêm Tinh Dị Thánh thì hình như không muốn chỉ cho Bạch Dương biết cụ thể Vạn Độc Vương ở đâu.

Họ vừa đi vừa ngắm cảnh. Thiên Thiên và Xuân Thu không quen đi xa, cứ chốc chốc phải dừng ăn uống, nghỉ ngơi,. Thiên Thiên cứ như con nít mới ra đường lần đầu, thấy gì cũng lạ, cũng muốn xáp vào xem, gặp gì vui thì chơi quên cả thời gian làm hành trình chậm đi hẳn. Bạch Dương vừa đi vừa rủa thầm trong đầu tên thái giám Thiên Thiên tơi tả.

Một chiều, cả bọn dừng chân ăn tối ở một quán nước vệ đường.

Nhóm Bạch Dương 10 người đi vào ngồi kín quán. Bạch Dương gọi tất cả các món ăn mà quán có đem ra cho "các tiểu thư thưởng thức".

Chủ quán lăng xăng ra vào, trong phút chốc một bàn tiệc đồ ăn thịnh sọan thơm phưng phức được đem ra. Các cô gái bắt đầu vui vẻ xới cơm, gắp thức ăn cho Bạch Dương công tử và cho nhau. Thiên Thiên như thường lệ chắp đũa láo liên chờ xem ai sẽ gắp thức ăn cho mình. Không ai thèm quan tâm Thiên Thiên cả. Thiên Thiên thấy Bạch Dương gắp cho Xuân Thu thì bực lắm, dùng đũa mà đánh nhau giành món ăn.

Trong khi bàn Bạch Dương nhộn nhịp như thế, một bàn khác của quán, lại ít họat động chén đũa hơn hẳn. Ngồi một mình một bàn, một kiếm khách giang hồ trẻ tuổi. Kiếm khách quần áo cũ kỹ, chấp vá, hành lý gần như không có gì. Thanh kiếm đặt trên bàn cũng lọai tầm thường. Người kiếm khách còn khá trẻ, gương mặt sáng sủa, cằm vuông, trán rộng, mày dày, mắt sáng, có vẻ là bậc trượng phu, dồi dào sức khỏe. Kiếm sĩ chỉ gọi 1 cái bánh bao nhỏ và tách trà rồi vừa ngồi uống trà vừa bóc từng lớp bánh bao mà ăn. Chầm chậm, chầm chậm.

Kiếm sĩ đã vào quán khá lâu, ngồi rỉa cái bánh bao cũng đã lâu… yên tịnh, tư lự. Người học võ, quan trọng nhất là tĩnh tâm. Vậy mà đòan Bạch Dương vào làm quán ồn ào, ỏm tỏi, náo động. Quan trọng hơn nữa, mùi thức ăn thơm phưng phức bay đến mũi gã kíêm sĩ trẻ. Hắn cau mày, chùi mũi quay lưng đi để mùi hương quến rũ của món gà và rau xào tỏi thơm phức đừng bay vào, thế nhưng làn gió tinh quái cứ len lỏi cho bằng được mùi ngon của

những món ăn này vào khứu giác hắn, đánh thức cái dạ dày đã cồn cào từ bao nhiêu ngày.

Ra gã kiếm sĩ nghèo không đủ tiền ăn.

Từ cách xa gần 2 xỏai chân, bọn Bạch Dương cũng nghe được tiếng dạ dày rền rĩ của gã kiếm sĩ. Các cô gái rúc rích nhìn nhau cười. Thiên Thiên thì ngẩn ngơ nhìn quanh không biết đó là tiếng gì. Có lẽ trong cung đình chưa từng có ai sôi bụng ỏm tỏi như vậy. Xuân Thu hơi ái ngại cho gã kiếm sĩ đang đỏ mặt ôm bụng cố ghiềm tiếng sôi. Bạch Dương thấy thế mới rỉ tai chủ quán đem đến bàn gã kiếm sĩ vài món ăn.

Người này được mời cơm ngấu nghiến ăn sạch, xong tiến lại bên bàn Bạch Dương chào hỏi.

“Xin đa tạ bằng hữu giang hồ, chẳng hay các vị công tử, tiểu thư là ai mà có lòng tốt mời cơm kẻ vô danh tiểu tốt này?”

Bạch Dương và đòan người lần lượt xưng tên. Gã kiếm sĩ lập lại từng cái tên và nhớ rõ trong lòng. Xong gã cũng tự giới thiệu:

“Tại hạ vốn thất lạc cha mẹ từ nhỏ nên không rõ họ. Chỉ biết tên gọi là Phong. Tại hạ trên đường đến Cầm Thư Điện để xem quái nhân có phong vũ châu trong người. Xin hỏi các vị đang hướng về đâu”

Nghe người này xưng tên, Bạch Dương đặc biệt quan tâm. Trước vì phong vũ châu, sau vì người này tên Phong.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 7

Phong

Người kiếm sĩ nghèo tên Phong thấy bọn Bạch Dương hiền lành đạo mạo (lại tốt bụng trả tiền ăn giùm) nên trò chuyện thêm.

Người này thất lạc cha mẹ từ nhỏ, không nhớ nhiều về quá khứ, chỉ được một người sư phụ nuôi lớn và dạy võ cho. Người sư phụ tên Lục Cận Huy.

“Sư phụ của ngươi phải chăng có dấu đen trên tay hình bện như dây thừng?” Bạch Dương hỏi ngay.

Phong gãi tai. “Dấu đen thì không biết… nhưng đúng võ khí của sư phụ là dây thừng”.

“Ta muốn gặp sư phụ ngươi!” Bạch Dương bán tính bán ngờ. Kiếm sĩ tên Phong này trạc tuổi đứa em trai Bạch Phong nếu Bạch Phong còn sống. Thêm vào đó, gã sư phụ võ khí là dây thừng, lúc tập võ sơ sảy mà tự làm mình có sẹo hình dây thừng cũng không gì lạ.

“Sư phụ cũng đang trên đường tới Cầm Thư Điện. Nếu các người đi cùng, sẽ gặp thôi! Chủ nhân Cầm Thư Điện bắt được gã dị nhân có phong vũ châu trong người nên vài hôm nữa sẽ chiêu đãi tiệc, trưng bày gã quái nhân và biểu diễn phong vũ chưởng lực cho người giang hồ xem. Đây là sự kiện hiếm có trong võ lâm!” Phong giải thích.

Thiên Thiên vỗ tay thích thú “Chúng ta tới đó đi!”

Nghe đến phong vũ chưởng lực, cả bọn đồng tình.

Xuân Thu trầm ngâm. Nếu gã dị nhân mà Cầm Thư Điện chủ bắt được là Vạn Độc Vương, không biết Đông Tử có biết tin này mà đến hay không. Rồi sẽ bị vây quanh bởi cả đám người giang hồ, làm sao giải cứu Vạn Độc Vương đây.

Xuân Thu lo lắng cho đại tỉ không ngớt làm Đông Tử cách đó vài ngày đường, theo hướng ngược lại, cứ nhảy mũi nhiều lần.

Về phần Đông Tử, bọn Hiết Hổ, Hóan Diện Nhân đã dẫn Đông Tử đến trước cửa Họa Hồn Cung.

Họa Hồn Cung thật ra cách xa võ đường Lưu gia không bao nhiêu, về hướng Đông! Chủ nhân Họa Hồn Cung là Tường Vy tiểu thư, người mà theo Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân "có quan hệ rất mật thiết" với Vạn Độc Vương. Tường Vy khắp người cũng đầy độc như Vạn Độc Vương nhưng bụng dạ thì ngàn lần ác độc. Tường Vy một mình một cõi tự dựng Họa Hồn Cung để trước luyện độc, sau thư giãn cùng Vạn Độc Vương trong những lúc nhàn rỗi. Đông Tử càng nghe tả, càng nghĩ đến dấu cào ngày ấy trên cánh tay Vạn Độc Vương mà sốt ruột không xiết. Thêm vào đó, đã qua nhiều ngày từ khi Vạn Độc Vương bị bắn, không hiểu Vạn Độc Vương thế nào, ở đâu, không chừng đã chết mất rồi.

Đường vào Họa Hồn Cung rất hẻo lánh. Cả ba băng rừng. Thọat đầu cây cối xanh tươi um tùm, nhưng rồi thưa thớt và khô cằn. Đến khi cả bọn đến tâm điểm của nhúm rừng khô, bọn họ được đón chào bởi một hồ lớn. Giữa hồ là một hòn đảo mù mịt sương khói, nhìn từ xa cứ ngỡ một cụm mây trôi giữa hồ. Họa Hồn Cung thượng vị trên hòn đảo đó. Chèo thuyền đến được đảo, cả bọn lại phải leo hàng trăm bậc thềm đá mút trải dài tít tắp. Hòn đảo mờ mờ mây mù, vắng teo không một bóng người. Chỉ có bọ cạp, rết bò đầy đất, và trên những bậc thang lâu lâu lại thấy bóng nhiều con độc xà nằm cuộn mình chờ đợi.

Hóan Diện Nhân, Hiết Hổ và Đông Tử đến được trước cánh cửa sắt hoen ố của Họa Hồn Cung, hòang hôn đã buông xuống tím rịm không gian.

Cửa sắt đóng im ỉm. Hiết Hổ tới, đập cửa ầm ầm. Một gia nhân mặc tòan màu đen, cả người quấn vải đen chỉ chừa cặp mắt chạy

ra, hé cửa hỏi. Gã gia nhân như quyện vào bóng chiều chạng vạng thành một.

Đông Tử giới thiệu: "Tiểu nữ họ Lưu tên Đông Tử xin tiếp kiến vị chủ nhân Tường Vy tiểu thư. Tiểu nữ...".

Gã tỏ vẻ coi thường.

Hóan Diện Nhân khóat tay ngắt lời "Bảo con nha đầu đó cô này là vợ Vạn Độc Vương. Đến tìm chồng!"

Gã gia nhân lúc này mới hốt hỏang, lật đật chạy vào trong.

Đông Tử đỏ mặt tía tai chưa kịp đính chính thì gần như tức khắc, cửa rộng mở cho cả bọn bước vào. Bên trong lô nhố những gia nhân khác người nào người nấy bịt mặt che kín người không chừa chút da.

"Cũng phải" Đông Tử thầm nghĩ. "chủ nhân người đầy độc dược, phải tự bảo vệ chứ sao"

Nhưng thật tội cho bọn gia nhân bởi vì trong cung nóng hầm hập như lò lửa. Mùi thảo dược nồng nặc và khói hương trầm nghi ngút.

Bọn gia nhân chỉ trỏ Đông Tử thì thầm với nhau, mắt đứa nào đứa nấy lấm lét. Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân vừa đi vừa lôi găng tay, khẩu trang ra che kín cơ thể. Hóan Diện Nhân giải thích: "con nha đầu ác quái lắm. Cứ thích ôm ấp đụng chạm người khác đầu độc. Ngươi thì không sao... nhưng coi chừng, ả mời gì cũng tuyệt đối đừng đụng vào!"

Cả bọn bị dẫn quằn quèo vào chính điện, rồi lại ra vườn thảo dược, rồi thư phòng, lại ra sân. Phòng nào cũng trống lốc, nóng hầm hấp và nghi ngút khói. Cuối cùng một gia nhân khác bắt kịp đòan người, thì thầm với gã gia nhân dẫn cả bọn:

"Cung chủ đã đi vào…" – gã hạ giọng, hấp háy, nháy mắt, nháy mắt- "…phòng nghỉ rồi!"

Hóa ra tuy mời cả bọn vào nhưng Tường Vy vẫn chạy luăng quăng không chịu ngồi một chỗ.

Cả bọn lũ lượt kéo vào "phòng nghỉ". Lần này gặp được Tường Vy. "Phòng nghỉ" giăng đầy hoa cỏ khô, thơm phưng phức mùi dược thảo và đặc biệt lại thoang thỏang mùi thảo dược Đông Tử thấy quen quen: mùi cơ thể Vạn Độc Vương đêm Đông Tử băng vết thương cho hắn.

Tường Vy ngồi trên giường, giường che nhiều lớp màn voan. Nghe gia nhân bẩm báo, Tường Vy hé màn bước ra. Lúc kéo màn, thấp thóang có dáng người nằm trong giường che kín chăn.

Đông Tử thấy Tường Vy thì giật cả mình.

Tường Vy cực kỳ xinh đẹp. Cô ả cũng trạc tuổi Đông Tử hay lớn hơn không nhiều. Da trắng như tuyết, tóc dài mượt mà như lụa, mắt long lanh to đen, hàng mi rậm dài, mũi nhỏ xinh xinh và đôi môi đỏ thắm, khóe miệng cong. Nhưng cái làm Đông Tử giật mình nhất lại vì Tường Vy gần như không mặc quần áo gì cả. Trong khi hồi đầu, gặp bọn gia nhân cứ thấy ai cũng “kín cổng cao tường”, chủ nhân lại “phòng không nhà trống”...lốc.

Tường Vy ăn mặc hở hang, khó có thể gọi đó là “quần áo”. Ả đeo một vòng cổ lớn bằng đá lóng lánh. Những chuỗi đá kết vào nhau, lủng lẳng xuống che đúng chỗ cần che còn lại phơi cả lưng và bụng. Trên eo, ả đeo một chuỗi ngọc khác, và chuỗi ngọc cũng có tác dụng duy nhất là súyt sóat che đúng chỗ cần che. Chuỗi ngọc này còn gắn với nhiều dải lụa tím lục mềm mại chảy theo từng động tác của ả, tôn thêm đường cong của hông nhưng lại he hé cả cặp đùi trắng tinh mời mọc. Tường Vy trông như một bức tượng thạch kiên khem vải, nhìn bất động thì đẹp, nhưng đi lại ngòai đời lại khiến người ta đỏ mặt vì ngại …giùm.

Tường Vy đứng dậy, lại gần cả bọn, trên tấm lưng trần ả cũng xăm hình nhện đen y chang Vạn Độc Vương.

Hiết Hổ khóai chí hau háu nhìn, còn Hóan Diện Nhân thì khinh khỉnh bĩu môi.

Tường Vy nhìn Đông Tử chằm chặp, mắt tóe lửa.

Đông Tử vẫn không cất thành lời.

"Ngươi đến tìm Vạn Độc Vương của ta à???" cuối cùng, Tường Vy lên tíêng, cố ý nhấn mạnh chữ "của ta". "Ngươi đừng mơ mộng trèo cao, báo cho ngươi biết, cho dù thế nào, Vạn Độc Vương của ta cũng không thích ngươi đâu!"

"Tại hạ không dám" - Đông Tử lễ phép nói, không muốn Tường Vy hiểu lầm "chỉ là Vạn Độc Vương có ơn với tại hạ nên tại hạ tìm đến đây, trước là đa tạ tấm chân tình, sau chỉ muốn biết ..."

"... hôm đó có thật hắn hôn Đông Tử mùi mẫn không!" - Hóan Diện Nhân tiếp lời.

"...không phải!" Chỉ muốn biết thương tích của ân nhân thế nào!" Đông Tử cải chính, bước sang một bước cố ý giẫm vào chân Hóan Diện Nhân cảnh cáo. Hoán Diện Nhân dễ dàng tránh được, còn lè lưỡi ra chọc quê.

"hừm..." Tường Vy nghiến răng. "muốn biết vì ngươi mà Phong ca của ta ra sao à?"

Ra Vạn Độc Vương tên Phong.

Đông Tử thầm nghĩ, nghe Tường Vy ngọt ngào gọi Phong ca như thế tự dưng Đông Tử thấy buồn buồn.

"Đêm đó, Phong ca về đến, cả người máu chảy hết cả ra ngòai, công lực cạn kiệt. Tuy vận công điều thương rồi mà vẫn không thở được. Lúc ta đến, Phong ca đã hôn mê bất tỉnh. Phong ca về được Họa Hồn Cung là giỏi lắm đấy."

Tường Vy kể lại.

Đêm đó bọn gia nhân chạy vào hốt hỏang thưa "Cung chủ, Vạn Độc Vương gia bị thương nặng lắm".

Ả chạy ra đại sảnh, thấy bọn gia nhân khiêng Vạn Độc Vương người bê bết máu. Tường Vy chạy lại gọi "Phong ca" mấy lần mà Vạn Độc Vương vẫn không đáp lại, người lạnh tóat. Tường Vy ghì chặt tay, bấm huyệt mà hốt hoảng "Gọi giáo chủ gấp!!! Phong ca ơi đừng chết nha!"

Cả cung đêm đó náo lọan. Bọn gia nhân lăng xăng tới lui chi chít. Tường Vy vừa vận công vừa chăm sóc vết cung tên trên cổ. Máu vẫn chảy ồ ạt. Giáo chủ Luân Hồi Vạn Độc đến. Cả hai người vừa vận công vừa dùng thuốc vừa dùng kim châm, có gì lôi hết ra. Vậy mà đến sáng, Vạn Độc Vương vẫn bất động.

"Không xong rồi. Phải cầu cứu Thánh Nhân thôi." Tường Vy lo sợ. Luân Hồi Vạn Độc nghiến răng nạt rằng "ngươi làm gì mà để Vạn Độc Vương ra nông nỗi! Thánh Nhân đang luyện thuốc, biết được sẽ trừng phạt cả đám!"

"Thánh Nhân" mà bọn họ đề cập tức Thánh Nhân của Sinh Tử Dược Cốc, một bà già nhất thập cổ lai hy, lừng lẫy giang hồ là thần y. Thánh Nhân của Sinh Tử Dược Cốc có thuốc cải lão hòan đồng, độc gì cũng giải, thương tích gì cũng chữa lành. Thế nhưng, muốn tiếp kiến Thánh Nhân xin chữa bệnh, phải qua vòng thử thách. Người cầu xin phải chịu thử hết 7 lọai kỳ độc trong thiên hạ. Xem như mạng đổi mạng.

Tình trạng nguy kịch, Tường Vy tự nguyện chịu trừng phạt cầu xin Thánh Nhân ra tay cứu mạng Vạn Độc Vương.

“7 lọai kỳ độc trong thiên hạ, xưa nay chưa ai từng thử qua mà tòan mạng. Ngay cả với Vạn Độc Nhân của Vạn Độc Giáo, 7 kỳ độc

cũng là một thử thách lớn! Tuy ta luyện độc từ nhỏ, không chết vì độc nhưng 7 lọai độc vẫn là cực hình đau đớn.”

Tường Vy giơ cánh tay cho Đông Tử xem. Trên cánh tay trần trắng như tuyết của ả chi chít vết thương, có vết châm, có vết chích, có vết cắn, có vết bầm. Trầy trụa, thâm tím cả.

"Chính vì ngươi mà ta phải chịu đau đớn cầu xin Thánh Nhân cứu mạng Phong ca của ta!" Tường Vy hằn học nói.

Cuối cùng Thánh Nhân chịu cho Dược Nhi đến mang thuốc chữa thương cho Vạn Độc Vương. Sau đó ba ngày, Vạn Độc Vương đã hồi tỉnh. Nhìn thấy Tường Vy vì hắn phải hy sinh, chịu nhiều đau đớn, bèn cầm tay Tường Vy mà nói rằng:

"Vy muội! Huynh yêu muội đến trọn đời!" - Tường Vy tường thuật lại. Gương mặt cực kỳ hả hê.

Đông Tử nghe miêu tả việc Vạn Độc Vương bị thương thập tử nhất sinh, lòng đau như cắt, thêm câu cuối của Tường Vy, tự nhiên nước mắt ở đâu chảy thành dòng.

Tường Vy tiến lại, trao cho Đông Tử chiếc khăn nhỏ để lau nước mắt. "thôi ngươi về đi. Phong ca biết ngươi vào, nhưng không muốn gặp ngươi!"

Vừa chạm vào khăn, mặt Đông Tử bắt đầu ngứa ran, nổi đốm đỏ lấm tấm. Thì ra khăn có độc dược. Tường Vy cười khúc khích.

Đông Tử ủ rủ: "Biết Vạn Độc Vương đã qua khỏi, và được Tường Vy cung chủ đây tận tình săn sóc, ta đã mãn nguyện rồi"

"Vậy ta xin kiếu" Đông Tử cáo biệt rồi thất thiểu ra ngòai. Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân chạy theo cản.

Cả bọn đi rồi, Tường Vy hả hê nhìn theo, nở nụ cười gian xảo.

"Miêu tả gì kịch tính thế?" - một giọng khàn khàn cất lên, rồi từ trong giường, Vạn Độc Vương kéo màn ngồi dậy. Vạn Độc Vương cũng ở trần, cổ băng bó chi chít.

"Ta nói câu "vy-muội-huynh-yêu-muội-đến-trọn-đời" bao giờ?" - Vạn Độc Vương thều thào "lại thêm cái trò chịu độc gì? Ngươi muốn gặp Thánh Nhân lúc nào chẳng được? Thánh Nhân nghe ta bị thương vội vã cho Dược Nhi mang thuốc đến ấy chứ!"

“Còn cánh tay này…” Vạn Độc Vương xem xét những vết thương trên tay Tường Vy “không phải do hôm trước đánh nhau với ….”

"Phong ca không yêu Tường Vy tiểu muội đến trọn đời à?" Tường Vy rụt tay lại, hỏi vặn

"Yêu" Vạn Độc Vương đầu hàng.

"Thì tại Phong ca muốn con bé bỏ đi mà." Tường Vy híp mắt, cười ngóac đến tận tai, xông lại ôm cổ Vạn Độc Vương làm hắn đau và đẩy Tường Vy ra. Tường Vy không nàn chí, lại ôm lấy cánh tay Vạn Độc Vương âm yếm như con nhái ôm cành sen. Ả liến thoắt "Phong ca làm vậy là đúng… Người của Vạn Độc Giáo chúng ta không yêu đương linh tinh bên ngòai được đâu. Muội thích Phong ca là của một mình muội thôi. Hen! Hen!"

Ả cắn môi nhớ lại: "À! Mà Phong ca hun con bé đó thật à???"

Vạn Độc Vương lại đẩy Tường Vy ra "thôi, đi ra ngòai, để ta ngủ"

"Phong ca đi hôn con gái lạ, muội méc giáo chủ à!"

Vạn Độc Vương kéo chăn trùm kín đầu.

"Phong ca!!!!" Tường Vy ỉ eo phản đối nhưng Vạn Độc Vương kiên quyết trùm mền ngủ tiếp nên cúôi cùng ả vùng vằng bỏ đi.

Về phần Đông Tử, vì không biết vừa rồi bị Tường Vy lừa cho 1 vố, cho nên, ra đến ngòai cung lại thút thít khóc.

“Sao vậy?” Hóan Diện Nhân hỏi.

Đông Tử không biết giải thích lý do tại sao, cục nghẹn ở cổ cứ dâng lên ép thành nước mắt ra ngòai.

Gã Vạn Độc Vương đó, đầu tiên tự nguyện đề nghị giúp Đông Tử thóat đám cưới, rồi tự dưng hôn Đông Tử không xin phép, rồi vì thế mà bị trọng thương vậy mà…rồi … rồi hóa ra đã có một cô người yêu xinh đẹp, hấp dẫn kinh khủng. Đông Tử tự dưng thấy mình ngốc ngếch khờ dại cả tuần qua cứ lo lắng quá đáng cho gã Vạn Độc Vương còn gọi là Phong ca gì đó này! Từ hôm Vạn Độc Vương bị thương, Đông Tử lòng dạ cứ như lửa đốt, mỗi phút cháy đi một miếng. Trên đường đến Họa Hồn Cung mối phút qua đi người cứ chết đi một phần. Lo lắng thấp thỏm. Vậy mà… Hóa ra Vạn Độc Vương từ hôm bữa giờ được vòng tay thương yêu đầy hy sinh của người đẹp Tường Vy chăm sóc tận tình từng ly từng tí.

“Ngươi ghen à” Hóan Diện Nhân tinh quái.

“Có ghen gì đâu!” Đông Tử khịt mũi. Suy cho cùng, Vạn Độc Vương chưa bao giờ nói thích Đông Tử cả.

“Vậy sao ngươi khóc?” Hiết Hổ lại cắn vuốt.

“Người ta thích khóc không được à?” Đông Tử hỏi “Thôi ta đi về!”

“Dĩ nhiên vào tận hang hùm tìm người yêu mà phát hiện người yêu có người yêu khác thì phải khóc rồi!” Hóan Diện Nhân trả lời giùm.

Đông Tử gạt phắt đi “ta vào Họa Hồn Cung không phải tìm người-yêu. Ta chỉ muốn cảm ơn Vạn Độc Vương và hỏi xem vết thương của hắn thế nào thôi! Xong rồi ta về! Không có yêu đương gì hết!”

“Chỉ vậy thôi à?” Hóan Diện Nhân chọc “Vậy thì ngươi chưa làm được gì cả nhỉ” Ả bắt đầu vẽ đường. “Chưa gặp được Vạn Độc Vương “cám ơn” cũng chẳng xem được tình hình vết thương hắn thế nào… Chỉ mới nghe lời nói phiến diện của con nha đầu Tường Vy đã sụt sùi chạy mất”

Đông Tử cắn môi, Hóan Diện Nhân nói đúng. Không thể chỉ vì những lời Tường Vy nói mà nước mắt lưng tròng bỏ về như vậy.

“Đã đến tận Họa Hồn Cung, không thể chỉ thế này! Ta vào hỏi lại cho ra lẽ!” Đông Tử quẹt nước mắt, kiên quyết quay ngược vào.

Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân thúc nhau nhếch mép cười. Bọn gia nhân nào cản Đông Tử hai đứa liền tung cho vài đòn nằm thẳng cẳng hết. Hai đứa dị nhân dẹp gọn đường để Đông Tử một mình quay ngược vào Họa Hồn Cung.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 8

Vạn Độc Vương

Họa Hồn Cung một mình một cõi nằm trên hòn đảo sương khói. Bên trong cũng mù mịt khói sương, huyền huyền, ảo ảo như cảnh trong mơ. Hòang hôn chạng vạng xuống, màu tím của bầu trời quyện với khói sương từ mặt đất như một bức tranh nhòe nhọet hư ảo. Chiều tối bọn gia nhân lên đèn nên có ánh nhập nhòe ẩn hiện như ma trơi.

Cung xây hình tròn, có 4 hành lang chính giao nhau ở giữa thành hình chữ thập. Cung được xây trên 1 trục quay lớn, tuy nhìn không thấy nhưng thật ra cả cung cứ từ từ xoay vòng. Nếu đứng tại một điểm trong vài giờ có thể biết được cung đã quay tròn 1 vòng 360 độ. Thêm vào đó, để tăng tính hảo huyền của cung, các dãy nhà và hành lang đều trang trí y hệt nhau, chỉ có người ở đảo lâu năm mới may ra nhận diện đúng dãy nhà nào là dãy nhà nào. Đông Tử hòan tòan không biết điều này, cứ nhắm hướng vừa ra quay ngược vào.

Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân loay hoay đánh bọn gia nhân, có vài phút không để mắt mà Đông Tử đã biến mất trong đám khói sương, không biết đã đi vào dãy nhà nào.

Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân nhìn lại thấy Đông Tử biến mất thì hơi hỏang. Rõ ràng người ở Họa Hồn Cung không phải chỉ có mình Tường Vy, và cho dù gặp lại Tường Vy không có 2 dị nhân ngay cạnh, Tường Vy cũng không nể mặt mà chỉ trao khăn tẩm độc cho Đông Tử đâu. Quan trọng hơn nữa, dẫn Đông Tử vào Họa Hồn Cung để xem kịch tính thế nào, vậy mà diễn viên chính lại lạc mất! Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân tá hỏa lên tìm.

Đông Tử quay lại lối cũ, bước vào “phòng nghỉ” mới hay không phải nơi vừa đến. Phòng bốn vách tường tre dát đồng đỏ, võ khí các lọai treo đầy vách. Từ trên trần, những tấm mành tre lớn kết nối với nhau bằng chỉ vàng đan chằng chịt thả xuống ngăn thành những lối đi ngoằn nghòeo. Phòng này cũng mù mịt khói nhan như

những phòng khác. Đông Tử thấy không phải "phòng nghỉ" đã định bụng thối lui, thế nhưng thóang thấy có dáng người nam tử đứng giữa phòng nên tiến vào một chút.

Qua lớp màn tre, Đông Tử nhận ra người thanh niên ở trần, vai rộng, tay dài đeo một chiếc còng ở cánh tay, bên dưới mặc một lọai y phục nửa quần nửa váy. Bên trong là quần, bên ngòai 2 mảnh gấm che trước che sau. Eo đeo dây thắt lưng to bảng bằng đồng. Trông cứ như 1 tượng thần ở câu chuyện huyền thọai nào đó. Đông Tử nhận ra ngay dấu hình xăm nhện đen trên vai người đó, cất tiếng gần như reo:

"Vạn Độc Vương!"

Cùng lúc Đông Tử vấp vào vật gì dưới chân. Ra là một xác người. Lúc này Đông Tử mới nhìn xuống đất thấy nhiều xác phụ nữ nằm la liệt. Người nào cũng có vẻ trúng độc mà chết. Đông Tử bụm miệng ghiềm tiếng kêu giật mình.

"Bọn kỹ nữ này… bị ta đụng vào đều ngã ra chết hết! Không làm gì được. Bọn vô dụng"

Gã thanh niên đã quay mặt lại từ lúc nào, cất tiếng than phiền. Hắn chỉ lớn hơn Đông Tử chừng vài tuổi. Tuyệt đối không phải Vạn Độc Vương mặc dù cái nhìn cũng lạnh lẽo không kém. Khác với Vạn Độc Vương lạnh lùng nhưng đầy u uẩn, gã thanh niên gương mặt đặc sệt hung khí. Thêm vào đó, bên trái, từ trán xuống, những đường gân đen như mạng nhện chạy dài tận góc mắt khiến thần sắc thêm phần khắc nghiệt chứ nếu không, gương mặt hắn có lẽ cũng khá đẹp …gái: Mắt liễu dài, mũi thẳng, môi mỏng, nét mặt nhìn sắc nhọn như dao.

"Ngươi vừa gọi ta là Vạn Độc Vương à?" hắn hỏi. "Phải đấy, ta là Vạn Độc Vương"

Gã mạo danh Vạn Độc Vương nói, giọng tò mò nhanh chóng chuyển thành sự tự nhận đầy vinh hạnh. Như thể cái tên "Vạn Độc Vương" là một chức danh quan trọng nào đó hắn thèm khát từ lâu. Hắn lại gần Đông Tử tóm lấy áo Đông Tử không cho cô chạy ra. Bị Đông Tử xô ra, hắn mới để ý Đông Tử chạm vào người mà không trúng độc chết.

Hắn mừng húm! Hiển nhiên từ xưa đến nay, cũng như Vạn Độc Vương, chưa từng có mấy người thường chạm tay vào người. Thấy Đông Tử có thế da-chạm-da, hắn liền bế xốc Đông Tử lên vai, thảy xuống giường.

Đông Tử lui vào góc giường cảnh cáo: "Tránh xa ta ra!!!! Vạn Độc Vương mà biết ngươi đụng đến ta thì hắn sẽ… sẽ…"

“Ai nào? Ta chính là Vạn Độc Vương đây!” Hắn cười cười, vồ tới tóm lấy vai Đông Tử.

Hắn kề sát Đông Tử, cà cà mặt vào má Đông Tử: “Chà, người sống cảm giác có khác nhỉ!” Gã thanh niên đú đởn ôm vồ lấy Đông Tử sờ soạng lung tung. Đông Tử giẫy giụa, may mắn đấm trúng vào mặt nên lợi dụng khi hắn cau có chùi máu mũi, Đông Tử chui dưới vòng tay hắn luồn ra ngòai, vớ lấy lưỡi mác treo gần nhất trên tường thủ thế.

Gã thanh niên nhếch mép, khịt mũi đứng lên. Con gái càng bạo dạn, hắn càng thích. Rút một vài nhánh hoa trên bàn, hắn cắn 1 cành vào miệng, tay kia rứt cánh hoa từ một đóa khác phóng vào Đông Tử. Cánh hoa mỏng thế nhưng nhờ công lực cứ phóng tới như phi tiêu. Đông Tử đỡ được vài cánh hoa đầu, đến cánh thứ tư trở đi thì bị chúng bắn vào áo, ghim vào tường không động đậy được.

Đông Tử hét lên: “Cứu tôi với! Hóan Diện Nhân! Hiết Hổ!”

Tường Vy xô cửa bước vào.

“Gì mà ồn thế? Phong ca đang ngủ đấy!” Tường Vy nạt. Thấy Đông Tử, ả thay đổi thái độ ngay. “Con nhãi này, sao còn ở đây?”

“Ai vậy? Bạn muội à?”

Tường Vy lắc đầu: “là con nha đầu Phong ca thích đấy! Vết tên trên cổ Phong ca là tại nó”

Gã mặt thẹo vỗ tay thích thú kêu lên, giọng giễu cợt “là đứa con gái Phong ca thích à? Phong ca cũng thích con gái à? Đêm nay ta may mắn đây!”

Đông Tử thấy Tường Vy, vội vã van xin: “Tường Vy tỉ, xin tỉ hãy cứu tôi ra khỏi đây!”

nhưng Tường Vy chỉ hờ hững đi ra ngòai không quên nhắn tên mặt thẹo thêm 1 câu : “Gia huynh, xong rồi nhớ giết bỏ đi, đừng để Phong ca biết đấy!”

“Biết rồi!” Gã mặt thẹo tên Gia gật đầu, mỉm cười ranh mãnh. Tường Vy sầm cửa lại, bỏ đi không thèm đóai hòai tới Đông Tử.

“À phải rồi, đừng la hét om xòm! Phong ca đang ngủ đấy!” Ả đột ngột thò đầu vô cửa sổ nhắn nhủ thêm rồi lại sầm cửa đi mất.

Gia hý hửng lại gần Đông Tử, lần này còn thích thú gấp đôi trước kia.

“Xin đừng giết tôi, tôi chỉ muốn gặp Vạn Độc Vương cám ơn. Rồi tôi sẽ đi ngay, không có ý gì đâu!” Đông Tử tuyệt vọng, không ngờ Tường Vy thấy chết không cứu như vậy.

“Giết ngươi? Đừng lo! Ta không giết vội đâu!” Gia trấn an.

“Hóa ra ngươi là con bé Phong ca thích… hay lắm! Từ nhỏ đến giờ Phong ca lúc nào cũng giành giật với ta. Học võ cũng giỏi hơn, luyện công cũng hơn. Tường Vy cũng thích Phong ca hơn, giáo chủ cũng trọng dụng Phong ca hơn và thậm chí phong vũ hàn công cũng chỉ mình Phong ca luyện thành!”

Gia hậm hực hồi tưởng.

Vạn Độc Giáo từ xưa bắt trẻ em về luyện độc. Biết bao nhiêu đứa trẻ đem về, sống sót chẳng được bao nhiêu. Bốn trong số những đứa sống sót đợt ấy là Trường, Phong, Gia và Tường Vy. Trường và Gia từ khi sinh ra đã ở trong Vạn Độc Giáo, trong khi Phong gần 7 tuổi mới được đưa vào. Đến sau, thế mà Phong lại luyện công và học võ nhanh hơn cả Gia và Tường Vy.

Bốn người giỏi nhất, võ công cao cường, nội lực thâm hậu, cả cơ thể đều là độc dược, là “độc nhân bảo bối” của Vạn Độc Giáo. Thế nhưng chỉ mình Phong luyện được phong vũ hàn công.

“chắc tại Phong ca giỏi nhất!” Đông Tử buột miệng.

“Không đúng!” Gia nạt. “Ngày đó, Trường ca đã hai mươi ba tuổi, Phong chỉ mới mười mấy! Trường ca và ta đều luyện độc lâu và công lực vượt trội hơn Phong nhiều! Vậy mà…”

Gia kể lại đêm kinh hòang đó khi bốn đứa được đưa vào chính điện, Giáo chủ Luân Hồi Vạn Độc và Thánh Nhân lệnh cho cận hầu Dược Nhi đem phong vũ châu ra.

Phong vũ châu, hạt ngọc truyền thuyết giang hồ xưa nay không mấy người từng thấy tận mắt. Hạt ngọc nhỏ bé nhưng đầy uy quyền tự thân có thể trôi lơ lửng trên khay nhung đỏ rực trên tay Dược Nhi. Chỉ cần nuốt hạt ngọc luyện công có thể trở thành giang hồ bất bại. Trường và Gia nhìn thấy hạt ngọc đều không dấu nỗi hứng khởi.

Thánh Nhân chậm rãi giải thích:

“Các ngươi đã luyện thành độc nhân, nay ta sẽ giao phong vũ châu cho 1 trong 4 người. Phong vũ châu và phong vũ chưởng pháp là bảo vật của Vạn Độc Giáo, dĩ nhiên truyền cho người xứng đáng…”

Trường không khỏi tự tin ngẩng cao đầu.

Thánh Nhân tiếp: “Thế nhưng, phong vũ châu hội tụ tòan âm khí, kén chọn người luyện, từ xưa nay, ai ngậm vào luyện công đều bị âm khí hút hết nguyên khí. Trong 4 người, ai nuốt được ngọc để luyện phong vũ hàn công, ta sẽ phong làm Vạn Độc Vương của giáo phái!”

Trường là người lớn tuổi nhất, lại công lực cao cường nhất

nên bước ra thử ngọc trước. Hắn vận công để giữ ấm rồi ngậm viên ngọc. Thế nhưng vừa cho hạt ngọc vào miệng, Trường bắt đầu thở ra hơi lạnh và từ trên da hạt tuyết bắt đầu tỏa ra. Cả người Trường chuyển thành màu xanh, da săn lại, tròng mắt đông thành đá, hơi thở tỏa ra thành bụi tuyết. Trường vận công thế nhưng cứ như bị rơi vào giữa trận bão tuyết khốc liệt, cả người hóa thành đá nhanh như chớp. Tường Vy la lên: “nhả hạt ngọc ra đi Trường ca!” vừa hết câu, cơ thế Trường đã đông thành khối bột tuyết.

Giáo chủ Luân Hồi Vạn Độc đến chạm tay vào, Trường vỡ vụn ra thành bụi nước đá chỉ còn hạt ngọc phong vũ rơi ra, lơ lửng trong cầu khí của nó. Mọi người có mặt đều khiếp sợ.

Luân Hồi Vạn Độc quay sang Thánh Nhân xin ý kiến “Thánh Nhân, xem ra bọn chúng chưa đủ khả năng đâu, nếu cho thử tiếp sẽ thêm đứa mất mạng! Hay là hãy đợi thêm vài năm”

Thánh nhân lắc đầu “không được. Không thể chờ một ngày nào nữa. Vận mệnh cả giáo phái chỉ tùy thuộc vào hôm nay… nếu không ai luyện được phong vũ hàn công, Sinh Tử Dược Cốc sẽ….” Thánh Nhân ngừng lời, lắc đầu như xua đi ý nghĩ ghê sợ đó. Mãi mới lấy được can đảm bà tiếp “Phong vũ châu kén chọn khí chất của người ngậm ngọc chứ không tùy võ công, đứa nào chống lại được hàn khí của nó sẽ không bị hóa thành đá thôi” Chỉ tay vào Phong, Thánh Nhân nói “Phong, đến phiên ngươi!”

“Xin cho đệ tử thử!” Gia cất tiếng. Gia là con người rất tự tin và hay ganh đua. Trong giáo, hắn chỉ nể mình Trường. Nếu Trường không thành Vạn Độc Vương được, thì phải để hắn, không thể để thằng nhãi đến sau là Phong được.

Phong, ngược lại, không thích tranh giành nên lui bước. Gia tiến lên, cầm hạt ngọc trong tay.

“Hạt châu phong vũ quả nhiên lạnh lẽo khác thường. Cầm trong tay thôi đã thấy khí lạnh xâm chiếm. Khí lạnh nhưng có cảm tưởng như đang đun cháy bàn tay.”

Gia bỏ hạt ngọc vào miệng.

“Đó là giây phút kinh khủng nhất đời ta!” Gia tả lại, mặt nổi gân vì sợ

“Âm khí trong ngọc lan tỏa khắp người, từng sợi tóc của ta cũng đông thành đá, cái lạnh như hàng trăm lưỡi dao cắt ta ra thành từng mảnh từ trong ra ngòai.”

Phong vũ châu như con quỷ dữ lâu nay bị giam cầm chỉ chực xổ tung ra. Một mặt hút lấy nguyên khí người ngậm ngọc, một mặt

phóng thích lượng hàn khí khổng lồ điều khiển người ngậm ngọc.

Gia bị phong vũ châu trấn át, tròng mắt như hóa thành hai khối đá, cả người run bần bật, da tỏa hạt tuyết và trên trán, chỗ sau này có vết sẹo, nổi gân đá lên. May thay Phong đứng ngay cạnh, thấy sự không hay nên chưởng cho Gia 1 cái, viên ngọc rơi ra. Nhờ thế hắn mới giữ được mạng.

Gia tức tối kể lại, đấm tay xuống bàn. Cái bàn trong phòng vỡ tan thành nhiều mảnh. Ly, tách rơi bể lỏang xỏang. Đông Tử giật mình. Gia nhìn lạnh lùng, hung ác, võ công cao cường như vậy mà kể lại chuyện cũ người hắn còn run bần bật!

Quay lại chuyện kể, Gia ngã sụp xuống đất, co giật từng cơn, quằn quại đau đớn. Phong và Tường Vy vận công giữ ấm hắn lên. Tường Vy sợ quá vận công mà nước mắt cứ chảy ra.

Thánh Nhân lắc đầu thất vọng.

Đến phiên Phong.

Phong miễn cưỡng bỏ viên ngọc vào miệng. Ngọc phong vũ màu đen giữa như có quần phong bão táp. Bỏ ngọc vào miệng, Phong cũng bắt đầu hóa đá như Trường và Gia, cả người tái nhợt, tròng mắt chuyển thành màu bạc. Có khác chăng, hạt tuyết nhanh chóng tỏa ra không trung bao phủ lấy người. Tuyết tạo thành quần phong bọc kín lấy Phong. Gió xóay rít ầm ầm, những người trong chính điện căng thẳng quan sát.

Đột nhiên, từ trong tâm xoáy, hạt tuyết chuyển thành màu đen. Có luồng nhiệt rất mạnh từ trong người Phong tỏa ra. Luồng nhiệt tỏa ra đến đâu, tuyết biến thành màu đen đến đó, xóay tuyết đen lấn át hàn khí do phong vũ châu tạo ra. Gió xóay từ từ tan đi. Phong hít thở mạnh, cả người trở lại bình thường. Vụn tuyết trên da tan thành hạt nước nhỏ giọt xuống đất. Cuối cùng di chứng của việc nuốt ngọc chỉ là vài hạt tuyết màu đen thỉnh thỏang bay lác đác thôi. Gia và Tường Vy sửng sốt không tin vào mắt mình.

“Đúng như ta hy vọng” – Thánh Nhân hồ hởi “Đứa trẻ này vừa sinh ra đã hấp thụ một lượng lớn nhật minh nhiệt công nên cơ thể tự sinh nhiệt lượng chống chọi được âm lực của phong vũ châu!”

“Khoan đã!” Đông Tử ngắt dòng hồi tưởng của Gia. “Nếu Vạn Độc Vương tên thật là Phong, và lúc nhỏ lại hấp thụ nhật minh nhiệt công, vậy thì Vạn Độc Vương với Bạch Dương thì ra là… là….”

Hèn gì… Đông Tử gật gù, hèn gì mỗi lần nhìn Bạch Dương cứ có cái gì đó khiến Đông Tử liên tưởng đến Vạn Độc Vương.

“Đúng thế… Nhưng tên đỏm dáng Bạch Dương không biết gì

đâu, cứ truy sát Phong…” Gia nhếch mép “Phong ca lúc đến cung đã 7 tuổi, dĩ nhiên nhớ mình là ai, nên xưa giờ bị Bạch Dương truy sát nhưng vẫn nhường hắn mãi!”

Đông Tử giờ đã hiểu. Lần đó, một phần vướng tay với Đông Tử, phần vì không nỡ ra tay với Bạch Dương mà Vạn Độc Vương mới bị bắn trọng thương.

“Nếu vậy thì kinh khủng thật, Bạch Dương mà biết hắn súyt giết đứa em trai thất lạc sẽ không cười khoe hàm răng đẹp nổi đâu!” Đông Tử thảng thốt.

“Nói nhảm gì thế? Phong ca cười mới đẹp chứ!” Gia phản biện. Gia là một người đầy mâu thuẫn. Tuy so đo với Vạn Độc Vương, hắn lại không để ai hơn Vạn Độc Vương dù ở những điều lãng nhách nhất! Hiển nhiên, Vạn Độc Vương hơn hắn một bậc, ai đó hơn Vạn Độc Vương khác nào hơn hắn?

“Mà này! Ngươi đừng tưởng ta giữ ngươi lại để kể chuyện cho ngươi nghe!” Trút tâm sự xong, Gia thoắt cái đã nhớ lại mình đang muốn làm gì.

Phong từ xưa cái gì cũng hơn hẳn Gia, lại ngậm được phong vũ châu luyện thành phong vũ hàn công, và được phong làm Vạn Độc Vương, Phong tòan đạt được những điều Gia muốn. Cho nên điều duy nhất Gia muốn dành cho được lúc này chính là đứa con gái mà Phong thích, chính là Đông Tử đây!

Gia giải thích đến đó thì xé tọac áo Đông Tử ra. Đông Tử tuột áo cũng không bị ghim vào tường nữa nên đá vào hạ bộ của Gia rồi chạy ra ngòai. Gia nhanh chóng né được và phóng theo tóm lấy Đông Tử kéo lại.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 9

Họa Hồn Cung

Cùng lúc đó, Vạn Độc Vương – tên thật Bạch Phong, hay còn gọi Phong ca, người "được-cho-là-hôn-Đông-Tử-mùi mẫn-ấy" cũng đá cửa bước vào, mặt mũi hầm hầm. Tiếng Gia đánh nhau rồi đập bàn ầm ầm làm hắn không ngủ được. Vạn Độc Vương đang bị thương nên trong người sốt sốt khó chịu. Biết tin Đông Tử đến nhưng lại quyết định nhờ Tường Vy đuổi khéo dùm, Vạn Độc Vương đã thấy bứt rứt. Đông Tử bỏ đi, lại bị Tường Vy vặn vẹo về nụ hôn, Vạn Độc Vương sau đó nằm cố ngủ nhưng càng cố càng không ngủ được.
Khi bị đưa vào Vạn Độc Giáo lúc 7 tuổi, Bạch Phong đã biết không có đường lui, cũng không còn cuộc sống như người bình thường. Ngay cả lúc phát hiện Bạch Dương là anh trai cũng kiềm lòng không nhận, cứ phải trốn tránh tên này riết. Chuyện tình cảm trai gái Vạn Độc Vương đã cương quyết không nghĩ đến… vậy mà không hiểu sao khi gặp Đông Tử, trong một phút mềm lòng thế nào ấy lại hôn cô bé. Bây giờ sự tình rắc rối không biết làm sao.
Trong lúc không biết làm sao, lòng rối như tơ vò, vết thương trên cổ còn mới vừa đau buốt, người lại sốt cao, đầu nhức, họng khô, thở dài cũng đau, Họa Hồn Cung vẫn nóng nực, ngột ngạt, mù mịt khói như thuở nào, mà Gia cứ ầm ầm đổi diện, dĩ nhiên chuyện Vạn Độc Vương cần làm là đi qua dạy cho tên đó một bài học. Thế mà đá cửa vào lại gặp hắn đang vờn Đông Tử và cô bé bị hắn xé tọac cả y phục như thế!!!
Quá sức chịu đựng!!!
"Con bé này là người của ta đấy!" Giọng Vạn Độc Vương lạnh như đá
"Đúng lúc nhỉ!?" - Gia rút từ trên tường võ khí yêu thích của hắn. Đó là song xoa, cặp ba chỉa, mỗi đỉnh sắc nhọn như dao.
Vạn Độc Vương lúc đó cũng ăn mặc giống Gia, chỉ có điều khóac ngòai thêm áo chòang nhẹ. Thấy Đông Tử bị xé áo rách rưới, hắn

cởi áo, chòang lên cho Đông Tử che người lại.
Lúc hầm hầm đi qua phòng Gia, Vạn Độc Vương đã chuẩn bị tinh thần trước thế nào cũng đánh đấm cho đỡ bực, nhưng khi chòang áo lên cho Đông Tử, thấy đôi mắt ướt ướt của Đông Tử và nghĩ cô bé này vì hắn lặn lội đến tận Họa Hồn Cung, Vạn Độc Vương tự dưng không còn hứng thú đánh nhau nữa. Nhưng không lẽ trước mặt Gia lại ôm Đông Tử vào lòng vỗ về nói "xin lỗi không phải anh không muốn gặp em"?!
Không thể nói những lời kinh tởm như vậy được! Nhất là trước mặt thằng Gia!
"Cấm vận công đấy!" Gia cảnh báo.
Gia xoay song xoa trong tay như chong chóng. Cặp võ khí loang lóang ánh phản chiếu từ cây đèn trong phòng, quất gió vù vù.
Vạn Độc Vương đánh tay không.
Hai thanh niên cởi trần tỉ võ trong phòng vì một cô bé không đâu. Võ khí của Gia sắc nhọn và xoay vùn vụt như vậy, nhưng khi hắn lao vào, Vạn Độc Vương dễ dàng chụp được ngay. Vạn Độc Vương nắm lấy đỉnh nhọn của ba chỉa ghì cặp võ khí xuống, Gia bặm môi, nổi gân đầu cản lại. Hai đỉnh nhọn còn lại của cặp xoa do lực phản kháng của Gia cào vào cánh tay Vạn Độc Vương thành những vết cào mà Đông Tử thấy.
Đông Tử tự dưng thở phào. Hóa ra không phải móng tay Tường Vy. Vạn Độc Vương đang đánh nhau mà sao Đông Tử vẫn thấy … hạnh phúc quá!
Gia thấy sắp thua, bỏ tay ra khỏi vũ khí, co lại thành nắm đấm giáng mạnh vào vết thương trên họng của Vạn Độc Vương. Vạn Độc Vương kêu lên vì đau. Gia lại chơi xấu, không cần "nguyên tắc" gì nữa! Gia bắt được võ khí và lao vào tấn công lần hai, Vạn Độc Vương vận công giữ cặp ba chỉa trong không trung. Công lực từ tay Vạn Độc Vương chuyển thành khí lạnh. Hơi ẩm trong không khí trên cặp ba chỉa đông lại thành đá và khí lạnh lan đến tay Gia khiến hắn vội vã thả cặp ba chỉa ra. Cặp ba chỉa rơi xuống đất.
"Đừng…."
"…gãy" Gia vừa nói hết câu, cặp ba chỉa nứt từ trong, vỡ thành ba mảnh.
"Lại nữa! Võ khí của đệ!!! Phong ca huynh…" Gia tức tối không nói nên lời.
Vạn Độc Vương không thèm tranh chấp với Gia, lẳng lặng đến bên Đông Tử, kéo Đông Tử vào lòng bước thẳng về phòng.
Trời đã tối từ lâu…

Cảnh gây cấn mà Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân chờ đợi cuối cùng là đây:
Vạn Độc Vương và Đông Tử cuối cùng ở bên nhau trong cùng một phòng!!!
Bên ngòai trời tối, chim đêm gáy lao xao. Đã lỡ mạnh miệng nói "cô này là "người của ta"!" thêm nữa, bên ngòai Gia lượn lờ chờ cơ hội, nên dĩ nhiên nơi an tòan nhất của Họa Hồn Cung lúc bấy giờ cho Đông Tử là phòng Vạn Độc Vương. Vạn Độc Vương – Đông Tử, một nam một nữ một phòng và sự việc trong quá khứ (cái vụ hun đó!) vẫn còn nóng bỏng trong tâm tưởng của hai người. Hòan cảnh quá lý tưởng!
Và "lý tưởng" nhất ở chỗ hai dị nhân nhiều chuyện, Hiết Hổ - Hóan Diện Nhân cũng đang lạc lối đâu đó trong Họa Hồn Cung không rình mò hai người được. Hòan tòan riêng tư!
Qua cơn hòang hồn với Gia, Đông Tử được Vạn Độc Vương dẫn về phòng lục lọi tủ quần áo lấy ra bộ áo ngủ cho Đông Tử thay.
"Bộ này là nhỏ nhất rồi" Vạn Độc Vương kết luận, sau một hồi bới tung tủ áo.
Phiền nỗi, Vạn Độc Vương cao lớn hơn Đông Tử rất nhiều, "áo nhỏ nhất" mà Đông Tử mặc vào vẫn rộng thùng thình.
"Cô Đông Tử người nhỏ, mặc áo rộng vào trông càng nhỏ nhỉ!" Vạn Độc Vương bình phẩm "Không còn thấy người đâu! Nhìn từ xa cứ tưởng cái áo hôm nay biết đi đấy!"
Đông Tử bị chọc quê chỉ chun mũi. "Thật bất lịch sự quá. Bàn tán về cơ thể của người khác như vậy đấy"
"Xin lỗi" Vạn Độc Vương phì cười. Lúm đồng tiền lộ rõ ở má.
Vạn Độc Vương lúc nào cũng thế, lúc chỉ một mình bên cạnh Đông Tử thì mỉm cười hiền lành lắm. Cử chỉ dịu dàng, ôn hòa. Hôm nay còn biết đùa vui.
Vạn Độc Vương cũng rất chu đáo. Đông Tử kêu đói bụng, Vạn Độc Vương bèn cho người đem bữa tối lên. Suốt buổi Đông Tử ăn, Vạn Độc Vương chỉ ngồi im lặng quan sát Đông Tử bằng ánh mắt cực kỳ âu yếm và khẽ mỉm cười.
Đông Tử ăn xong, bắt gặp Vạn Độc Vương nãy giờ nhìn mình như thế, chỉ biết cúi gằm, tay di di lên mặt bàn, má đỏ cả lên. Hôm tỉnh dậy, nghe lóang thóang mọi người đồn lại rằng lúc mình bất tỉnh, Vạn Độc Vương hôn mình, Đông Tử cứ bán tính bán nghi, không nghĩ mọi người nói thật. Thế nhưng khi thấy ánh mắt Vạn Độc Vương nhìn ngọt ngào như vậy, Đông Tử không khỏi không tin.
Đông Tử thật sự không hiểu Vạn Độc Vương. Hai người chỉ mới

quen không lâu. Hòan cảnh gặp hơi trớ trêu 1 chút, Hóan Diện Nhân, Hiết Hổ và cả Cự Giải đều trêu chọc cả hai hơi nhiều một chút… nhưng Đông Tử chỉ là cô bé rất tầm thường, so với tiểu thư Tường Vy xinh đẹp tuyệt vời và chắc võ công cũng ngọai hạng thì thua xa. Không hiểu vì lẽ gì Vạn Độc Vương lại quan tâm Đông Từ đến vậy.
“À…” Vạn Độc Vương đột ngột chạm tay vào mặt Đông Tử. Ra vết đỏ do chất độc trên khăn Tường Vy vẫn còn đây. Vạn Độc Vương chấm thuốc giải vào vết đỏ:
“Con bé Tường Vy tiểu muội của ta tinh quái lắm, xin lỗi Đông Tử nhé!”
Chỉ là tiểu muội trong giáo phái thôi sao…
Đến lúc này Đông Tử không cúi mãi được nữa, đành phải ngẩng mặt lên cho Vạn Độc Vương chấm thuốc. Mà ngẩng lên nhìn vào ánh mắt Vạn Độc Vương, Đông Tử lại cứ thấy người mềm nhũn, mặt đỏ như gấc. Tuy cố liếc sang một bên hay giả vờ nhìn đèn lồng và hoa lá khô treo trên trần nhưng rồi cũng không tránh khỏi nhìn vào mắt Vạn Độc Vương. Vạn Độc Vương bên ngòai gai góc lạnh lẽo thế nào, chứ lúc này, trước mặt Đông Tử, dịu dàng ân cần lắm. Vạn Độc Vương trông xanh xao hơn lần trước Đông Tử gặp. Sắc mặt hơi nhợt nhạt, hàm xanh râu lởm chởm, tóc tai bờm xờm. Nhưng vẫn Vạn Độc Vương đó với hàng mi dài, ánh mắt mềm mại, bờ vai rộng, cả người có mùi thảo dược ấm và thơm nồng.
Đông Tử cứ thấy là lạ. Đông Tử lớn lên cùng Bảo Thường, võ đường Lưu gia con trai cũng nhiều. Đông Tử cũng đã gặp nhiều người khôi ngô hiếm có, như anh trai của Vạn Độc Vương là Bạch Dương, so với Vạn Độc Vương thì đỏm dáng và hào hoa hơn nhiều. Thế nhưng chỉ bên cạnh Vạn Độc Vương, Đông Tử mới vừa thấy an tòan, thân quen vừa thấy hồi hộp kinh khủng.
Vạn Độc Vương chấm thuốc cho Đông Tử xong, hai người lại chẳng biết nói gì làm gì. Tuy có nhiều lời để nói nhưng đều ngại ngùng không biết bắt đầu thế nào.
“cám ơn anh” cuối cùng Đông Tử phá tan im lặng. “vết thương trên cổ của anh sao rồi?”
Đông Tử muốn biết có phải từ khi bị bắn mà giọng Vạn Độc Vương nghe cứ khàn khàn không.
“Cũng không có gì nhiêm trọng… con bé Tường Vy lúc chăm sóc vết thương đang bị viêm họng cho nên khi tỉnh lại tôi cũng bị lây đó mà” Vạn Độc Vương giải thích.
“Vết thương của anh chảy máu kìa” Đông Tử chỉ.

Ra lúc đánh nhau với Gia, bị đấm trúng, vết thương còn mới nên tóet ra. Vậy mà nãy giờ không hiểu sao Vạn Độc Vương không cảm thấy gì hết. Đông Tử nhắc mới thấy đau.
“Tiểu thư Đông Tử thay băng giúp tôi nhé!” Vạn Độc Vương đề nghị.
Đông Tử gật đầu. Đông Tử gỡ băng ra, thấy vết thương trầm trọng lắm, vẫn chưa lành, lại bị Gia đánh vào thêm. Đông Tử vừa bôi thuốc vừa cứ sợ chạm vào làm Vạn Độc Vương đau. Vạn Độc Vương thấy thế cười “không sao đâu… tôi bị thương quen rồi, Đông Tử cứ băng bó bình thường đi”
“Không đau thật?”
“Không”
“Lúc bị bắn cũng không đau luôn?”
“À… Không!”
Dĩ nhiên lấp liếm không thể công nhận thật sự đau lắm. Lúc bị bắn xong, về Họa Hồn Cung, Vạn Độc Vương cứ nghĩ sẽ chết trên đường. Vừa đau, vừa bị mất máu, vừa mất rất nhiều công lực dùng hồi hồn độc và phong vũ chưởng, cả người sức lực cạn kiệt, không thở được. Tai không nghe được gì chỉ có tiếng tim hắn đập dồn dập trong lòng ngực.
Đến được bậc thềm Họa Hồn Cung, đầu óc quay cuồng, cả người lạnh cóng, rồi bất tỉnh luôn trong suốt mấy ngày không biết gì hết. Lúc mê man chỉ nhớ lóang thóang hình ảnh bế Đông Tử ra khỏi hòm và cái vụ hôn ấy. Khi tỉnh lại sau nhiều ngày, cả người ướt mồ hôi và chắc trong lúc hôn mê có buột miệng nói gì mà thức dậy đã thấy Tường Vy và Luân Hồi Giáo Chủ gương mặt nghiêm trọng:
“Đông Tử là cao thủ phương nào?”
Vạn Độc Vương vừa mở mắt, Tường Vy và Luân Hồi Vạn Độc đồng lọat hỏi. Kẻ nào trong giang hồ có khả năng đả thương Vạn Độc Vương lại khiên hắn trong cơn mê thầm gọi tên?! Đông Tử là ai? Cao nhân Đông Tử đến từ phương nào? Võ công tuyệt học Đông Tử đến mức nào? Sao lại đả thương Vạn Độc Vương, có phải dự định gây hấn với Vạn Độc Giáo và Sinh Tử Dược Cốc hay không?! Chưa bao giờ Vạn Độc Vương rơi vào tình huống khó xử như vậy. Bù lại, bây giờ, có Đông Tử bên cạnh băng bó vết thương trên cổ cho, bàn tay nho nhỏ thỉnh thỏang chạm vào da và gương mặt ngây thơ, dễ thương của Đông Tử lại chỉ cách chưa đến 1 xỏai tay. Đông Tử dịu dàng kinh khủng. Một người lạ mặt, vì Vạn Độc Vương nên trúng độc, vậy mà ngày đó vẫn ở lại chữa thương giùm, không đòi hỏi gì. Từ khi vào Vạn Độc Giáo đến nay, chưa ai

dịu dàng với Vạn Độc Vương đến như vậy. Tường Vy cũng lo lắng, nhưng Tường Vy chỉ như đứa em gái. Một mặt chăm sóc, một mặt vòi vĩnh, một mặt chiếm hữu và đa phần lợi dụng thời cơ Vạn Độc Vương bất cẩn mà đầu độc thử tài. Gia thì xưa giờ chỉ ganh tị vì phong vũ châu. Chỉ người dưng nước lã như Đông Tử lại có nhiều cử chỉ chăm sóc.
Đông Tử cũng dễ thương. Con gái bình thường, không đẹp quá sức, không đanh đá quá sức, cũng không hiền lành quá sức. Không phải lọai tiểu thư mềm yếu lúc nào cũng cần bảo vệ, chiều chuộng, cũng không phải yêu nữ thích đe nạt. đày đọa người khác như Tường Vy. Đông Tử là lọai con gái khiến người ta vừa có thể ôm vào lòng chìu chuộng, vừa có thể giả vờ làm nũng để cô nàng chìu lại.
Vạn Độc Vương khi ở cạnh Đông Tử cũng thấy thanh thản lắm. Mọi chuyện đánh nhau, thương tích cứ như trôi vào quá khứ. Chỉ có quan trọng hiện tại, Đông Tử đang ở kế bên, ngồi đối diện trước mặt băng bó vết thương cho, chỉ cần cúi gần một chút có thể chạm vào đôi môi mềm mại của Đông Tử. Nếu mà làm thế… hôn môi Đông Tử, Đông Tử lúc này không bất tỉnh nên sẽ hôn lại. Khi hôn Đông Tử ngọt ngào, Vạn Độc Vương sẽ chạm tay vào mặt vúôt ve làn da mềm mại, cái má phính kia, cái cổ cong cong. Và….
“Phong ca, đừng cúi đầu xuống như vậy không băng chặt được đâu!” Đông Tử đột ngột nói.
Vạn Độc Vương chớp mắt, thở dài, ngẩng cổ lên trần. Vết thương như xát muối, đau đến tận tim. Dù thế nào, Đông Tử chỉ là người thường, không thể “có tình cảm” được.
Nhưng…
Một nam, một nữ trong một phòng giữa đêm vắng như vầy nguy hiểm thật!
Đông Tử thì ngây thơ, nhưng Vạn Độc Vương là con trai. Ngay từ đầu đã bị thu hút, nói gì lúc này ở riêng trong phòng. Nhất là khi Đông Tử mặc áo của Vạn Độc Vương, trông càng thu hút hơn. Thu hút ở những chi tiết rất khó ngờ như ở sự tương phản giữa bình thường khi Vạn Độc Vương mặc và khi cô Đông Tử nhỏ người khóac vào trông xúng xính ngộ. Khi lớp vải phủ nhẹ lên cặp vai tròn, cơ thể của Đông Tử rất trái ngược với khi Vạn Độc Vương mặc chính cái áo đó vừa khít bờ vai ngang.
…
…
…

….
Lại nghĩ linh tinh!
Tuyệt đối không thể 2 mình 1 phòng được!!!! Biết làm thế nào?
“Đông Tử có thích xem đom đóm không?” Vạn Độc Vương quyết định “Ra ngòai nhé, bên ngòai có đài ngắm sao, khi Họa Hồn Cung xoay vòng nhìn hay lắm! Thỉnh thỏang còn có đom đóm nữa”
Đông Tử vội vã gật đầu. Phòng Vạn Độc Vương rộng rãi thế nhưng trong phòng chỉ có mình Vạn Độc Vương cởi trần, Đông Tử nãy giờ cứ nghe như nhịp tim mình đập có thể vọng lại từ bốn bức tường. Ra ngòai trời sẽ dễ thở hơn!
Vạn Độc Vương khóac áo chòang rồi dẫn Đông Tử lên Đài Ngắm Sao của Họa Hồn Cung. Đài ngắm sao ở ngay trung tâm Họa Hồn Cung. Lên đài mới thấy Tường Vy ngọai trừ tài … nói láo còn có tài hưởng ngọan kỳ tích kiến trúc tuyệt vời không kém.
“Đài Ngắm Sao” thật ra là một chỏm đất trống ở đỉnh cao nhất đảo. Trên cảnh quang trống trải nhìn thấy mây trời. Dưới là Họa Hồn Cung mờ mờ ảo ảo xoay chầm chậm. Đêm sáng, sao chi chít trên trời, dưới đất, vòng xoanh của cung khiến ánh lập loè của đèn lồng trong những dãy nhà quyện khói như vẽ thành những vệt sáng. Cảnh quan rất ngọan mục.
Vạn Độc Vương cố tình ngồi cách Đông Tử một khỏang cách … an tòan. Cả hai người ngồi xuống bãi cỏ ngắm sao trời và nói chuyện linh tinh.
Vạn Độc Vương từ lúc luyện phong vũ hàn công phải theo Thánh Nhân học độc, luyện thuốc nên cây cối, côn trùng gì cũng rành rõi lắm. Hắn lấy làm lạ Đài Ngắm Sao bình thường hay có muỗi thế mà tối nay không có lấy một mống.
Ngồi mệt, cả hai nằm dài tiếp tục ngắm sao và nói chuyện linh tinh tiếp. Rồi ngủ quên khi nào không hay.
Đêm mát thanh vắng, đến sáng, sương sớm xuống lành lạnh, hai người cứ theo hơi ấm của cơ thể, khi ngủ vô tình lăn vào nhau mà không biết. Vạn Độc Vương lúc ngủ hình như thích ôm gối nên lúc Đông Tử thức dậy thấy mình nằm gọn trong lòng Vạn Độc Vương. Vạn Độc Vương vẫn còn ngủ say, tay ôm chặt lấy Đông Tử ghì sát vào người. Áo chòang của Vạn Độc Vương phủ lên cả hai như tấm chăn. Bên ngòai khí trời sớm se se lạnh, dưới áo chòang thân nhiệt cả hai tỏa ra ấm áp. Vạn Độc Vương ngòai áo chòang ra trong cởi trần nên mùi thảo dược của cơ thể hòa vào mùi nồng nồng của lá cỏ sáng sớm rất dễ chịu.
Đông Tử thức dậy thấy bị ôm chặt, hơi thở Vạn Độc Vương sát ở

gáy, thì hơi hỏang, nhưng rồi thấy Vạn Độc Vương ngủ say quá, hơi thở đều đặn, hàng mi rợp không động đậy, gương mặt yên bình ngập tràn … hạnh phúc, không chút … gian ý gì, Đông Tử phì cười. Trong lòng thấy an tòan, ấm ấm lạ, Đông Tử cựa mình cho lọt lỏm vào vòng tay Vạn Độc Vương rồi dụi đầu vào ngực, chòang tay ôm lấy Vạn Độc Vương … giả bộ ngủ tiếp!
Được một lúc, Vạn Độc Vương cũng tỉnh giấc. Thế nhưng hắn cũng không nỡ ngồi dậy hứng sương sớm trong khi dưới áo chòang lại êm ấm thế kia nên Vạn Độc Vương chỉ co người lại, cúi gần hôn vào tóc Đông Tử.
Đông Tử cảm nhận được Vạn Độc Vương hôn nhẹ trên tóc, biết Vạn Độc Vương đã dậy rồi, nhưng thấy hắn vẫn còn ôm mình cứng ngắc và cả hai đều … giả ngủ thế này thì biết ai sẽ …giả bộ thức dậy trước đây.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 10

Tỉ Võ Tường Vy Cung Chủ

Rốt cuộc phải đợi người thứ 3 cắt ngang. Người thứ 3 tức Họa Hồn Cung chủ Tường Vy nữ quái. Sáng ngủ dậy chạy vòng vòng thể dục, Tường Vy thấy Phong ca của ả nằm ôm Đông Tử ở Đài Ngắm Sao thì từ xa, rút võ khí là kim châm ra phóng liền 5 châm. Kim châm chưa bay tới, đã có bóng người vụt ra từ tảng đá, dùng vuốt chẻ kim thành 3 khúc.
Đó là Hiết Hổ.
Ra Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân cả đêm lò dò trong cung, kéo nhau lên Đài Ngắm Sao nghỉ chân. Vạn Độc Vương và Đông Tử lên đài, hai tên dị nhân nấp vào 1 góc. Khi Vạn Độc Vương và Đông Tử hưởng ngọan cảnh sao trời, hai tên này "thưởng thức" diễn biến của "vở kịch tình iu" trước mắt.
Hai tên biết Vạn Độc Vương võ công cao siêu nên cả đêm ngồi chịu muỗi cắn không dám động đậy sợ bị phát hiện, chỉ hấp háy liếc nhau, giao tiếp bằng mắt diễn tiến sự việc. Bọn chúng hí hửng, hí hửng nhưng rồi hơi bực vì cả đêm chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ có muỗi đến gặm chúng tơi bời. Bọn muỗi trên đài ngắm sao, không thích lại gần Vạn Độc Vương đầy độc và Đông Tử nói chuyện rất sinh động tay chân, nên giữa tấn công 1 người hay động đậy và tấn công hai tên dị quái ngồi im như bữa ăn dọn sẵn thì bọn muỗi chọn cái thứ 2 rồi. Hai dị quái cắn răng chịu cắn, đến gấn sáng, mới thấy 2 con người hay giả vờ kia xích lại nhau chút. Bọn chúng mở cờ trong bụng, cuối cùng thì công trình kiên nhẫn nhiều chuyện cũng được đền đáp. Vậy mà Tường Vy lại đùng đùng xuất hiện.
Hiết Hổ ra vuốt cắt ngang kim châm không cho "đánh thức" Vạn Độc Vương và Đông Tử nhưng nội việc Hiết Hổ vụt ra rồi tiếng chẻ kim châm lỏeng xỏeng đã quá đủ để hết lý do …giả ngủ rồi, Vạn Độc Vương và Đông Tử bối rối ngồi dậy.
"Phong ca! Tại sao con tiện tì còn ở đây?" Tường Vy hét lên. "Muội

phải giết nó!”
Tường Vy rút kim châm ra. Kim châm trong tay Tường Vy xếp kề nhau như một cây quạt lởm chởm.
“Không được!” Vạn Độc Vương đẩy Đông Tử ra sau lưng che lại.
“Con nhãi cả gan bước vào Họa Hồn Cung, nhiêu đó đủ lý do giết nó rồi! Lại còn ôm Phong ca của muội nữa, nhất định không tha!” – Tường Vy kiên quyết.
“Không được” Vạn Độc Vương vẫn chắn ngang Tường Vy và Đông Tử.
“Phong ca của ngươi bênh người ngòai rồi kìa” Hóan Diện Nhân lúc này mới lò dò nhỏm dậy, mặt ả gồ ghề dấu muỗi cắn.
Hóan Diện Nhân giễu cợt: “Anh lớn sẽ có người yêu. Em gái như ngươi làm được gì? Đông Tử đây là người tình đấy nhé! Hôn nhau đắm đuối cả đêm ấy!”
“Không có hôn!!!!” Vạn Độc Vương và Đông Tử đồng lọat nạt
“Chỉ có ôm nhau giả bộ ngủ thôi!” Hiết Hổ cười, lè lưỡi liếm răng cực kỳ khóai chí.
Đến đây Vạn Độc Vương và Đông Tử bối rối nhìn nhau không biết nói gì.
Tường Vy tức đỏ mặt, xông vào tấn công Đông Tử. Vạn Độc Vương đánh cản. Tường Vy phóng kim châm nào đều bị Vạn Độc Vương chộp lại hết, xông vào đánh tay thì bị Vạn Độc Vương gạt ra cả. Cuối cùng, hết kim châm, Tường Vy bị Vạn Độc Vương tóm lấy hai tay, bế xốc lên đẩy về phòng ả, đóng chặt cửa lại. Tường Vy tức tối đập cửa rầm rầm, la hét thề rằng khi nào ả bước ra sẽ xiên vào Đông Tử nhiều kim châm còn hơn xương rồng có gai.
Gia thức dậy đi ngang hành lang thấy Vạn Độc Vương thảy Tường Vy vào phòng, bọn Hóan Diện Nhân, Hiết Hổ và Đông Tử rồng rắt theo sau quan sát. Nghe Tường Vy gào hét, Gia đã lò dò đóan được sự tình.
“Hai đứa con gái đánh nhau, Phong ca xen vào làm gì?” Gia bình phẩm “Phong ca cứ ăn hiếp đệ với Tường Vy như thế không hay đâu”
“Cũng đúng. Tường Vy dĩ nhiên đánh không lại Vạn Độc Vương rồi” Hiết Hổ gãi cằm
“Để hai đứa con gái tỉ võ đi, nếu Tường Vy thắng, Phong ca phải nhường Đông Tử cho đệ!” Gia gạ gẫm
“Nếu con bé thắng…” Gia tiếp tục. Chưa dứt câu, từ trong phòng Tường Vy một bình hoa xuyên cửa bay ra giáng thẳng vào đầu hắn.

“Làm gì có chuyện con nha đầu đó thắng!” Tường Vy từ trong phòng hét lên.
Gia đá vào cửa phòng nạt lại: “Đã nói “nếu”!”
Rồi hắn cũng gãi đầu xoa chỗ đau: “dĩ nhiên không thắng nổi Tường Vy đâu, Đông Tử ngươi chịu chết đi là vừa, trừ phi lúc nào ngươi cũng dính chặt vào Phong ca không thì Vy muội của ta sẽ truy sát ngươi đến cùng!”
Gia rất hiểu tính cách Tường Vy. Tường Vy hung hãn và thù dai, lại từ xưa giờ cứ thích dành “Phong ca của muội!”. Lần đầu gặp Đông Tử, ả không ra tay vì lần đó Vạn Độc Vương nói rõ “không cần gặp cô Đông Tử này” Thế nhưng giờ phát hiện “Phong ca của muội” cũng yêu thích Đông Tử lắm, lại còn ôm Đông Tử ngủ suốt đêm, đừng hòng Tường Vy bỏ qua. Bản tính vốn dĩ đã hung hăng, lại được cách giáo dục của Vạn Độc Giáo khuyến khích, Tường Vy muốn giết ai sẽ giết cho kỳ được. Thêm vào đó, nếu ả ỉ ôi năn nỉ, biết đâu Gia còn giúp 1 tay giết Đông Tử ấy chứ! Chưa kể, nếu Tường Vy và Gia báo cho Giáo chủ và Thánh Nhân biết chuyện Vạn Độc Vương đang “yêu đương hun hít”, cả Vạn Độc Giáo và Sinh Tử Dược Cốc sẽ đồng lọat truy sát Đông Tử.
Tóm lại, trừ khi Đông Tử lúc nào cũng kè kè 24/24 bên Vạn Độc Vương thì đừng hòng sống sót. Vạn Độc Vương chỉ có thể bảo vệ Đông Tử khỏi 2 đứa em quỷ quái chứ cả Vạn Độc Giáo và Thánh Nhân nữa thì … thua.
“Này này, ta có 1 ý!” Hiết Hổ búng tay, hai móng chạm nhau nảy lửa.
“Tỉ võ đi!”
Tưởng ý gì hay ho!
“Lấy Vạn Độc Vương làm giải thưởng!” Hiết Hổ trịnh trọng công bố “Nếu Tường Vy thắng, bọn ta sẽ đứng ra se duyên cho Vạn Độc Vương và Tường Vy. Nếu Đông Tử thắng, Tường Vy phải từ nay để Đông Tử và Phong-ca-của-Đông-Tử yên, không được báo cáo cho giáo chủ biết”
“Không được!!!” Vạn Độc Vương và Gia đồng lọat la lên. Làm gì có chuyện vô lý thế!
Vạn Độc Vương từ xưa giờ chỉ coi Tường Vy là em gái. Tuyệt đối không để cưới kết gì hết! Còn Gia hòan tòan không có lợi trong giao kèo này.
“Ta đồng ý!” Tường Vy từ trong thọt đầu ra từ lỗ thủng nãy chọi bình hoa.
“Không được!!!” Vạn Độc Vương, Gia và Đông Tử phản đối

Tường Vy cong môi giả vờ la lên “Thánh Nhân ơi!!!!!”
Biết ả sẽ không để chuyện trôi qua, Vạn Độc Vương thở dài. “Thôi được rồi!”
Vạn Độc Vương rầu rĩ lắm. Xem như “bán thân” cứu Đông Tử vậy!
“Nhưng Đông Tử từ khi trúng độc không còn dụng công được nữa. Cho nên trận đấu này chỉ được tỉ võ, không được dụng công hay độc!” Vạn Độc Vương giao kèo.
Dụng võ Tường Vy vẫn hơn hẳn Đông Tử. Tường Vy thọt ngón tay ra, móc nghéo.
Tường Vy đồng ý để Vạn Độc Vương, Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân dạy võ cho Đông Tử, sau đó ba ngày sẽ so tài ở Đài Ngắm Sao.
Giao kèo xong, Vạn Độc Vương dẫn Đông Tử ngay xuống phòng tập võ dưới cung. Hắn lục lọi sách đưa cho Đông Tử: “Đây là một số chiêu thức của Vạn Độc Giáo mà Tường Vy rất am tường. Đông Tử hãy xem qua”
Đông Tử rụng rời. Tường Vy thuộc hàng “cao thủ” võ lâm, Đông Tử làm sao địch lại nổi, chưa kể chỉ có thời hạn quá ngắn ngủi.
“Đừng lo quá!” Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân vỗ về “có bọn ta ở đây! Bọn ta sẽ dạy cho ngươi vài chiêu của bổn môn!” Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân là 2 trong 18 dị nhân nổi tiếng thiên hạ.
“Thêm ta nữa!” Gia lò dò xuống phòng tập. Ra Gia “ái mộ” Tường Vy nên tuy không quan tâm Đông Tử, hắn không thể để Tường Vy thắng mà cưới Phong được.
Trong cái rủi lại có cái may, tính luôn Vạn Độc Vương, Đông Tử có 4 cao thủ võ lâm dạy võ cho.
Hóan Diện Nhân lanh chanh lên trước, ả dạy cho Đông Tử chiêu căn bản của Hóan Diện Tâm Pháp.
“Người bình thường, ai cũng có “khí”, do học võ luyện công mà thành công lực.” Hóan Diện Nhân giảng giải. “Ta bẩm sinh không có chút nội lực trong người…”
“Hóan Diện Nhân tỉ chỉ có *nội khí* khi ăn gì khó tiêu thôi!” Hiết Hổ chế giễu. Sự hài hước thiếu tế nhị này dẫn đến việc dạy võ cho Đông Tử bị chậm mất vài canh giờ vì hai “sư phụ” chí chóe cãi vã.
Cãi chán, Hóan Diện Nhân mới trở lại đề tài:
Hóan Diện Nhân bình sinh không có nội khí cho riêng mình nên không tự luyện công được, để đắp đổi cho khiếm khuyết đó, ả học được cách nắm bắt điều khiển nội lực của người khác. Dần dần đẩy lên thành tuyệt chiêu của bản thân. Hút lấy công lực của người khác biến thành của mình là căn bản của Hóan Diện Tâm Pháp.

“Chiêu thức có tên hóan công chưởng” Hóan Diện Nhân giải thích rồi vận công múa. Hai tay ả bắt đầu bốc khói. Hóan Diện Nhân khi vận công cả người ẻo lả như thể làm bằng chất lỏng, hai bàn tay nghi ngút khói, chiêu thức cực kỳ đẹp mắt.
“Khi 2 người giao đấu, dùng Hóan Công Thần Chưởng, có thể đổi công lực của mình và đối thủ. Công lực của Tường Vy hơn hẳn ngươi, ngươi cứ đổi nội lực của mình lấy nội lực của ả” Hóan Diện Nhân kết luận, ý rằng múôn thắng Tường Vy chỉ có nước … ăn gian!
“Khoan… khoan… chiêu này nguy hiểm lắm!” Hiết Hổ la ó
Hóan Diện Nhân gật gù, “cũng đúng, yếu điểm lớn nhất của chiêu thức ở chỗ nếu công lực của đối thủ và nội lực của ngươi chỏang nhau, ngươi sẽ bị tẩu hỏa nhập ma ngay!”
“Không phải!” Hiết Hổ lắc đầu “để vận dụng Hóan Công Thần Chưởng, phải vận công trước đã! Ngươi không có nội lực nhưng có khả năng vận công! Còn Đông Tử từ khi “hôn” Vạn Độc Vương bị trúng độc, uống thuốc cầm độc của Bạch Dương vào rồi không vận công được nữa. Dùng chiêu này chất độc tái phát cho mà chết ngắc à?”
“Chết thật…” Hóan Diện Nhân gãi má. Quả nhiên, cái gì mất mới thấy cái đó quan trọng. Công lực cũng vậy.
“Đông Tử không thể vận công, xem như gián cụt đầu! Ngủm thì không ngủm nhưng không làm ăn gì được!” Hóan Diện Nhân ré lên, rứt tóc, gương mặt đã quá thời hạn cần thay nhân tiện nứt một mảnh lớn rơi xuống đất.
Võ công của Hóan Diện Nhân chủ yếu dựa vào nội lực, xem ra Hóan Diện Nhân không dạy Đông Tử được bao nhiêu.
“Vậy ta dạy cho ngươi chiêu khác!” Hóan Diện Nhân lắc đầu, sau khi suy nghĩ rất lâu, mới nhớ ra 1 chiêu hiếm hoi không dùng công. Đó là chiêu “gió thông ống nứa”. Hóan Diện Nhân biến công lực Đông Tử thành rỗng. Người thường khi bị tấn công từ bên ngòai, công lực bên trong sẽ tự động chống đỡ gây nên nội thương. Hóan Diện Nhân dụng công, từ nay, nội lực của Đông Tử hòan tòan rỗng, nên nếu bị tấn công, ngọai lực sẽ đi qua người Đông Tử mà không gây tổn thất.
Đến phiên Hiết Hổ, hắn cho rằng nếu chỉ dùng chiêu thức, phải học những chiêu bách chiến bách thắng. Hiết Hổ có tài ở tốc độ và bộ móng vuốt. Chiêu thức nhanh và tinh xảo. Đông Tử không có vuốt nên dùng 8 cái phi tiêu dẹp, kẹp vào tay. Hiết Hổ dạy cho Đông Tử chiêu “Thạch sùng ngâm thơ” và “cắt đuôi mà chạy”.

Chiêu thứ nhất, dùng lực bám của phi tiêu để đi lại trên tường hoặc trần nhà. Kết hợp nhuần nhuyễn có thể chiến đấu trên trần nhà như thể trên đất bằng, lợi dụng cả 6 mặt phẳng không gian mà đánh. Chiêu thứ hai, là chiêu Hiết Hổ dùng cắt gãy 5 cây kim châm của Tường Vy. Dùng lực rất ít ở ngón tay nhưng khi nhanh nhạy nắm bắt được điểm yếu của võ khí có thể bẻ gãy võ khí dễ dàng.
Gia dạy Đông Tử một chiêu duy nhất nhưng cũng là độc chiêu chỉ những "nhân vật cấp cao" Vạn Độc Giáo như Phong, hắn và Tường Vy … biết mà thôi. Đây là võ công tà giáo cực kỳ lợi hại, tên gọi Vạn Độc Liên Hoàn. Dùng ba ngón trỏ, ngón áp út và ngón út nhắm vào cổ đối thủ điểm tử huyệt liên tiếp ba lần. Người của Vạn Độc Giáo vừa dùng độc vừa dụng công, nạn nhân nào trúng huyệt, vừa bị đảo lộn chân khí vừa bị cắt đứt kinh mạch nếu chưa chết ngay cũng không có đường hồi phục!
"Ngươi không có công lực, cũng chẳng có độc, dùng Vạn Độc Liên Hòan chỉ đủ làm Tường Vy ngạt thở phút chốc thôi. Nhưng ít nhất khi Tường Vy ra tay ngươi biết mà tránh" Gia giải thích, dự đóan lúc giao đấu Tường Vy sẽ hạ thủ nhanh gọn.
"Thêm vào đó, chiêu thức mềm mại, uyển chuyển nhhư khiêu vũ, hai đứa con gái đánh nhau dùng Vạn Độc Liên Hòan ta xem đẹp mắt nhất! Tốt nhất Đông Tử ngươi cũng bắt đầu theo thời trang của Họa Hồn Cung mặc đồ mát mẻ như Tường Vy đi!" Gia bổ sung, luồn tay ôm eo Đông Tử
Vạn Độc Vương đấm rầm vào tường, Gia buông Đông Tử ra, tảng lờ "dạy võ thôi mà, làm gì dữ vậy..."
Vạn Độc Vương nghiến răng, chân mày đau nhau thành đường thẳng.
Từ hôm thách đấu với Tường Vy, để chắc ăn, lúc nào Vạn Độc Vương cũng đi cùng Đông Tử. Thậm chí còn cho người kê giường nhỏ trong phòng. Đông Tử ngủ trên giường lớn, Vạn Độc Vương ngủ trên giường nhỏ chắn ngang cửa đề phòng. Cảnh giác không thừa vì thỉnh thỏang vẫn có vài kim châm bí hiểm phóng vùn vụt tới Đông Tử từ phía sau hay thức ăn dọn lên "tự nhiên" có mùi độc dược là lạ.
Đông Tử học võ, Vạn Độc Vương đi theo ngồi nhìn chằm chằm. Vậy mà Gia vẫn cả gan tự tiện sờ mó lung tung.
Nhưng bực mình nhất ở chỗ khi Vạn Độc Vương dạy võ cho Đông Tử, Gia cũng có mặt "quan sát", đã tống cổ ra mấy lần vẫn lâu lâu thấy hắn xuất hiện trở lại. Chưa hết, lúc Vạn Độc Vương và Đông

Tử hai mình một phòng tập. Bên trong phòng, chỉ có hai mình, bên ngòai lấp ló qua khe cửa còn thêm mấy “mình” nữa. Hóan Diện Nhân, Hiết Hổ không bỏ lỡ cơ hội, dọ thám xem “hai anh chị” có tranh thủ vừa tập võ vừa hun hít gì không. Còn Tường Vy cũng thỉnh thỏang “tình cờ ghé ngang” xem tình hình đến đâu rồi hoặc xem có “ai” muốn uống trà (có độc) không.
Chưa hết…
Bọn gia nhân của Họa Hồn Cung thấy Vạn Độc Vương bình thường lạnh lùng cô độc, một thân một mình, thậm chí Họa Hồn Cung còn ít khi lui đến, vậy mà lần này về cung cùng một cô gái còn dịu dàng chăm sóc, bảo vệ, dạy võ cho. Chuyện xưa giờ chưa từng có nên cũng ở đâu tụ tập quanh phòng tập đông nghẹt!
Do đó, tuy phòng tập gỗ bóng lưỡng thơm phưng phức mùi nhang trầm và rộng mênh mang chỉ có Vạn Độc Vương và Đông Tử, hai người cứ cảm thấy như đang đứng biểu diễn trên sân khấu. Trong lúc luyện võ có khi tay nắm tay, vai chạm vai vậy mà không khí không lãng mạn được một chút nào, chỉ căng thẳng như đang thi khiêu vũ trước mặt bàn dân.
Vạn Độc Vương dạy cho Đông Tử 4 chiêu. Một đánh bằng gậy, chiêu thức độc quyền của Vạn Độc Vương. Hai đánh bằng song xoa- cặp ba chỉa, võ khí yêu thích của Gia. Ba là phi tiệp của Tường Vy, dùng kim châm nhưng xòe rộng ra như quạt. Chiêu thứ tư dùng song luân, hai vòng sắt có gai, Đông Tử không biết của ai. 3 ngày, 8 chiêu thức, đều là 8 chiêu thức của cao thủ thiên hạ, Đông Tử luyện tập ngày đêm.
* * *
Thời hạn đã đến. Cả bọn y hẹn, kéo đến đài ngắm sao.
Trời nắng, gió nhẹ, ong bướm rập rờn, hoa cỏ lẵng lơ, thế mà mặt mày ai nấy đều hung khí đăm đăm.
Tường Vy ra dáng cung chủ, ăn mặc rất điệu nghệ. Trang phục chiến đấu của Tường Vy là áo sát người kết bằng dây kim lọai. Tóc cuộn gọn thành búi, giắt kim châm chi chít như bụi xương rồng. Bên dưới vẫn váy xanh tím bay phất phơ như cánh bướm. Đông Tử chỉ mặc đơn giản áo vải trắng, thắt đai lụa đỏ.
Hai thiếu nữ đứng đối diện nhau. Tường Vy ngạo nhễ như biết trước kết quả trận đánh, đôi mắt đen láy nhìn Đông Tử thách thức. Khán giả gồm Hiết Hổ, Hóan Diện Nhân, Vạn Độc Vương, và Gia hồi hộp chờ đợi.
Đông Tử hồi hộp nhất. Kết quả trận đánh này ảnh hưởng nghiêm trọng đến chuyện hôn nhân của … à, của Vạn Độc Vương. Liếc qua

hàng ghế khán giả, Đông Tử thấy gương mặt của “giải thưởng” nghiêm trọng thì càng căng thẳng hơn.
Hiệp 1. Tường Vy rút kim châm xòe rộng như nan quạt, đôi môi cong nhếch nụ cười đắc thắng. Nhìn từ xa cứ tưởng ả đang phe phẩy cặp quạt, thế nhưng song tiệp kim châm biến đổi không lường. Lúc là quạt, lúc là ám khí, lúc lại biến hóa như song xoa. Hiết Hổ phất tay ra hiệu, hai cô gái xông vào nhau. Đông Tử dụng ngay chiêu của Hiết Hổ nhắm vào điểm tập trung lực của quạt kim châm, dùng 8 phi tiêu bẻ mạnh. Nhiều kim châm của Tường Vy bị bẻ gãy ngang. Nhưng đối với Tường Vy, võ khí gãy không có nghĩa lùi, ả tiếp tục đẩy mạnh tay tấn công làm những kim châm không bị gãy đâm vào tay Đông Tử nhiễu máu.
Vạn Độc Vương nhăn mặt vì đau… giùm.
1- 0
Hiệp 2, Tường Vy tiếp tục thắng. Tường Vy vung vẩy quạt kim châm, mỗi lần lướt tay, kim châm phóng ra rào rào, Đông Tử dùng gậy gạt. Kim châm bay toán lọan vào khán giả. Rất may thành phần khán giả đều võ công cao siêu nên bọn này né võ khí bay lạc mà mặt không đổi chút thần sắc. Những món tráng miệng trên bàn dính kim lởm chởm như nhím. Kim châm là sở trường của Tường Vy, ả nhắm mắt cũng phóng bách phát bách trúng còn Đông Tử chỉ mới múa gậy chưa tới ba ngày nên trên che, dưới hở, bị kim găm đầy tay, đau quá rơi cả gậy.
2-0
Hiết Hổ cắn mẻ tách trà đang uống. Phun miếng sành ra, hắn rít qua kẻ răng: “Đông Tử quá tệ!”
Vạn Độc Vương bắt đầu tái mặt. Hắn lo lắng lắm. Cả bọn đã quá đề cao Đông Tử. Đối với bọn dị nhân, 3 ngày là quá dư để luyện võ, còn Đông Tử chỉ người thường, 3 ngày chẳng đâu vào đâu. Biết vậy lẽ ra sau khi dạy võ nên để Đông Tử trốn đi thay vì tỉ thí.
Hiệp 3. Tường Vy chắp hai tay trước ngực, kim châm xếp một thành bó xù xì. Thình lình ả nhếch mép, xoay mạnh cổ tay, bó kim rẻ thành hai lá quạt và kim rời cũng phóng ra lựt phựt. Đông Tử phi thân lên, rứt 2 dây mây trên tàng cây gần đó. Khán giả tò mò theo dõi. Trong các chiêu đã học, không chiêu nào dùng roi cả. Hóa ra Đông Tử đã hiểu chiêu thức của Tường Vy lợi thế ở khỏang cách, nên khi Tường Vy tấn công, Đông Tử tránh nhanh gọn rồi dùng chiêu của Hiết Hổ phi thân lên cây nhảy sát lại gần dùng dây mây cuốn thành vòng dây cột tay Tường Vy lại. Đông Tử dùng dây mây thay cho vòng võ khí, rất thông minh.

Quả nhiên khi bị thít chặt tay, Tường Vy bị vô hiệu hóa. Ả vận công xé tung vòng dây nhưng đó là phạm qui.

Hiệp 4 vừa bắt đầu, có tên gia nhân thất hải chạy vào, quỳ xuống trước mặt Vạn Độc Vương bẩm tấu gì đó. Vạn Độc Vương và Gia đồng lọat đứng lên:
“Dừng cuộc tỉ thí ngay. Chúng ta phải đến Cầm Thư Điện gấp!!!”

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 11

Cầm Thư Điện

"Có chuyện gì mà cả ba phải đến Cầm Thư Điện thế?" Đông Tử ngạc nhiên.

Đang bất phân thắng bại, đột nhiên dừng, Đông Tử ngỡ Tường Vy không chịu. Nhưng lạ thay, nghe "tin khẩn" Tường Vy đổi thái độ ngay.

"Việc bổn giáo, của riêng Phong ca và chúng ta, ngươi biết làm gì?" Tường Vy xỉa xói lần cuối tái thiết lập vị trí của Đông Tử và Vạn Độc Vương rồi vội dẹp cuộc tỉ thí sang một bên "tập trung cho giáo việc" chuẩn bị hành trang lên đường cấp kỳ.

Vạn Độc Vương thương tích chưa lành nhưng có việc "nghiêm trọng" nên cũng phải đi. Vạn Độc Vương, Tường Vy và Gia đều trang phục chỉnh tề, cấp tốc lên đường. Vạn Độc Vương mặc trang phục tòan màu đen như thường lệ còn Tường Vy diện bộ áo dây kim lọai và lụa xanh tím. Gia vẫn cởi trần. Gia dùng chính cơ thể mình làm vũ khí.

Vạn Độc Vương giao Đông Tử cho hai dị quái Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân, dặn dò bọn chúng "hộ tống Đông Tử về nhà, đừng theo vào nơi giao tranh làm gì! Tạm biệt…" Vạn Độc Vương ôn tồn. Cả Vạn Độc Vương và Đông Tử đều quyến luyến nhìn nhau. Vạn Độc Vương thương tích đã qua cơn nguy kịch, Đông Tử không bị Tường Vy làm khó nữa, hai người không còn gì tương đồng…

"Có khi nào gặp lại nhau nữa không?" Đông Tử bối rối lí nhí.

"Đông Tử nói sao?" Vạn Độc Vương hỏi lại.

Đông Tử không có can đảm hỏi lại lần hai nên im lặng lắc đầu. Hai người lại lưu luyến nhìn nhau.

Cuối cùng, Vạn Độc Vương đeo mặt nạ và kiên quyết quay đi. Mặt nạ đeo lên, vẻ dịu dàng trong mắt Vạn Độc Vương cũng biến mất, chỉ còn đúng con người lạnh lẽo mà giang hồ thường biết.

Ba người Vạn Độc Giáo rời cốc, Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân

không dẫn Đông Tử về mà liếc nhau:

“Đến Cầm Thư Điện chứ?” Hiết Hổ vươn vai, phủi phủi cánh tay dài lêu khêu.

“Dĩ nhiên!” Hóan Diện Nhân nhướn mày, chuyện hiển nhiên cũng hỏi sao?

“Chỗ nào đánh nhau, chỗ đó có trò vui!” Đó là châm ngôn xưa nay của hai dị quái. Không kịp để Đông Tử phản ứng, Hóan Diện Nhân tiếp:

“Vạn Độc Vương của cô vừa bị thương trầm trọng lắm, đi đánh nhau biết đâu bị thương thêm, cô không muốn đi cùng chữa thương giùm người yêu à?”

Hóan Diện Nhân đánh vào tâm lý hay lo của Đông Tử.

Hội ngộ ở Cầm Thư Điện vậy!

* * *

Vạn Độc Vương ở Họa Hồn Cung suốt từ khi bị thương, nên hiển nhiên gã quái nhân bị bắt ở Cầm Thư Điện không phải Vạn Độc Vương. Bạch Dương, 7 cô gái theo hầu, tiểu thái giám Thiên Thiên và Xuân Thu- đều không biết điều đó.

Trước đó mấy ngày, theo chân kiếm sĩ nghèo tên Phong, cả bọn kéo đến Cầm Thư Điện.

Cầm Thư Điện là 1 gia trang rất rộng lớn, giữa có hồ, gia trang vườn tược tỉa tót. Phong cảnh nhân tạo, chăm chút. Chủ nhân Cầm Thư Điện Quách Tầm Phương vốn người giang hồ, sau rửa tay gác kíêm dựng Cầm Thư điện để hưởng ngọan văn thơ, nhạc lý và sưu tầm học hỏi võ thuật thiên hạ. Cầm Thư Điện vừa là gia trang nghỉ mát, vừa nơi sưu tầm sách võ thuật, trưng bày các dị nhân võ lâm điện chủ bắt/mua được, vừa tổ chức các cuộc trưng bày dị nhân, biểu diễn võ thuật, nghệ thụât. Một công đôi việc, chủ nhân vừa thâu lượm được nhiều tinh hoa võ công, vừa bán vé vào thăm gia trang và vừa cho thuê các gian nhà nghỉ trong những đợt trưng bày.

Lần này, Cầm Thư Điện Chủ Quách Tầm Phương tổ chức trưng bày quái nhân mới bắt được tên tuổi là gì úp úp mở mở không quảng cáo, chỉ thông báo rằng hắn có phong vũ châu trong người.

Bọn Bạch Dương rủng rỉnh tiền, chuyện thuê phòng, mua vé vào Cầm Thư gia trang không thành vấn đề. Phong đi ké cũng được Bạch Dương chiêu đãi cùng ở chái Bắc, dãy phòng cao cấp của gia trang.

Cả bọn lục đục đi nhận phòng, vào đến giữa sân gặp đám người bu đông như kiến cỏ.

Có chuyện gì mà túm tụm cả lại thế nhỉ?

Đám đông bu quanh ra đang quan sát, bàn tán, chỉ trỏ một tên quái nhân lông lá, cao gần gấp đôi người thường đi cùng 1 thiếu nữ đang thả thuyền hoa ở hồ giữa hoa viên.

Tên quái nhân bắp tay cuồn cuộn, mặt nổi bướu da gồ ghề thô kệch, xấu xí, còn người thiếu nữ lại một tuyệt sắc giai nhân. Xuân Thu trong đời chưa từng thấy ai xinh đẹp như vậy. Mỹ nhân dáng người thanh nhã khóac áo lụa trắng, váy trải dài trên nền đất thướt tha làm ngời sáng gương mặt đẹp hòan hảo. Đôi mắt nàng như nước hồ thu, có nét buồn xa xăm. Người con gái này, không giống người thường mà như bước ra từ thi họa. Ngay cả Bạch Dương vốn quen với các mỹ nhân cung đình cũng há hốc mồm kinh ngạc. Tên kiếm sĩ nghèo tên Phong thì ngây người chảy cả dãi.

“Mỹ nhân xinh đẹp quá, sao lại dắt quái vật ra vườn!” Bạch Dương thốt lên.

“Quái vật dắt mỹ nhân ấy chứ” Xuân Thu đính chính.

Xuân Thu nói đúng. Thíêu nữ và quái nhân nối nhau ở hai đầu xích sắt. Tên quái nhân kiên nhẫn đứng chờ mỹ nhân thong thả xếp thuyền giấy thả xuống hồ. Thuyền trôi, nàng trông theo, lưu luyến, nét sầu vương vấn. Tên quái nhân kéo dây xích, mới thấy dây xích đầu kia khóa vào cổ tay của người thiếu nữ. Cả hai đứng lên chuẩn bị cất bước.

“Khoan đã!” Bạch Dương phi thân ra trước hai người “xin hỏi mỹ nhân đây vì sao lại bị xiềng xích thế?”

“Ngươi là ai? Đây có phải chuyện của ngươi?” Tên quái nhân hất hàm.

Bạch Dương xưng tên.

Tên quái nhân cũng tự giới thiệu tên là Đại Hùng, 1 trong 18 dị nhân, nổi tiếng giang hồ bởi chiều cao và vai u thịt bắp. Đại Hùng nay làm tay sai cho Cầm Thư Điện chủ.

“Còn tiểu thư đây là…”

Thấy Bạch Dương nhã nhặn, mỹ nhân bị xích mới khẽ nghiêng mình “Tiểu nữ họ Đào tên Quế Chi.”

Ra Đào Quế Chi. Cả đám đông xôn xao. Chưa nghe tên bao giờ! Có phải Đào Cơ Tiên Tử không nhỉ?

“Đào Cơ Tiên Tử là ai thế?” Tiểu thái giám Thiên Thiên tò mò. Xuân Thu nhún vai. Cô cũng chẳng rõ. Thiên Thiên ghé đầu sát Xuân Thu để nhìn rõ Quế Chi hơn, Xuân Thu chợt để ý Thiên Thiên có đốm xỏ ở lỗ tai.

“Thiên Thiên nhất định là con gái!” Xuân Thu giật mình “mà nếu con gái thì ai mới được đây!”

Gần đây thật có nhiều thiếu nữ lạ lùng quá.

Bạch Dương vẫn vặn vẹo tên quái nhân Đại Hùng tại sao Quế Chi lại bị xiềng. Đại Hùng gạt phăng:

“Muốn biết hãy chờ đến ngày trưng bày quái nhân điện chủ sẽ thông báo! Bị cầm tù, được ra vườn ngắm hoa đã là ân huệ đặc biệt của điện chủ rồi!”

Bạch Dương đùng đùng nổi giận “người của Cầm Thư Điện thật càn quấy, sao có thể xích người không rõ tội trạng!”

“Xin Bạch Dương công tử đừng nóng!” Một người bước ra từ đám đông cất tiếng. Không ai xa lạ, đích thân Cầm Thư Điện Chủ Quách Tầm Phương ra mặt. Quách Tầm Phương đã ngòai lục tuần nhưng còn tráng kiện. Trên người mặc áo lụa thư sinh mặc dù ở cổ khi chuyển động lộ những dấu xăm thửo giang hùng ngày xưa.

“Cầm thư điện xưa nay chỉ bắt gian tặc khét tiếng thiên hạ. Xin mọi người đừng bị vẻ ngòai của yêu nữ mê hoặc! Đào Qúê Chi là ai, xin chờ 3 ngày tới, đúng đêm khai mạc, sẽ giới thiệu lai lịch rõ ràng. Bây giờ mời lui về phòng cho!”

“Cầm Thư Điện Chủ nói chí phải!” – một người đứng tuổi, râu dài phất phơ từ đám đông bước ra. Ông tên Kỳ Nguyên, người đứng đầu võ đường họ Kỳ khá tên tuổi. “Cầm Thư Điện bấy lâu không hề bắt người vô cớ, Bạch công tử nên kiên nhẫn lui bước! Bạch công tử trẻ người, không biết giang hồ hiểm ác, đừng vì một chút nhan sắc mà gây náo lọan”

Cả đám đông xì xào, tư tưởng trái ngược nhau. Cầm Thư Điện quả thật có danh tiếng, không phải hạng bắt bớ bừa bãi. Nhưng Đào Quế Chi cũng đẹp lắm! Bênh ai bây giờ?

Bạch Dương vì người đẹp muốn ra tay nghĩa hiệp nhưng bị tay Điện Chủ đưa vào thế “mê gái làm càng” nên Bạch Dương cũng không tiện làm dữ.

Quế Chi lên tiếng đỡ lời “Đa tạ Bạch Dương công tử. Quế Chi cảm kích lắm. Quế Chi thân phận hèn mọn, không dám làm phiền công tử”

Nói rồi nàng quay lưng đi, gương mặt buồn rười rượi chỉ làm Bạch Dương nghe tim mình chợt nhói đau. Đào Quế Chi mỹ nhân nàng là ai… Người đẹp thế sao có thể là gian tặc dị nhân giang hồ?

Kịch hết, diễn viên bị xích dẫn vào chuồng. Đám đông lục đục giải tán.

“Con bé xinh quá, có mua được không?” Có giọng nói quen

quen trong đám đông. Xuân Thu nhìn theo, phát hiện ra người quen. Còn ai ngòai gã "anh rể hụt" công tử Vĩnh Phúc ở huyện lệnh và sư phụ Dương Kiến Minh. Hình như sau sự việc với Đông Tử, hắn kêu khóc làm dỗi không thôi nên sư phụ dẫn hắn vào giang hồ đổi gió học hỏi với người ta.

* * *

Đến Cầm Thư gia trang, Bạch Dương chỉ có 2 mục đích: 1, tìm gặp sư phụ của kiếm sĩ nghèo tên Phong, Lục Cận Huy và 2, xem gã quái nhân có phong vũ châu trong người có phải Vạn Độc Vương hay không.

Tìm Lục Cận Huy không khó. Chỉ đi vào chái Đông của gia trang, khu phòng rẻ tiền, đã gặp ngay một lão già còm queo, quần áo cũ kỹ dơ dáy đang hí hóay xem xét gì đó trên đất. Phong reo to: "Sư phụ!"

Lục Cận Huy hấp háy nhìn lên. "Ai đó?" Mắt gã đầy ghèn, xem ra thị giác đã suy giảm nhiều lắm. Trái với khí chất đĩnh đạc của Phong, Lục Cận Huy đã đứng tuổi, có vẻ co ro không giống bậc trượng phu. Thất vọng hơn, Lục Cận Huy bị cụt tay. Chỗ cánh tay Bạch Dương thấy thò từ ao sen nắm lấy Bạch Phong kéo xuống ngày xưa.

"Tại hạ Bạch Dương, có may mắn gặp được đệ tử của Lục cao thủ là Phong trên đường đi. Phong trạc tuổi đứa em thất lạc của tại hạ, nét mặt khiến tại hạ từ lần đầu gặp đã thấy thân thuộc lắm. Chẳng hay Lục cao thủ có biết xuất thân của Phong ?"

"À...." Lục Cận Huy hấp háy mắt ngước nhìn Bạch Dương. Gã đã kèm nhèm lắm rồi, không thấy Bạch Dương và đệ tử của gã giống nhau chỗ nào. Mặc dù nếu còn sáng mắt, chắc gã cũng chẳng thấy Bạch Dương và Phong giống nhau ở đâu!

"Cẩn Phong đấy à, đệ tử của ta, nó có quá khứ rất đáng thương!"

Kiếm sĩ Phong tên đầy đủ là Lục Cẩn Phong. Dĩ nhiên Lục với Cẩn là do Cận Huy thêm vào. Lục Cận Huy định kể lại nhưng nói xong câu mở chuyện, gã im lặng rất lâu, đợi Bạch Dương dẫn vào quán ngồi uống gần nửa tĩnh rượu mới kể tiếp.

Đây là chuyện kể của Lục Cận Huy.

Lục Cận Huy là tay lang bạt giang hồ. Không nghề ngỗng gì. Gã có quá khứ cũng khá huy hòang nhưng rồi vì chuyện gì đấy chán đời, từ khi mất đi nhãn lực, chỉ rong rủi tứ phương, làm thuê làm mướn, rồi mắc tật đánh bạc, khó khăn lắm mới đủ ăn qua ngày.

Cách đây gần 20 năm, lúc ấy gã còn đủ hai tay, một đêm đánh

bạc hết tiền, đói meo râu lại say xỉn, gã lọang chọang vào quán ven đường xin xỏ. Vợ chồng chủ quán thọat đầu dùng chổi đuổi đi, sau thấy gã mắt mũi kèm nhèm, tay chân xiêu vẹo, miệng than trời trách đất thống thiết quá, nên thương tình cho gã chút thức ăn thừa và mở cửa chuồng ngựa cho tá túc. Lục Cận Huy không đòi hỏi nhiều, có chỗ tránh sương và dạ dày thôi kêu réo đã đủ mãn nguyện rồi. Gã hạnh phúc ôm cỏ khô ngủ khèo.

Nào ngờ, ngủ chưa được lâu, có tiếng rú kinh hòang rồi tiếng lỏang xỏang ở quán ăn, Lục Cận Huy lập cập chạy ra xem.

Giữa quán có gã giang hồ kéo theo đứa trẻ nhỏ. Gã giang hồ trạc tứ tuần, mặt mày hung ác, môi trề cằm bạnh, râu quai nón và tóc che kín mắt. Gã mặc quần áo đen, quấn trên người hai vòng sắt đầy gai. Đứa trẻ bị lôi đi cùng khỏang 5 tuổi, bị siết chặt cổ tay kéo theo đang kêu khóc vì đau. Người chồng chủ quán tội nghiệp lên tiếng nhắc liền bị gã giang hồ đá vào bụng lăn vào xó quán chết không kịp giãy. Người vợ hỏang quá vứt cả mâm ăn bỏ chạy bán mạng. Gã giang hồ không đuổi, chỉ rút vòng phóng theo. Người đàn bà đáng thương không kịp kêu một tiếng khi vòng sắt lia qua người.

Gã giang hồ không chút gớm tay, còn vỗ vai thằng bé:

“Phong, lượm ma luân lại cho ta!” Thằng bé sợ hãi lò dò bước lại gần xác người, nâng vòng sắt lên. Vòng sắt nặng trịch đẫm máu tanh. Đột nhiên, thằng bé thảy vòng sắt xuống đất co gìo chạy vào bếp. Gã giang hồ cười gằn “lại muốn chạy à?” Gã thủng thỉnh bước theo đúng lúc Lục Cận Huy vừa tới, xông ra cản.

Lục Cận Huy tuy mắt kèm nhèm nhưng đánh đấm không tồi. Thấy chuyện bất bình, máu nghĩa hiệp sôi sục, Lục Cận Huy rút roi da quất vun vút. Gã giang hồ xoay song luân đáp trả. Roi da đánh với vòng. Có lúc vòng sắt rứt đứt đọan roi, có lúc, roi da giữ lấy vòng hất khỏi tay gã giang hồ. Hai bên trình độ ngang ngửa, Lục Cận Huy còn có phần hơn. Gã giang hồ thấy bất phân thắng bại, nên vận công. Công lực cuộn gió ầm ầm.

“Là phong vũ chưởng pháp!” – Lục Cận Huy kể đến đọan này, hạ giọng thì thào bí hiểm.

“Vô lý! Phong vũ chưởng pháp phải có phong vũ châu trong người. Nếu đã có người luyện ngọc từ 20 năm trước lẽ nào giang hồ không hay biết?” Bạch Dương ngắt lời.

“Ngươi nhầm rồi! Uy lực của phong vũ châu tạo thành phong vũ hàn công thiên hạ bất bì. Kết hợp với chiêu thức, Phong Vũ chưởng pháp sẽ đạt đến đỉnh cao. Thế nhưng hạt châu chỉ có chức

năng tăng cường công lực. Chiêu thức một mình nó cũng rất lợi hại!" Lục Cận Huy đính chính.

Quả thật, không có hạt châu trong người, nhưng gã giang hồ vận công ra chiêu, phong vũ chưởng cũng đã rất mạnh mẽ. Lục Cận Huy xông vào tấn công bị rơi vào vòng công lực giữa vòng sắt. Vòng sắt xóay mạnh, cánh tay Lục Cận Huy rời ra như dao cắt.

Lục Cận Huy đau đớn quá bò ra kêu khóc. Gã giang hồ định một bước kết liễu đối thủ nhưng đột nhiên có tiếng rít the thé trong không trung như thể hàng ngàn cặp chuông đồng đang rung ở âm tầng tai thường khó nhận được. Gã giang hồ dỏng tai, vội vã chạy vào bếp tìm thằng bé rồi phi thân đi mất.

"May mắn sao… thằng bé phước lớn mạng lớn, trốn vào nồi cơm của quán nên gã giang hồ tìm không ra!" Lục Cận Huy giải thích. Gã giang hồ đi rồi, Lục Cận Huy vận công cầm máu rồi lọang chọang vào bếp xem xét. Nghe tiếng thút thít, gã hất mở nắp 1 nồi lớn và thấy đứa trẻ lên năm đang ngồi co ro trong nồi run lẩy bẩy.

"Đó chính là Lục Cẩn Phong đây!" Lục Cận Huy trịnh trọng giới thiệu. "Ta không biết nó là ai, nó cũng vì sự kiện sợ hãi quá, tạm thời mất trí chỉ nói được 1 chữ PHONG. Thấy thương thằng nhỏ quá nên ta mang theo cùng. Vài tháng sau, nó tỉnh trí nhưng rồi không nhớ gì về quá khứ nữa"

"Ra là vậy." Bạch Dương thấu hiểu. "Thế nhưng gã giang hồ thật ra là ai?"

"Tên hắn là Ngư Long. Thủy thần Ngư Long, kẻ có khả năng lướt trên mặt nước như đất bằng, lặn xuống hồ không gây gợn sóng! Võ khí hai vòng sắt gai. Tòan thân từ vai đến chân có nhiều vết bện đen hình dây thừng"

Trong lúc giao đấu, Lục Cận Huy để ý trên tay gã giang hồ có vết bện đen như dây thừng. Theo dấu vết và chiêu thức dò hỏi được biết gã giang hồ chính là tên ma giáo Ngư Long.

"Vết bện đen như dây thừng trên cổ tay?" Bạch Dương thốt lên. Chính vết bện đó, hắn thấy trên cổ tay kẻ lôi đứa em Bạch Phong xuống hồ "Vậy ra đứa trẻ chính thật là em trai của ta!"

Tức Lục Cẩn Phong bây giờ. Kiếm sĩ nghèo đói bụng có nụ cười tươi như mặt trời!

Lục Cẩn Phong cũng chóang váng khi đột nhiên tìm lại được gia đình anh em. Bạch Dương và Lục Cẩn Phong rưng rưng nhìn nhau, cảm động không nói nên lời.

Cái cả hai không biết, và Lục Cận Huy cũng không biết luôn.

Đó là Lục Cẩn Phong không phải Bạch Phong. Lục Cẩn Phong là con trai của gia đình chủ quán, tên Hoán, lúc đó chỉ mới 4 tuổi. Thấy sự náo lọan sợ quá trốn trong nồi. Còn đứa trẻ Bạch Phong, sau là Vạn Độc Vương chạy vào bếp đã bị Ngư Long tìm thấy mang đi. Chữ "Phong" mà Cẩn Phong thốt lên là chữ cuối cùng Ngư Long gầm lên khi tìm thấy Bạch Phong trong phòng, chứ không phải tên của hắn.

"Thật ra …" 1 trong 7 cô gái, Kim Nhi, nheo mắt nhìn kỹ Lục Cẩn Phong, đắn đo "thật khó tin nếu hai người là anh em huyết thống. Nếu xét diện mạo tìm điểm tương đồng … Vạn Độc Vương còn giống Bạch Dương công tử hơn Lục Cẩn Phong huynh đây".

Kim Nhi vốn thân cận quan tâm đến bề ngòai Bạch Dương từng ly từng tí. Tuy chỉ gặp Vạn Độc Vương trong khi giao chiến, và nhìn sơ thì phong cách và thần sắc của Bạch Dương và Vạn Độc Vương khác nhau một trời một vực. Thế nhưng do hàng ngày cố vấn trang phục và phong cách cho Bạch Dương nên điểm tương đồng trên khuôn mặt và dáng người của hai người không lọt qua mắt Kim Nhi.

"Ha ha ha, Kim Nhi thật biết nói đùa" Bạch Dương phá lên cười rồi ra điệu bộ giả gương mặt hầm hầm thường trực của Vạn Độc Vương. "Ta mà hắc ám giống Vạn Độc Vương ấy à?"

Bạch Dương làm mặt lạnh lùng, rồi khó đăm đăm để nhạo báng Vạn Độc Vương. Ngạc nhiên thay, nét mặt lại làm các cô gái nhìn nhau thầm thì

"Kim Nhi nói mới để ý … Bạch công tử làm thế quả giống Vạn Độc Vương thật…"

"Vạn Độc Vương là ai?" Thiên Thiên tò mò.

"Tử thù của chúng tôi… Bạch công tử ra giang hồ lần này vì phải giết Vạn Độc Vương mang phong vũ châu về cho Hồng bà bà" Thủ lĩnh của 7 cô gái, Thiết Thiên giải thích.

"Nhưng lần nào chạm trán, hắn đều không đánh mà tìm đường thóat chạy! Thật bực mình" Một cô khác Lục Nhi nhận xét. "Có lẽ do biết không phải đối thủ của Bạch công tử chăng?"

"Vạn Độc Vương, cái tên nghe có vẻ tà đạo… chắc là 1 lão già hung ác hại dân hại nước!" Thiên Thiên lẩm bẩm

"Không đâu, trẻ và khôi ngô lắm!" Xuân Thu mỉm cười bí ẩn "tác phong hơi lạnh lùng kỳ quặc nhưng rất thu hút…"

"Dĩ nhiên không bằng Bạch Dương công tử" Thấy Bạch Dương cau mày, Thiết Thiên vội vàng nịnh nọt.

"Chưa chắc, chỉ vì gã đó hơi thiếu thẫm mỹ, mặc tòan màu

đen, đi đâu cũng tung bụi tuyết đen chứ nét mặt kỳ thật rất anh tuấn!" Kim Nhi nhấn mạnh, mọi người cần nhớ, nhờ có sự "hiến kế phong cách" của cận hầu Kim Nhi mà bình thường Bạch Dương đẹp mã! Không có Kim Nhi, nếu Bạch Dương cũng lang bạt giang hồ, đeo mặt nạ, trang phục hắc ám như Vạn Độc Vương, chưa biết ai hơn thua!

"Phải rồi" Xuân Thu tư lự hồi tưởng lại lần gặp ngắn ngủi đó. Hình ảnh Vạn Độc Vương mặc tòan đồ đen, bước chậm rãi vào lễ đường. Hạt tuyết tung bay, khăn tang trắng vương vào vai nhưng gương mặt không chút cảm xúc. "người tên Vạn Độc Vương này, có lẽ còn rất trẻ, nhưng hình như do dãi dầu sương gió, trong lòng nhiều nỗi niềm nên bề ngòai già dặn lạnh lùng... còn Bạch Dương công tử sung sướng hạnh phúc từ nhỏ, cuộc sống phú quý đã giảm giúp nhìêu tuổi đời"

Xuân Thu phán đóan tinh nhạy. Vạn Độc Vương, trừ những phút vui vẻ hiếm hoi bên cạnh Đông Tử, cuộc sống đầy rẫy ác mộng. Còn Bạch Dương từ nhỏ sống trong nhung lụa, lại được Bạch tướng quân cưng chiều hết mực, nên tuy lớn tuổi hơn, Bạch Dương lại trông trẻ hơn rất nhiều.

Tuy được khen "trẻ hơn tuổi" nhưng bị các cô gái đem lên bàn cân so … nhan sắc với kẻ thù, Bạch Dương hơi chột dạ, không còn hứng đùa nữa. Quay sang Lục Cẩn Phong và Lục Cận Huy, hắn nghiêm giọng:

"Lục cao thủ, ơn Lục cao nhân chăm sóc tiểu đệ bao nhiêu năm Bạch gia sẽ không quên đền đáp. Ngư Long với nhà họ Bạch ân óan ngút trời, chẳng hay Lục cao thủ có biết tìm hắn ở đâu?"

"Ngươi không lo! Gã giang hồ Ngư Long đang ở trong Cầm Thư Điện đấy thôi! Ngươi có thể hỏi thẳng mặt" Lục Cận Huy hé lời.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 12

So Công Quách Tầm Phương Điện Quái

Lục Cận Huy rút từ trong túi ra cụôn giấy sờn nát, giấy quảng cáo triển lãm của Cầm Thư Điện. Gã dò xuống cuối trang, chỉ móng tay đầy ghét bẩn vào hàng chữ nhỏ li ti:

"… và Quái nhân của Sinh tử Dược Cốc"

"Sinh Tử Dược Cốc? Lại có liên quan Vạn Độc Giáo!" Bạch Dương cau mày.

"Thủy thần Ngư Long không hiểu vì sao, đột ngột quy ẩn giang hồ, về làm người pha thuốc cho Sinh Tử Dược Cốc!" Lục Cận Huy giảng giải.

Mục đích của Lục Cận Huy tốn tiền đến Cầm Thư Điện là vì đây. Món nợ cánh tay khi xưa phải trả. Ngọai trừ gã quái nhân mà Cầm Thư Điện Chủ vừa bắt được và đồn rằng có phong vũ châu trong người, còn có Ngư Long của Sinh Tử Dược Cốc!

Sinh Tử Dược Cốc không có bao nhiêu quái nhân, Lục Cận Huy nghe miêu tả trong quảng cáo đã biết ngay. Tuy tiền thuê phòng và vé vào Cầm Thư Điện rất đắt nhưng ân óan cánh tay không thể bỏ qua.

Riêng về Bạch Dương, nếu đúng thật tên quái nhân Ngư Long là người khi xưa bắt cóc Bạch Phong và làm mẹ Bạch Dương chết, hắn nay có thể đối mặt trả thù và truy ra rằng có thật Lục Cẩn Phong là tiểu đệ của mình không. Lần này đến Cầm Thư Điện thật không uổng công.

Ngày trưng bày quái nhân cuối cùng cũng đến.

Tối đó Cầm Thư Điện tổ chức tiệc rất thịnh sọan. Người trong điện nổ nhiều hồi trống dài thu hút sự chú ý của quan khách. Hàng đòan vũ đạo võ thuật trang phục sặc sỡ lũ lượt nhảy múa hướng khách mời vào khán phòng. Khán phòng rộng lớn chật kín người. Thậm chí nhiều người không đủ chỗ phải đứng xấp xô hoặc phi thân lên sà nhà ngồi chen chúc! Đông đúc thế nhưng đại điện vẫn không mất phong cách trịnh trọng bởi những hàng cột to lừng lững

và trần thạch cao giăng đầy hoa giấy chỉ chờ đến phút cao trào sẽ bung xỏa xuống!

Tiệc trà dọn lên. Cầm Thư Điện Chủ Quách Tầm Phương đọc diễn văn khai mạc đến khi mọi người bắt đầu sốt ruột về sự dài dòng tự khoe của điện chủ, Quách Tầm Phương mới cho người dẫn quái nhân ra.

Theo lịch quảng cáo, lần lễ này sẽ giới thiệu 3 quái nhân, Ngư Long của Sinh Tử Dược Cốc, mỹ nhân Đào Quế Chi bên bờ hồ và quái nhân bí ấn có phong vũ châu trong người. Cả 3 đều ít nhiều liên quan đến phong vũ châu và phong vũ chưởng pháp truyền thuyết. Ngư Long ít "có giá" nhất nên được đem ra trình diễn trước làm ấm không khí!

Đại Hùng từ trong, kéo màn bước ra. Tay lôi theo dây xích. Đầu kia dây xích nối vào cổ một dị nhân dáng người thấp lùn khác thường. Người này cụt cả hai chân từ đầu gối xuống, trên mặt nhiều vết sẹo lồi lõm và một mắt đã bị hỏng!

Lục Cận Huy giật mình: "Không thể nào, ngày trước hắn còn phong độ lắm mà! Ai làm gì hắn ra nông nổi?!??" Bạch Dương cũng giật mình. Không lẽ không phải Ngư Long, người bắt cóc Bạch Phong?

"Tên quái nhân này chính là Thủy Thần Ngư Long, người luyện thuốc của Sinh Tử Dược Cốc!" Cầm Thư Điện Chủ Quách Tầm Phương giới thiệu. "Sinh Tử Dược cốc xưa nay không tranh bá giang hồ nhưng kẻ pha thuốc cho bọn chúng lại am tường chiêu thức của phong vũ chưởng!"

Cầm Thư Điện Chủ rút gươm ra, xông vào vờn với tên tật quyền. Gã bị xích sắt tròng vào cổ cũng vận công đánh trả. Khi gã vận công quả có gió thổi vi vút vào khán phòng.

"Phong vũ chưởng chỉ thế thôi sao?"

Đám đông lao nhao. Gã cụt bị xích vào cổ, chỉ Đại Hùng và Cầm Thư Điện Chủ đã đánh bại được. Thật thất vọng quá xá!

Bạch Dương định đính chính cho mọi người biết rằng phong vũ hàn công, lần trước thấy Vạn Độc Vương ra tay thực lợi hại gấp hàng ngàn lần, nhưng rồi lại thôi, Bạch Dương bây giờ chỉ muốn biết có thật Ngư Long kia ngày xưa bắt mất Bạch Phong hay không.

"Cầm Thư Điện Chủ! Có thật tên quái nhân là Ngư Long của Sinh Tử Dược Cốc?" Từ trong đám đông Dương Kiến Minh, sư phụ của Vĩnh Phúc, đã hỏi giùm "Sinh Tử Dược Cốc với Vạn độc Giáo tuy hai mà một, là giáo phái tà đạo hung ác. Điện chủ bắt người

của Sinh Tử Cốc, liệu Vạn Độc Giáo có để yên không kéo đến gây thù chuốc óan hay không? Người của Vạn Độc Giáo và Sinh Tử Dược cốc ai cũng lợi hại khác thường, quái nhân này vừa què vừa chột, không giống lời miêu tả”

Dương Kiến Minh ngày đó có tình thâm giao với võ đường họ Hàn ở huyện Đồng Sơn. Cả võ đường họ Hàn võ công cao cường, vậy mà bị một người của Vạn Độc Giáo giết sạch không còn một mạng, với Vạn Độc Giáo, Dương Kiến Minh có nhiều nể sợ lẫn ghét bỏ.

Lục Cận Huy lúc này mới lò dò bước lại gần khán đài. “Cách đây gần hai mươi năm tại hạ đã từng giao chiến với Ngư Long. Nếu đây đúng là Ngư Long, ta sẽ nhận ra ngay! Thủy thần Ngư Long ngày đó có dấu bện đen ở cổ tay” Lục Cận Huy vừa nói vừa quơ cánh tay cụt căm phẫn.

“Có phải dấu này?” Cầm Thư Điện Chủ cao giọng, nắm lấy cổ tay Ngư Long giơ lên.

Chính cái dấu đó! Vệt đen bện hình dây thừng. Tuy chỉ vụt qua mắt, nhưng ký ức Bạch Dương còn rõ rành rành. Chính bàn tay nắm lấy Bạch Phong lôi xuống hồ. Bạch Dương sững sờ đang ngồi mà đứng thẳng lên.

“Gian tặc! Ta phải giết ngươi!” Cái dấu đen cũng gây phản ứng mãnh liệt ở 1 người khác trong đám đông. Hét lên một tiếng, người này phóng vụt lên khán đài, đạp lên đầu những khán giả khác mà phi thân.

Đó là một người thiếu phụ đứng tuổi, phục trang đơn giản, nét mặt khi xưa có lẽ nhiều nhan sắc nhưng giờ đây đã phai tàn theo năm tháng. Thiếu phụ kêu lên “chính ngươi giết con ta!!!” rồi xông vào tấn công Ngư Long. “Bao năm nay ta theo vết đen mà tìm, cuối cùng cũng lần ra được ngươi!” Thiếu phụ vung kiếm chém vun vút. Gã bị xích Ngư Long vung tay ra đỡ. Cầm Thư Điện Chủ thấy thế mới nhảy vào đánh người thiếu phụ đỡ cho Ngư Long.

“Xin hỏi các hạ là ai, tại sao lại tấn công quái nhân của điện?”

Thiếu phụ không xưng danh, xông vào chém liên tiếp. Cách tấn công của người này chứa nhiều uất hận. Cứ như kiềm nén bao lâu được dịp xổ ra.

Bạch Dương thấy vậy buột miệng : “phải chăng đó là…. Nhị nương?”

“Là Thất? Mẹ của Bạch Phong?” Xuân Thu cũng giật mình.

Thiên Thiên không hiểu sự tình tròn mắt ngạc nhiên.

Đóan người thíêu phụ là Thất, mẹ của em trai, Bạch Dương

nhảy lên võ đài phụ vài kiếm. Lục Cận Huy cũng nhảy lên. Tiếp theo đó gần 20 người khác cũng phi thân lên võ đài đòi "ơn đền óan trả". Rõ ràng Ngư Long không được lòng ngừơi giang hồ!

Ai cũng giành giết Ngư Long. Sự việc náo lọan quá nên tối đó thay vì lôi Đào Quế Chi và quái nhân có "phong vũ châu trong người" ra, đành dời sang ngày thứ hai. Tất cả khán giả giải tán.

Nửa đêm, Xuân Thu đang ngủ thì nghe có tiếng gõ cửa. Xuân Thu lồm cồm bò dậy. Mở cửa thấy Thiên Thiên chờ sẵn, mặt mày nghiêm trọng.

"Ta có chuyện cần hỏi ngươi!"

Thiên Thiên kéo Xuân Thu ra sân, tận gần nhà bếp nơi không có ai qua lại vào giờ này.

"Ngươi có vẻ biết nhiều về Bạch Dương công tử lắm! Hai ngươi quan hệ thế nào mà Bạch Dương đi đâu cũng dẫn ngươi theo? Còn đôi khi nhìn ngươi tình tứ nữa?" Thiên Thiên sốt ruột gặng hỏi Xuân Thu.

Hóa ra chỉ có vậy. Xuân Thu thở phào. Thật ra Bạch Dương đang cong chân tơ tưởng Đào Quế Chi thì có. Đào Quế Chi xinh đẹp thóat tục khiến Bạch Dương mất hồn đến mức không dám … hun bậy!

"Thiên tiểu thư đây, vì đâu có hứng thú tìm hiểu Bạch Dương công tử?" Xuân Thu vặn lại.

Thiên Thiên giật nảy người "tại sao ngươi biết ta là … "

Xuân Thu không giải thích, nét mặt tỏ vẻ Ta-đây-đã-biết-lâu-rồi-nhưng-không-thèm-nói-thôi. Thiên Thiên hơi dè chừng nhưng rồi bằng giọng kể cả mới công bố:

"Ngươi biết thế ta cũng không giấu. Thiên Bình công chúa chính là ta!"

Lần này người ngạc nhiên là Xuân Thu. Tuy lóang thóang đóan biết Thiên Thiên là con gái thế nhưng không thể dự đóan Thiên Bình công chúa lại lông bông giang hồ.

Thiên Thiên – tức Thiên Bình công chúa mới tiết lộ "Bạch Tướng Phủ xưa nay được hòang đế trọng dụng. Bạch Dương tài năng, diện mạo hơn người, Hòang gia định sẽ se duyên Bạch công tử với ta!"

Xuân Thu vỡ lẽ. Ra vậy! Bạch Dương sắp thành phò mã cơ đấy. Người vợ tương lai còn giả trang đi theo điều tra tận rễ thế nữa! Cũng may Bạch Dương từ hôm Thiên Thiên xuất hiện hết giở trò hun hít, chứ không thì nguy to! Nguy to!

Hai đứa con gái đang thì thầm thì có tiếng động lỏang xỏang

từ phía nhà bếp. Xuân Thu và Thiên Bình xụyt nhau, thụt đầu nấp bóng xuống bức tượng trong vườn nhìn xem chuyện gì.

Bước ra từ nhà bếp là Cầm Thư Điện chủ và tên dị nhân to xác Đại Hùng. Cầm Thư Điện Chủ dặn dò:

"… đừng quên bọn Vạn Độc Giáo có thể đến tấn công giải cứu gã bất cứ lúc nào đấy!"

"Điện chủ đừng lo, có Hỏa Hầu Quái và tôi ở đây, bọn Vạn Độc Giáo dám vào sẽ không còn mạng trở ra!" Đại Hùng gầm gừ đáp lại.

"Chính vì Hỏa Hầu Quái ta mới lo…" Cầm Thư Điện Chủ tiếp tục. Đại Hùng khép cửa bếp, hai gã lầm lũi đi khuất. Thiên Bình bấm Xuân Thu:

"Ra gian nhà kia không phải bếp, mình vào xem thử đi"

"Không được, nguy hiểm lắm!" Xuân Thu cản. Ít ra nên gọi theo ai đó đi cùng, Bạch Dương chẳng hạn.

Thế nhưng cô công chúa Thiên Bình không sợ trời không sợ đất đã lốc xốc chạy vào gian bếp, Xuân Thu cản không kịp phải chạy theo. Hai người đẩy cửa vào gian bếp, bên trong tối thui. Ánh trăng bên ngòai rọi vào mờ mờ ảo ảo. Xuân Thu và Thiên Bình đang lò dò chưa quen với bóng tối thì đột ngột có ánh đèn phía sau, cả hai giật mình quay lại.

May thay, đó là Thất, không phải bọn người Cầm Thư Điện.

"Đây là nơi giam giữ gã ác nhân Ngư Long đấy!" Thất một tay cầm đèn, một tay cầm gươm. Trên mặt vẫn có nét sát khí và thù hằn. Thất bao năm lùng sục giang hồ tìm kẻ hãm hại đứa con lúc nó mới lên 5. Giờ đây tìm được tông tích, bà kiên quyết không tha.

"Nhị vị không nên vào chốn đánh nhau nguy hiểm, xin hãy lui ra cho!"

Thất nói rồi tiến về phía trước. Xuân Thu kéo Thiên Bình về nhưng Thiên Bình vốn ham vui, kiên quyết theo sau.

Gian nhà bên ngòai giả bếp, Thất vào, hất lớp rơm khô, để lộ một cửa vào mật thất bên trong. Cả ba lần mò vào lối đi nhỏ hẹp, hai bên tường đất. Thất đi chầm chậm, tai dỏng lên đề phòng. Xuân Thu và Thiên Bình rón rén theo Thất sát nút. Ba người đến cuối hành lang, lại một cánh cửa khóa xích. Thất vận công chém xích sắt đứt tung xô cửa vào.

Trong phòng gã Ngư Long xích sắt chằng chịt trong một chuồng sắt giương mắt nhìn.

"Nộp mạng đi!" Thất phi thân đến chặt đứt dây treo chuồng sắt. Nào ngờ, một bóng người từ đâu vụt ra hất Thất và hai cô bé

vào tường. Thiên Bình và Xuân Thu vốn không có võ công nên bị cú va đập làm bất tỉnh ngay. Trước khi ngất đi, chỉ kịp nghe lóang thóang người vừa tung chưởng gầm lên

“ Đào Qúê Chi, có phải là ngươi?!”

Thất gượng dậy vung kiếm đỡ nhưng lão già ưỡn ngực há rộng miệng, một luồng công lực tung ra hất Thất vào tường ngã quỵ.

Đến khi Thất tỉnh dậy, Thiên Bình và Xuân Thu vẫn còn bất tỉnh nằm lăn lóc trong lồng sắt ngay cạnh Ngư Long. Thất bị nhốt trong lồng đối diện. Lão già râu tóc bạc phơ đứng bên ngòai lồng luôn mồm gọi “Quế Chi, trả lời ta! Đừng có giả ngủ! Ta biết ngươi còn thức mà!”

Thất im lặng không động đậy giả vờ bất tỉnh. Lão già bí hiểm vẫn kiên trì lập đi lập lại câu hỏi, miệng gọi tên Quế Chi. Mãi đến khi Đại Hùng bước vào nhắn nhủ lão già tóc bạc: “Đi nào, đến giờ rồi! Bọn này mai sẽ tính!” Lão già tóc bạc mới vùng vằng theo Đại Hùng ra ngòai.

Thất ngồi dậy quan sát xung quanh. Lồng sắt vững chắc, không cách nào phá được, Thất thử gõ xuống nền, thử nện vào tường, lắng nghe tiếng vọng, mãi mới định được một vị trí “yếu” nhất của tường. Thất nhẹ nhàng vận công phá thủng từng chút một.

Bên ngòai, vẫn không ai hay biết gì về sự mất tích của ba người.

Ngày thứ hai của hội nghị đã đến. Hôm nay, trình làng gã thiên hạ đồn có phong vũ châu trong người, cộng thêm mỹ nhân/yêu nữ Đào Quế Chi. Bạch Dương từ sớm đã chuẩn bị trang phục. 7 cô gái cũng bận bịu giúp Bạch Dương. Ai cũng đinh ninh 2 người không phải dân giang hồ là Xuân Thu và Thiên Thiên sẽ tự động xuất hiện vào buổi tối. Không ai ý thức Thiên Thiên là hòang thân ngọc thể Thiên Bình công chúa nên cũng chẳng quan tâm chú ý từng đường đi nước bước của “tay thái giám” này.

Trời rám nắng chiều, buổi lễ bắt đầu. Lại biểu diễn vũ thuật, ca nhạc. Người trong điện tranh thủ bán lạc rang và quạt giấy cho khách xem. Mãi đến gần tối, bọn chúng bán dù. Khách mời không hiểu tại sao. Khán đài có mái vòm, trời tối lại không mưa, cần quái gì che dù? Bọn người Cầm Thư Điện không giải thích chỉ bảo “sẽ có lúc đắc dụng! Không mua hối hận! Mua vô! Mua vô!”

Khách mời không hiểu nhưng thấy dù che có viết chữ “Cầm Thư Điện”, vài người cũng mua làm quà kỷ niệm. Dù bán xong rồi, buổi lễ mới thực sự bắt đầu. Cầm Thư Điện Chủ đọc một diễn văn dài dòng khác, nội dung cũng chỉ tự quảng cáo cho Cầm Thư Điện

rằng thì là mà… Cuối cùng, hắn ra hiệu cho Đại Hùng trong cánh gà kéo màn. Đại Hùng định dẫn Đào Quế Chi ra thì lão già tóc bạc, ở góc bên kia khán đài, lừng lững bước ra trước mặt khán giả.

Lịch biểu diễn bị đảo ngược, "quái nhân có phong vũ châu trong người" đáng lẽ dành vào phút cuối nhưng lại lò tò xuất hiện sớm. Cầm Thư Điện Chủ Quách Tầm Phương bối rối nhưng nhanh chóng lấy lại phong độ, giới thiệu luôn:

"Xin giới thiệu anh hùng tứ phương, đây là thành viên mới của Cầm Thư Điện, người đã có công bắt sống quái nhân của Sinh Tử Dược Cốc, Hỏa Hầu đại hiệp, là người công lực phi phàm đã luyện phong vũ hàn công với hạt châu phong vũ trong người!"

Ra quái nhân có phong vũ châu trong người được "chiêu mộ" chứ không phải "bắt được"!

Đại Hùng từ trong cánh gà vỗ tay ra hiệu. Người của Cầm Thư Điện dưới khán đài cũng đồng lọat vỗ tay hưởng ứng. Hỏa Hầu Quái cúi đầu chào. Gã đã già, trạc ngũ tuần, đầu tóc xốc xếch như vừa bước ra từ trận cuồng phong. Chân mày rậm bạc trắng quắc thước. Lỗ mũi khoằm và cặp mắt nhiều gân máu tóe lửa nhưng lạc thần. Hỏa Hầu Quái trông có vẻ thần kinh không bình thường, phong cách cứ như đứa trẻ chậm lớn.

Không đợi Cầm Thư Điện Chủ ra hiệu, gã liền vận công. Dưới khán đài, Bạch Dương có thể cảm thấy luồng chân khí rất mạnh từ bốn phía. Những tách trà trên bàn run lên, va vào nhau lỏang xỏang. Trà trong tách bắn lên, dừng lại trong không trung, rồi bị cuốn vào luồng khí tạo thành xóay. Hỏa Hầu Quái hô một tiếng, xọac rộng hai tay. Lần này các ngọn đèn trong sảnh phừng lửa lớn, nhiều tia lửa tách ra từ đèn cũng bay vào không trung. Vừa lửa vừa nước tạo thành xoáy cuồng phong rất đẹp mắt.

Hỏa Hầu Quái điều khiển vòng xoáy nước lửa lên cao, gộp vào nhau. Gã dậm mạnh chân, công lực làm cả khán đài chao đảo. Tàn lửa rơi xuống những người đến dự. Nước bắn tung tóe thành mưa. Những hạt nước nóng bỏng như đang sôi. Hỏa Hầu Quái cười hà hà hề hề, đầu lắc qua lắc lại, nước dãi chảy xuống áo. Những người lúc nãy không mua dù bây giờ cáu kỉnh rủa ỏm tỏi.

Cầm Thư Điện Chủ Quách Tầm Phương hơi hoang mang vì Hỏa Hầu Quái tự tiện ra chiêu nhưng cũng nhanh nhạy quảng cáo ngay :

"Vừa rồi quý vị vừa được thấy là Phong Vũ hàn công. Phải ngậm hạt châu phong vũ mới luyện được. Ngòai cặp vợ chồng Nhật Nguyệt Song Hợp 300 năm trước sáng tạo ra chiêu thức, đến

nay, không ai khác ngòai Hỏa Hầu đại hiệp có thể vận dụng được. Môn võ thất truyền thiên hạ vô địch. Hỏa Hầu đại hiệp đây không hổ danh đệ nhất cao thủ võ lâm. Rất may, từ nay sẽ đầu quân Cầm Thư Điện cùng sát cánh bên Quách mỗ săn lùng ác nhân giang hồ."

"Khoan đã!" Lần này Bạch Dương đứng lên ngắt lời. Bạch Dương bực lắm, bộ áo mới bị tàn lửa rơi thủng lổ chổ. "Chiêu thức vừa rồi lợi hại khác thường nhưng theo truyền thuyết, phong vũ hàn công luyện từ phong vũ châu là hàn khí từ thân tỏa ra. Người này tuy công lực mạnh mẽ nhưng nội khí không phải hàn khí của phong vũ châu! Tại hạ đã có lần tận mắt chứng kiến phong vũ hàn công. Người ra chiêu là Vạn Độc Vương của Vạn Độc Giáo. Tên tà giáo Vạn Độc Vương, xung quanh người bình thường cũng tự có hạt tuyết đen, khi ra chiêu gío quật ầm ầm, tuyết bay đầy trời. Công lực từ trong ra chứ không phải từ ngọai lực vào".

Cả khán đài xôn xao. "Có thực Vạn Độc Vương của Vạn Độc Giáo có phong vũ châu hay không?" "Xưa nay nghe nói Vạn Độc Vương đi đến đâu, hạt tuyết tung bay đến đó nhưng không ai rõ vì sao. Phải chăng vì phong vũ châu?" "Vậy thật ngạc nhiên, nếu môn giáo phái tà đạo Vạn Độc chiếm hữu được phong vũ châu, Sinh Tử Dược cốc có Ngư Long biết chiêu thức Phong Vũ Chưởng và Vạn Độc Vương luyện được phong vũ hàn công tại sao vẫn chưa ra tay thống lĩnh giang hồ?"

"Bạch công tử nói có lý!" Một người đứng lên. Ông tên Tự Thư, chuyên nghiên cứu võ thuật giang hồ. "Theo ta phán đóan, chiêu Hỏa Hầu Quái luyện được là dị bản của Âm Dương Thần Công! Không phải phong vũ hàn công"

Tự Thư giải thích thêm. "300 năm trước, Âm Dương Song Hợp phu phụ thống lĩnh giang hồ. Võ công vô địch được họ viết thành quyển Âm Dương Thần Công bí kíp vô cùng lợi hại. Ai luyện được sẽ trở thành giang hồ đệ nhất bất bại! Vì tránh thiên hạ đại lọan, trước khi qua đời, hai vợ chồng Âm Dương Song Hợp dùng tòan bộ nội công luyện thành phong vũ châu và nhật minh châu, hai viên ngọc và những chiêu thức của Âm dương Thần Công trong quyển bí kíp bị họ xé thành nhiều phần rải rác khắp nơi. Để luyện được Âm Dương thần công cái thế, phải có cả hai hạt châu và luyện tòan bộ bí kíp võ thuật. Thế nhưng, do trang sách bị xé rời rạc, trình tự chiêu thức rối tung, cách kết hợp chiêu thức và cách sử dụng hai hạt ngọc để đạt được đỉnh cao võ thuật kỳ học xưa nay chưa ai tường tận. Những người luyện từng phần trong Âm Dương Thần Công bí kíp thường bị tẩu hỏa nhập ma thanh bại danh liệt. Hỏa

Hầu Quái đây, công lực mạnh mẽ nhưng thần trí không bình thường, rõ ràng đã luyện một vài phần của Âm Dương Thần công bí kíp mà tẩu hỏa nhập ma rồi!”

Tự Thư chỉ giáo đến đây bắt đầu trầm ngâm “Về phần hai hạt châu. Phong vũ châu âm khí nặng nề, nhật minh châu dương khí bừng bừng. Ai ngậm vào đều bị hạt châu hút hết nguyên khí không còn tòan mạng! Phong vũ hàn công lại không thể luyện thành nếu không có hạt châu, nếu quả thật có người sống luyện được phong vũ hàn công, Tự Thư tôi đây cũng muốn biết thực hư”

Khán đài bắt đầu xì xào. Cầm Thư Điện chủ thấy thiên hạ nghi ngờ hơi quê độ vì nhận lầm dị bản của Âm Dương Thần Công thành Phong Vũ Hàn Công nên vội vã lấp liếm:

“Các vị hào kiệt xin hãy bình tĩnh, trước khi tranh cãi tiếp có thực Hỏa Hầu nhân có phong vũ hàn công hay dị bản của Âm Dương Thần Công, xin hãy hỏi người này!”

Cầm Thư Điện Chủ phất tay ra hiệu. Đại Hùng từ trong lôi Đào Quế Chi xềnh xệch ra ngòai.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 13

Huynh Đệ

“Đào tiếu thư!” Bạch Dương kêu lên.
Hỏa Hầu Quái thấy Quế Chi đột ngột mắt long lên.
“Ngươi! Ta phải giết ngươi!!!!!”
Gã xổ tới. Đại Hùng xô Quế Chi sang một bên, đón lấy Hỏa Hầu Quái. Cầm Thư Điện chủ Quách Tầm Phương cũng cố kiềm gã này lại. Cầm Thư Điện Chủ rút ra viên đường thảy vào mồm Hỏa Hầu Quái.
“Ngoan nào, ngoan nào!”
May thay, Hỏa Hầu Quái ngoan ngõan ngồi xuống, hai tay đặt lên đùi, nghiêm nghị ngậm đường, tạm thời quên Quế Chi đi.
Cầm Thư Điện Chủ đằng hắng lấy lại fong độ, giằng lấy dây xích từ tay Đại Hùng lôi Quế Chi ra giữa khán đài.
“Đồng đạo giang hồ, ả yêu nữ này là…”
“Tuyết đen!!!!” Cầm Thư Điện Chủ Quách Tầm Phương đột ngột chuyển câu. Quả thật tuy không nhiều nhưng có một vài hạt tuyết hiếm hoi lơ lửng trong không khí trước mắt hắn. Đào Quế Chi cũng thốt lên: “chỉ có thể là …”
Từ trên trần, Vạn Độc Vương đạp nóc phi thân xuống. Mặt nạ bạc không chút cảm xúc. Áo chòang đen bọc khí theo bước nhảy xòe rông, hạt tuyết từ trong người bay lả tả. Những mảng trần rơi xuống vỡ lỏang xỏang. Gia, Tường Vy cũng nhảy xuống theo. Gia như mũi dáo gọn gàng cắm xuống đất, vừa chạm chân, đã thấy hai tay chéo cặp tam đỉnh song xoa thủ trước ngực. Tường Vy nhẹ nhàng đáp xuống cuối cùng. Váy tím quyện khói năm màu như thi họa trên không. Tường Vy nhún chân, áo váy mềm mại rũ xuống ôm cặp đùi trắng. Khói từ lọ đồng cầm trên tay nghi ngút lan ra tứ phía. Tường Vy ngửa cổ cười ngất.
“Khói độc! Cẩn thận!” Người trong khán đài che mũi, nhưng không kịp. Độc chất của Tường Vy khiến họ đồng lọat lăn lộn ra đất ho sặc sụa. Bạch Dương và 7 cô gái vội vã rút thuốc giải ra uống còn những cao thủ trên khán đài thì vận công tống chất độc ra ngòai.

Vạn Độc Vương nắm lấy tay Tường Vy, đậy nắp lọ khói độc lại
“đủ rồi, không cần đâu”
Tường Vy cong môi “nhưng muội thích...”
Vạn Độc Vương hất hàm, ba người đồng lọat nhằm hướng Đào Quế Chi thẳng tiến. Đại Hùng và Cầm Thư Điện Chủ xông ra đỡ. Bạch Dương cũng phi thân lên khán đài bảo vệ Quế Chi.
Gia chiến đấu rất hào hứng, song xoa kim lọai trong tay sáng giới. Mỗi xoa, đỉnh giữa nhọn hoắc chỉ chực nhắm tử điểm của đối thủ xiên vào, hai đỉnh cong bên hông cũng bén ngót, một cú đả thương sẽ níu lấy da thịt, ruột gan kẻ thù móc ra ngòai. Khác với lần đánh nhau ở Họa Hồn Cung khi dùng độc với Vạn Độc Vương là vô ích, song xoa giao chiến của Gia có nhiều “phụ kiện” hơn. Cặp xoa này có cán bằng kim lọai đúc nặng trịch, nhiều vòng kim lọai gia cố rắn chắc và gắn thêm một lục lạc đen chứa độc.
Gia hai tay nắm chặt cán xoa, ngón cái bấu vào chạc giữa ba chỉa tùy thế mà xoay xoa. Ba gã tay chân trong điện nhào vào tấn công. Hai gã bị Gia nhanh gọn kẹp lưỡi kiếm vào chạc ba. Tay kia, Gia xoay ngược cán xoa gõ vào tay một người chỉ nghe tiếng xương gãy khô khan. Lục lạc theo nhịp chuyển động của cán xoa rắc độc vào nạn nhân còn lại. Gã thứ ba hơi hỏang hốt định thối lui nhưng quá muộn vì Gia đã chồm tới, kẹp lấy kiếm của hắn bẻ đôi. Rồi như mèo vờn chuột, Gia nở nụ cười chết chóc, nhếch đôi môi mỏng, chạm nhẹ ngón tay vào trán gã gia nhân. Tên này trợn mắt sùi bọt mép trúng độc chết ngay. Điểm vừa bị chạm nổi dấu đen từ từ lan ra như mạng nhện.
Cạnh bên, Tường Vy cũng vừa nhảy phốc lên một kẻ khác, kẹp đôi giò trắng vào người này, tay ôm chặt cổ hắn. Cũng như Vạn Độc Vương, Gia và Tường Vy cơ thể đầy độc dược, hai tên chạm vào ai xem như kẻ đó tận mạng. Tường Vy lại rất thích cái ôm giết người.
Cầm Thư Điện Chủ thấy thế không dám tấn công, bị Gia xáp lại, hắn cứ giật lùi từng bước đến khi rơi tòm ra khỏi khán đài. Gia định nhòai người xuống kết liễu Cầm Thư Điện Chủ Quách Tầm Phương thì Tường Vy từ đâu bị ném thẳng vào lưng hắn. Gia chới với ngã ra trước, xoay người đỡ lấy Tường Vy. Tường Vy xoay một vòng, chạm chân xuống đất đẩy Gia ra một bên. Tường Vy phun nước bọt cáu tiết, hằn học nhìn đối thủ.
“Dị Nhân Đại Hùng! Tên chết tiệt!”
Ra Tường Vy chiến đấu với Đại Hùng bị gã dị nhân cao lớn nắm lấy ném lên không trung. Tay sai Đại Hùng của Cầm Thư Điện

được liệt vào hàng dị nhân bởi có cơ thể và sức vóc như một con gấu lớn. Làn da của hắn bẩm sinh đã đặc biệt dày, nhờ luyện Bất Nhập Nhu công gần như hòan tòan miễn nhiễm với thương tích, độc tố bên ngòai. Đại Hùng võ công không đặc biệt giỏi giang nhưng sức khỏe dị thường, hai tay tóm lấy Tường Vy nhấc bổng lên xiết mạnh làm ả phải kêu lên vì đau. Gia đâm song xoa vào bụng Đại Hùng. Gã chỉ hít sâu, rồi thở mạnh, bật Gia ra xa bốn bước. Cặp song xoa hòan tòan không xuyên được da hắn.
“Gã này của muội!” Tường Vy la lên, tuy bị Đại Hùng xiết chặt nhưng không muốn Gia giành đối thủ nặng ký.
“Tùy vậy!” Gia nhướn mày, quay đi, tìm đối thủ khác.
Trong vòng siết của Đại Hùng, Tường Vy bắt đầu bốc khói. Trên bộ váy kết bằng kim lọai của Tường Vy mỗi điểm kết là một hộp độc có thể xả khói bất cứ lúc nào. Đại Hùng gầm gừ, đứa con gái hắn kẹp trong đôi tay hộ pháp tỏa khói nghi ngút. Khói càng lúc càng dày đặc. Khói độc xông đầy mặt khiến Đại Hùng vừa ho vừa chảy nước mắt mũi ràn rụa. Đột ngột hắn cảm thấy hai bàn tay nắm vào hư không. Thì ra Tường Vy đã luồn ra từ lúc nào, phi thân khỏi đám mù mịt, xòe quạt kim châm phe phẩy. Quạt xua lọn khói lộ đôi mắt đen láy đắc thắng, Tường Vy cười lanh lảnh. Những cây kim châm kết thành quạt lướt nhoang nhóang theo từng nhịp phẩy. Khói từ bộ áo lại tỏa mù mịt. Họa Hồn Cung chủ Tường Vy nữ quái của Vạn Độc Giáo trở thành một đám khói di động. Lúc luồn lách, lúc xoay người, tiến tiến, lùi lùi, hư hư, ảo ảo.
Trong khi Gia và Tường Vy nhận nhiệm vụ tấn công những ai có ý cản trở ba người, Vạn Độc Vương nãy giờ chưa động thủ, không nói không rằng tiến thẳng đến nắm lấy tay Quế Chi. Mặt nạ lạnh lùng không tỏ chút thái độ. Đã quá quen với cảnh đánh nhau bát nháo nên mặc kệ xung quanh ai đánh ai, chỉ ghì chặt tay Quế Chi bình thản dẫn đi. Quế Chi không phản kháng bước theo. Hai người xuyên qua trận hỗn chiến trên khán đài.
Đột ngột một mũi tên lao vun vút tới. Vạn Độc Vương dùng gậy gạc tên. Mũi tên cắm lên bọc hoa giấy trên trần. Bọc hoa Cầm Thư Điện chủ chuẩn bị cho phút cao điểm của buổi tiệc giờ tung lả tả xuống rất đẹp mắt. Cánh hoa các lọai đủ màu sắc bay lơ lửng, tỏa mùi hương ngào ngạt. Trong bọc cũng có nhiều hạt nhũ sắc, rơi xuống phản chiếu ánh đèn lung linh. Những hạt đá nhỏ cũng chạm đất leng keng.
Quế Chi ngạc nhiên đưa tay lên đón những đài hoa chầm chậm xoay tròn trong không trung. Đôi mắt buồn của nàng thóang giãn

ra. Quay sang Vạn Độc Vương, tuy khó có thể thấy gương mặt hắn sau lớp mặt nạ nhưng cũng như Quế Chi, những cánh hoa từ trên trần cũng rơi đầy vai và tóc. Hạt nhũ rơi đầy mặt nạ, nhũ óng ánh nổi bật trên áo chòang đen. Vạn Độc Vương chớp mắt, dừng bước, vẫn nắm chặt tay Quế Chi. Quế Chi bất giác cúi đầu mỉm cười. Đôi môi xinh hé mở lộ hàm răng ngọc. Cánh hoa lác đác xuống gương mặt mỹ miều nàng thầm thì: “Cảnh trí thật thi vị, nào giống trận giao tranh.”
Tác giả của mỹ quan trên, công tử áo trắng Bạch Dương thảy cung tên sang một bên, rút kiếm chỉ thẳng vào ngực Vạn Độc Vương. Vạn Độc Vương không phản ứng. Bạch Dương tiến lại gần nắm lấy tay Quế Chi giành đi. Vạn Độc Vương vẫn giữ chặt nàng, lực giằng co làm vai áo Quế Chi tọac ra một mảng. Quế Chi hơi phật lòng rũ tay khỏi cả hai người, lùi một bước.
Vạn Độc Vương và Bạch Dương hầm hè gườm nhau. Mũi gươm của Bạch Dương vẫn chỉ thẳng vào Vạn Độc Vương. Bạch Dương kiên quyết không cho Vạn Độc Vương chạm tới Quế Chi còn Vạn Độc Vương đã quá mệt mỏi với người anh này, chỉ muốn tóm lấy Quế Chi rồi rút nhanh.
Vạn Độc Vương rút gậy ra. Huynh đệ chưa kịp thương tàn thì Đào Quế Chi đột ngột kêu lên sợ hãi

”Cứu muội!”
Quế Chi nép vào vai Vạn Độc Vương, gương mặt đẹp lộ nét hãi hùng. Ra Hỏa Hầu Quái, lúc này đã ngậm xong viên đường, càng thêm phấn chấn, hai tay nắm hai cái ghế, xông vào tấn công Quế Chi.
Vạn Độc Vương và Bạch Dương đồng lọat đẩy Quế Chi ra sau. Vạn Độc Vương thường dùng gậy, hóa ra không chỉ bổng pháp. Đôi mắt lạnh lẽo ánh sát khí, hàn khí từ tay truyền vào gậy sẵn sàng giao chiến. Hàn công truyền vào gậy hút lấy những ẩm khí trong không gian, kết thành tinh thể đá. Hạt tuyết đen trong người hắn cũng tỏa ra dày đặc hơn. Tinh thể đá kết mỗi lúc một nhiều bọc lấy cây gậy biến nó thành lưỡi kiếm băng gồ ghề, bén nhọn. Hỏa Hầu Quái gầm lên trờ tới ném hai ghế vào Bạch Dương và Vạn Độc Vương. Hai người cùng so gươm chém tung 2 chiếc ghế thành nhiều mảnh.
Hỏa Hầu Quái phá lên cười điên lọan, nhấc bổng cây cờ của Cầm Thư Điện gần đó. Tiếp nhận công lực của Hỏa Hầu Quái, bắt lửa từ đèn, đầu kỳ phực lửa. Hỏa Hầu Quái quơ hỏa kỳ trên tay giáp

chiến.
Bạch Dương cũng ra chiêu. Bạch Dương học võ từ dị nhân Hồng bà bà. Hồng bà bà luyện võ chỉ vì nghiên cứu tinh hoa học thuật và luyện công cho sức khỏe trường tồn chứ không phải chiến đấu hại người nên thế võ mềm mại, nhu thuật dịu dàng. Bạch Dương nghiêng người né đòn đâm của hỏa kỳ rồi theo chiêu thức sẽ dụng chính sức công phá của Hỏa Hầu Quái mà phản công. Nào ngờ, võ thuật của Hỏa Hầu Quái kỳ quặc, tấn công nhưng hòan tòan không sơ hở. Lực công phá vừa tung ra lại tự rút vào ngay. Kiếm pháp của Bạch Dương do đó chỉ giúp hắn thủ, đở đòn, né tránh chứ không phản công hiệu quả.
Vạn Độc Vương ít khi ra tay nhưng xét về chiêu thức, Vạn Độc Vương học võ từ Luân Hồi Vạn Độc, giáo chủ phái tà đạo, thủ pháp hung tàn, chỉ nhằm giết người nên thế võ tấn nhiều hơn thủ. Cương nhiều hơn nhu. Dùng lực mà công phá. Vạn Độc vương lại có phong vũ châu trong người, gần như những nhát kiếm từ chiêu thức đến công lực đều độc thủ. Hỏa Hầu Quái không thích Vạn Độc Vương, sau ba nhát la to "ta không đánh với ngươi" rồi chỉ nhằm Bạch Dương đâm hỏa kỳ.
Hỏa Hầu Quái truyền công lực vào kỳ. Lửa phừng qua mặt hai chàng trai, cây cờ rung mạnh. Bạch Dương vừa chạm kiếm bị lực phản công của cây kỳ đàn hồi thanh kiếm vào người. Bạch Dương hốt hỏang, Vạn Độc Vương nhanh tay vung kiếm chém mạnh, chẻ cây kỳ và kiếm của Bạch Dương ra làm đôi nên hắn mới không tự đả thương mình.
Đọan kỳ gãy rơi xuống nền đánh keng một cái. Lửa từ cây kỳ lan ra thảm cháy rừng rực. Bạch Dương hòang hồn, định ném cây kiếm gãy đi nhưng Vạn Độc Vương chụp lấy và đổi cho hắn cây băng kiếm hắn đang dùng.
"Cám ơn" Bạch Dương lắp bắp, không khỏi ngạc nhiên.
Vạn Độc Vương cầm cây kiếm gãy của Bạch Dương vận công, nửa thanh kiếm cũng hóa thành lưỡi băng. Hai thanh niên hai thanh băng kiếm trên tay.
"Ngươi có biết Hồng Tiến Kiếm không?" Vạn Độc Vương hỏi khẽ.
Bạch Dương gật đầu. Hồng Tiến Kiếm là một trong những chiêu thức kỳ lạ của Hồng cô cô. Chiêu thức này tấn công nhưng hòan tòan không có lực lại hòan tòan không có thế thủ. Bạch Dương từng học nhưng không hiểu chiêu thức dụng vào việc gì.
"Hồng Tiến Kiếm là một phần của Bách Niên Giai Lão Song tuyệt kiếm! Ngươi tấn, ta thủ." Vạn Độc Vương nói "xuất chiêu!"

Hỏa Hầu Quái túm lấy ba cây kỳ khác một lượt đâm tới. Bạch Dương tuy nghi ngờ nhưng theo chiêu thức xoay kiếm gộp ba cây cờ vào nhau. Vạn Độc Vương tung người lên cao, giơ kiếm chém mạnh ba cây kỳ gãy tung, vụn gỗ và dây vải bay tứ phía.
Bạch Dương tiếp nối, kiếm pháp của hắn dựa vào thế của Vạn Độc Vương nhân lực tấn công gấp nhiều lần. Hỏa Hầu Quái đỡ bằng cán kỳ nhưng Vạn Độc Vương ngay đó cũng đâm mạnh. Hỏa Hầu Quái rụt vai, may mắn chỉ bị đầu kiếm xuyên nhẹ vào giữa ngực. Máu phụt ra ngòai.
“Aaaaaaaaaaaa!” Hỏa Hầu Quái há miệng khóc to. Âm lực công bật ra bẻ gãy thanh băng thành nhiều mảnh. Mảnh băng vỡ rơi lỏang xỏang xuống nền thảm đang cháy bên dưới. Vạn Độc Vương nhanh chóng vận công phục hồi thanh kiếm.
Bạch Dương và Vạn Độc Vương lại sóng bước, lần này tự tin hơn. Hóa ra, kết hợp với chiêu thủ của Vạn Độc Vương tên gọi “Luân Hồi Kiếm” mà Hồng Tiến Kiếm trở nên lợi hại bất ngờ. Bạch Dương đột ngột hiểu ra.
“Hóa ra Giáo chủ của ngươi Luân Hồi Vạn Độc và sư phụ của ta Hồng cô cô ngày đó từng cùng nhau học võ, nghiên cứu võ thuật. Cho nên…”
Cũng như mọi thứ tồn tại trên thế giới, võ thuật phải cân bình. Âm, dương. Cương, nhu. Tấn, thủ. Vốn nghĩ sẽ sóng bước bên nhau trọn đời nên Hồng cô cô khi tìm ra tuyệt học võ công, lấy tên Bách Niên Giai Lão đặt cho, và chia chiêu thức trong bộ bí kíp làm đôi để cả hai người cùng song hợp đến bạc đầu. Mỗi người chỉ luyện phần người đó. Ý rằng cả hai bên nhau chiêu thức mới trọn vẹn.
Không ngờ Luân Hồi Vạn Độc có thâm ý từ trước, học cả hai phần, sau phản bội bỏ đi mang theo bí kíp. Thành ra, Vạn Độc Vương biết trọn chiêu thức còn Bạch Dương chỉ biết một nửa của Hồng cô cô, mất đi quân bình, giảm hẳn hiệu quả.
“Chiêu thứ 6 hàng thứ mười trang 8 của Hồng Tiến Kiếm!” Vạn Độc Vương ra hiệu.
Bạch Dương càng lúc càng ngạc nhiên:
“Nếu ngươi biết hết các chiêu thức của ta, lý do gì xưa giờ giáp mặt chưa hề giao đấu?”
Vạn Độc Vương chán quá không thèm trả lời. “đi nào!” Hắn ngắn gọn.
Bạch Dương và Vạn Độc Vương, một người áo trắng, một áo đen, cả hai chiều cao ngang tầm, dáng người cũng nhiều điểm tương

đồng, cứ như hiểu ý nhau, người thủ người đánh cho nhau. Hỏa Hầu Quái trước thế tấn thủ vững chãi của Bạch Dương và Vạn Độc Vương cũng phải lùi bước.
Bạch Dương vừa ra chiêu vừa nghĩ ngợi. Bạch Dương chột dạ vì đột nhiên lại song song bên cạnh kẻ hắn ngày đêm truy đuổi đánh cùng 1 đối thủ. Vạn Độc Vương xưa giờ đối mặt là chạy hóa ra lại biết tỏng võ công của hắn. Chưa kể, gã mặt nạ bạc hắn có bổn phận phải truy giết cho bằng được không hiểu tại sao khi thi triển cùng bộ kiếm chiêu cứ có cảm giác quen thuộc như thế nào.
Đột nhiên, trong đầu Bạch Dương lóe lên những hình ảnh ngày bé chạy chơi trong Bạch Tướng Phủ với đứa em trai Bạch Phong. Có thể nào…
Bạch Dương vốn xưa giờ ít khi vừa đánh vừa thiếu tập trung nên khi hơi sững người vì hình ảnh hiện ra trong đầu, Bách Niên Giai Lão Song Tuyệt Kiếm bị kẻ hở, Hỏa Hầu Quái chưởng cho Bạch Dương một chưởng phun máu. Hỏa Hầu Quái tâm thần không ổn định thế nhưng công lực tràn trề, chỉ một chưởng đã đủ trọng thương cao thủ giang hồ.
Vạn Độc Vương cứ ngỡ Bạch Dương đỡ được nào ngờ thấy Bạch Dương trúng chưởng giữa ngực ói máu quỵ xuống không đứng lên nổi, nếu không có mặt nạ chắc Bạch Dương cũng thấy Vạn Độc Vương tái mặt vì xót ruột.
Bách Niên Giai Lão Song Tuyệt Kiếm bị bẽ gãy, Vạn Độc Vương lại lo nhìn xem Bạch Dương thế nào nên cũng bị dính một chưởng của Hỏa Hầu Quái. Vạn Độc Vương vẫn còn bị thương, bị trúng chưởng máu từ khóe miệng chảy ra nhỏ từng giọt từ trong mặt nạ xuống cổ.
Nhưng Vạn Độc Vương mạnh hơn Bạch Dương rất nhiều. Cùng bị trúng chưởng mà không hề suy chuyển, chỉ thụt lui đúng hai bước chân, chống gươm xuống đất nhanh chóng ổn định phong độ.
Hỏa Hầu Quái khóai chí điên cuồng vận công tới tấp.
Lửa bén trên thảm nãy giờ cháy bùng lên cao. Công lực của Hỏa Hầu Quái khiến tia lửa rời ra khỏi thảm bay lơ lửng trong không trung. Những hạt nước từ trà trong khán đài cũng bị hút lên thành xoáy bay lơ lửng.
Quế Chi kêu lên: “Âm Dương thần chưởng đấy!”
Vạn Độc Vương ném mạnh cây kiếm xuống sàn. Đến nước này đành vận phong vũ chưởng đánh trả.
Vạn Độc Vương cúi đầu, nắm chặt đấm. Những hạt nước đang lơ lửng tự dưng bị khí lạnh nuốt chửng đông thành đá. Gió rú qua

khán đài. Hàng ghế khán giả rung bần bật. Áo chòang đen của Vạn Độc Vương xòe rộng. Từ trong người hạt tuyết đen tỏa như quầng vũ. Trên sàn, những mảnh băng vỡ từ cây kiếm cũng nứt ra thành bột tung lên không trung. Gió rít rên xiết, xóay qua người Vạn Độc Vương bốc theo hơi lạnh cắt da.
Âm Dương Thần Chưởng và Phong Vũ Chưởng đều là hai dị bản từ Âm Dương Thần Công bí kíp truyền thuyết, nguồn gốc vốn giống nhau. Âm Dương Thần Công bí kíp cái thế nên từ xưa luôn có người mày mò tìm cách ráp ghép lại những trang sách. Những cách kết hợp trang sách khác nhau tạo nên những dị bản khác nhau. Vô số võ sư trong thiên hạ vì luyện nhằm mà tuy đạt được công lực phi thường nhưng đồng thời cũng mất hết thần trí tự tận tự diệt. Có giỏi cũng bằng thừa.
Phong vũ chưởng và nhật minh quang chưởng kỳ thật cũng là dị bản của Âm Dương Thần Công, là hai chương được tương truyền ráp ghép thành công nhất. Ít nhất, bản thân chương pháp không làm người luyện tẩu hỏa nhập ma.
Sự tương đồng về nguồn gốc khiến các dị bản của Âm Dương Thần Công và phong vũ chưởng về chiêu thức đều ngang sức ngang tài… xét về uy lực, lại phải tính yếu tố cá nhân người luyện, không thể nói trước hơn thua. Nay Hỏa Hầu Quái và Vạn Độc Vương mặt đối mặt cũng là đối đầu lý thú.
Hỏa Hầu Quái và Vạn Độc Vương chưa ra chiêu, mà công lực cả hai đã tỏa ra tứ phía, rung động khán đường.
Bạch Dương chống gươm xuống sàn, một tay kéo lấy Quế Chi ôm vào lòng đỡ gió cho nàng. Mặt đất rung chuyển như đang giữa cơn địa chấn. Gió đuổi gió xung quanh, hai luồng công lực đối nhau, làm nội thương của Bạch Dương càng trầm trọng, máu không ngừng chảy ra khóe miệng. Gia ghim cặp song xoa xuống nền, co người lại tránh phong ba. Tường Vy sung sướng hơn, vốn vừa hạ được gã hộ pháp Đại Hùng, ả chỉ việc nấp sau cơ thể lừng lừng của hắn.
Tòan khán đài chỉ có hai người đứng vững. Hỏa Hầu Quái mặt mày bặm trợn, tóc và râu bạc tung bay theo gió, tàn lửa trôi bốn phía. Vạn Độc Vương lạnh lẽo chết chóc, mặt nạ che mất cảm xúc vốn ít ỏi trên mặt, bông tuyết đen tỏa ra tung bay như xóay. Hai đối thủ đối diện mới thấy rõ một kẻ dụng công điều khiển ngọai lực còn một người có hàn khí từ cơ thể tỏa ra.
Những người trong khán đài tuy đang bị trúng độc thấy cảnh tượng cũng thều thào kêu lên rằng “hàn khí từ trong người… tuyết

đen…Vạn Độc Vương… đúng thật là phong vũ hàn công rồi!”
Hỏa Hầu Quái ra chưởng. Những tia lửa lơ lửng chờ đợi nãy giờ gào hét phi tới. Lửa lia dài như sao sa, kéo vệt khói đen đồng lọat nhắm hướng Vạn Độc Vương. Vạn Độc Vương vận công đỡ lấy. Hỏa khí hung hăng đột ngột như va vào tường đá vô hình, hỏa dạng biến đổi, vệt lửa cuộn tròn như hồng cầu rồi bị bóp méo tứ phía. Nhìn kỹ ra hàng ngàn hạt băng li ti cuốn chặt lấy tia lửa. Tia lửa vùng vẫy đun chảy hạt băng nhưng băng chảy rồi lại tạo ra nhanh chóng, xiết chặt hòng bóp ngạt tia lửa.
Hai luồng công lực ngang ngửa. Khó có thể nói ai có phần thắng thế. Cả người Hỏa Hầu Quái đỏ hồng lên, nội lực rối lọan. Còn Vạn Độc Vương bắt đầu bị Âm Dương thần công cộng hưởng với hàn khí trong người khiến trên mặt nạ và phần lộ ra đôi mắt, hàng mi dài có hạt tuyết đọng. Vết thương đang lành trên cổ bật tung ra chảy máu ròng ròng. Nhưng máu rơi ra ngòai ngay lập tức đông thành hạt băng cuốn vào xóay lơ lửng trong không trung.
Cả hai vẫn vận công. Chưởng lực giao nhau, lia qua cả hai người. Lớp găng trên tay Vạn Độc Vương từ từ rã ra thành bột, Hỏa Hầu Quái lo ngại, hắn biết tiếp tục vận công chưởng, sẽ chạm vào da thịt của Vạn Độc Vương mà trúng độc. Lại thêm nãy giờ bị hàn công của Vạn Độc Vương tấn công, công lực trong người Hỏa Hầu Quái bắt đầu chạy tóan lọan làm đầu óc gã chao đảo nên gã đột ngột dừng tay. Lảm nhảm cái gì đó một mình rồi phi thân chạy mất. Bỏ lại Vạn Độc Vương lúc này phải quỵ xuống gối, người run bần bật, tuyết đen tỏa khắp người.
Đào Quế Chi thấy thế vội chạy lại phía Vạn Độc Vương. Bạch Dương nắm lấy tay áo nàng:
“Đừng, Đào tiểu thư, cẩn thận độc dược đấy”
Đào Quế Chi vẫn bước tới, vai áo bị Bạch Dương ghì lại theo lực bước vốn vừa rách lộ hình xăm nhện đen trên lưng. Quế Chi chỉ quay lại nhìn Bạch Dương khẽ mỉm cười rồi quỳ xuống cạnh Vạn Độc Vương điểm huyệt điều thương.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 14

Nhân Thân

Đào Quế Chi lấy thuốc từ trong người cho Vạn Độc Vương uống. Còn khẽ chạm nhẹ vào cổ hắn vuốt ve. Đào Quế Chi chạm vào da thịt Vạn Độc Vương mà không hề hấn gì. Nàng có vẻ rất lo lắng cho Vạn Độc Vương thậm chí còn biết rõ tình hình vết thương trên cổ. Vạn Độc Vương ngược lại, rất lạnh lùng với thiếu nữ này, uống thuốc giải xong, hắn nhẹ nhàng gạt tay Đào Quế Chi ra ngồi xuống vận công điều thương. Thái độ của Vạn Độc Vương khiến Quế Chi hơi phật lòng nhưng như thể đã quen với phản ứng đó, chỉ nhỏen cười thấu hiểu.

"Đào tiểu thư nhu mì yếu điệu sao lại có dấu xăm nhện đen trên lưng… Đào Quế Chi và Vạn Độc Vương tại sao lại…" Bạch Dương sững sốt cứ ngỡ nhìn lầm.

Gia nhảy tới bên cạnh Quế Chi ân cần:

"Dược nhi! Không sao chứ?"

Quế Chi lắc đầu "không, nhưng Vạn Độc Vương bị thương rồi! Còn Ngư Long

lão bị nhốt trong mật thất đâu đấy"

Bạch Dương đến lúc này chợt nhận ra. Đào Quế Chi là Dược Nhi của Sinh Tử Dược Cốc. Cùng với Thủy Thần Ngư Long, Dược Nhi Đào Quế Chi là người pha thuốc. Hai nhân vật quan trọng nhất nhì tà Cốc. Một tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần, phong thái hiền hòa thanh nhã chỉ một lần gặp Bạch Dương đã nghe tim mình rung động, vậy mà hóa ra là… Bạch Dương mím môi, thấy miệng mặn mặn.

"Dương nhi… nguy lắm" Có tiếng gọi, bước chân dồn, Thất chạy vào.

Thất đã thóat khỏi mật thất định tìm Bạch Dương cầu cứu cho Thiên Thiên và Xuân Thu. Thấy cảnh tượng, Thất tấn công, Tường Vy đứng gần nhất phóng kim châm đáp trả. Thất dùng gươm gạt ám khí của Tường Vy nhưng bị cô ả nhảy một vòng qua người tấn

công từ sau liên tục phóng gần 20 kim châm vào lưng.

“nhị nương cẩn thận!” Bạch Dương kêu lên lo lắng.

Hai chữ “nhị nương” làm Vạn Độc Vương đang vận công cũng mở mắt dừng tay, gượng đứng lên xông vào cản Tường Vy. Tường Vy đang hăng máu, tuy Vạn Độc Vương cố xen vào tóm lấy cánh tay không cho đánh, Tường Vy vẫn nhanh nhẹn thả rắn từ trong áo vụt ra cắn vào cổ Thất. Vạn Độc Vương điên tiết tát cho Tường Vy một cái.

Tường Vy lần đầu tiên bị Vạn Độc Vương đánh nặng chảy máu ở khóe miệng tức tối hét lên:

“Huynh đừng quên huynh là Vạn Độc Vương của Vạn Độc Giáo! Muội mới chính là gia đình của huynh đấy!”

Dược Nhi vội vã kéo Tường Vy sang một bên xoa dịu

“Đi nào Tường Vy… cứ để Vạn Độc Vương giải quyết chuyện riêng! Chúng ta đi tìm lão Ngư Long”

Dược Nhi Đào Quế Chi ra dấu, liếc đôi mắt đẹp nhìn Gia. Gã hiểu ý, tuy bất mãn với hành động vừa rồi của Vạn Độc Vương nhưng cũng theo Dược Nhi ra ngòai. Tường Vy giơ tay chùi chút máu rơm rớm ở môi quay quắt bước theo. Chuyện nội bộ về đến Họa Hồn Cung sẽ giải quyết sau!

Chỉ còn lại Vạn Độc Vương và khán phòng rên rỉ la liệt người thương tích và trúng độc. Vạn Độc Vương cho Thất thuốc giải độc rắn rồi dìu Thất ngồi xuống điều thương.

Thất thấy hắc y nhân là người của Vạn Độc Giáo có ý chống cự nhưng do bị chất độc làm tê liệt, không thể vùng vẫy gì nhiều. Bà đành im lặng để Vạn Độc Vương điều thương. Thất không khỏi tự hỏi động cơ của hắc y nhân là gì. Thấy người thanh niên không có ác ý, bà càng tò mò. Với Vạn Độc Giáo, bà có thâm thù đứa con ngày xưa, chứ Vạn Độc Giáo đối với bà hòan tòan không có oan nợ. Lại nữa, Thất không phải bậc kỳ tài, không hiểu sao cả khán đài chỉ mình bà được điều thương và những lời Tường Vy lại vọng về bên tai:

“Muội mới chính là gia đình của huynh đấy!”

Thế là ý gì? Có thể nào… hắc y nhân đeo mặt nạ này là…

Vạn Độc Vương che kín gương mặt, phần lộ ra đôi mắt quá ít ỏi, không thể nhận diện rõ ràng, thế nhưng ánh nhìn cứ có gì đó lạ lạ quen quen. Một linh tính lạ lùng khiến Thất phân vân. Nỗi giận bao nhiêu năm đột nhiên tan biến trong lòng.

“ngươi là…”

Thất hỏi, nghi nghi ngờ ngờ, giơ tay lên định kéo mặt nạ ra.

Vạn Độc Vương giữ tay Thất lại, lắc đầu không cho.

“Phải chăng ta đã từng gặp nhau?” Thất hỏi.

Vạn Độc Vương không trả lời, cứ sợ nói ra Thất sẽ nhận ra hắn là ai. Vạn Độc Vương thấy tay mình cầm vào tay áo Thất mà run rầy, cứ muốn chạm vào người thiếu phụ này nhưng không thể.

Ngày xưa, Vạn Độc Vương - Bạch Phong chỉ mới 5 tuổi… ấn tượng về gương mặt của Thất và Liên cứ nhạt nhòa… nhưng mà… cảm giác khi ở gần kề người sinh ra vẫn mãnh liệt không bị thời gian làm phai mờ. Vạn Độc Vương suốt buổi không nhìn thẳng vào Thất, cũng chẳng nói gì nhưng vẻ lúng túng lộ rõ qua hành động.

Vạn Độc Vương hành xử quá kỳ quặc, Bạch Dương ngồi từ xa vận công điều thương cũng cảm nhận được có gì đó không bình thường. Bạch Dương không hình dung được là gì, từ lúc song đấu với Vạn Độc Vương, một cảm giác liên kết kỳ lạ dai dẳng gặm nhấm hồi ức hắn. Phải chăng nội thương đau nhức mà hình ảnh những ngày tung tăng bên đứa em Bạch Phong cứ hiện ra trong đầu càng lúc càng rõ rệt.

Giải độc và điều thương cho Thất xong, Vạn Độc Vương đứng dậy, quay lưng đi. Thất gượng đứng lên đánh bạo gọi thử

“Phong!”

Vạn Độc Vương theo thói quen quay đầu đáp lại “Hử?”

Cả Thất, Bạch Dương cùng sửng sốt trước phản xạ của Vạn Độc Vương. Bạch Dương đến lúc này nghe như tiếng sét nổ ngang tai. Những hình ảnh xưa ồ ạt hiện về nối kết với hình ảnh ngay trước mắt. Đứa em trai ngày đó, Bạch Phong, đứa em trai lúc đó 5 tuổi có đôi mắt sáng và hàng mi dài, khuôn mặt tươi cười… lần cuối quay đầu lại kêu “Bạch Dương ca, có tiếng lạ ở ao sen”. Còn trước mắt Bạch Dương lúc này, một thanh niên đeo mặt nạ, Vạn Độc Vương, bộ dạng lạnh lẽo, u uẩn nhưng cũng đôi mắt đó, hàng mi rậm, vừa quay đầu đáp lại tiếng gọi tên.

“Có chuyện gì?” Vạn Độc Vương mệt mỏi hỏi. Do thương tích quá kiệt sức vẫn chưa chú ý khác biệt giữa hai cái tên.

“Ngươi tên Phong?” giọng Thất nghẹn ngào.

Vạn Độc Vương mới chợt nhận ra mình vừa đáp lại tiếng gọi tên thật, lúng túng không biết phản ứng thế nào.

“Có thể nào… là con… còn sống… Phong…. con của ta…” Trong ánh mắt Thất, những mòn mỏi, tuyệt vọng bao nhiêu năm chảy tràn xuống gò má xương.

Vạn Độc Vương im lặng… hơi sững người rồi hít một hơi dài, đôi mắt nhíu lại như thể dưới lớp mặt nạ đang nhếch nụ cười giả

tạo:

“K…không phải. Tôi tên Phong nhưng không phải Bạch Phong”

“Vậy tại sao ngươi biết con trai ta tên Bạch Phong?” Thất hỏi, lần này biết chắc bà đã nhận đúng.

Vạn Độc Vương càng nói càng thấy mình hớ, đứng lại lâu chỉ khiến hắn đau lòng nên lần này chẳng giải thích nhiều chỉ nói ngắn gọn “Phu nhân đã nhận lầm người” rồi quay lưng bước thẳng. Bạch Dương và Thất đều bị thương không gượng dậy nổi để đuổi theo.

Vạn Độc Vương vừa bước khỏi cửa, đột ngột nghe giọng ngâm nga:

“Phân phân độc cô hành,

Biệt vô, ngọai bất xúc”

Giọng đó tiếp luôn:

“Người lẻ loi đi lại chỉ có một mình, sương tuyết trên người rơi lả tả… đáng buồn thay nhưng tiếc làm sao, không có cách chọn lựa nào khác, vì người ngoài có chạm vào được đâu.”

Rõ ràng câu đầu miêu tả Vạn Độc Vương, câu sau chỉ giải thích câu đầu song lại đầy vẻ giễu cợt, Vạn Độc Vương cau mày nhìn sang. Người vừa xuất khẩu thành thơ, không ai xa lạ, chính Hóan Diện Nhân.

Cạnh bên, Đông Tử đã đứng đó từ khi nào, mắt hoe hoe đỏ.

* * *

Đông Tử, Hóan Diện Nhân và Hiết Hổ đến sau, lúc trận chiến đã gần tàn. Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân không theo phe nào hết, lúc đánh người này, lúc đọ sức với người kia. Khi tấn công phụ giúp Gia và Tường Vy đánh với người của Cầm Thư Điện, lúc đả chiến 7 cô gái đi cùng Bạch Dương.

Đông tử cũng không khỏi ngòai lề cuộc chiến. Bước vào đã gặp ngay Dương Kiến Minh và Vĩnh Phúc.

“Tại sao ngươi chưa chết???!!!!!!”

Vĩnh Phúc và Dương Kiến Minh tuy đang trúng độc cũng đồng lọat rú lên. Đông Tử định bỏ chạy nhưng Dương Kiến Minh ỉ mình có võ phóng theo tấn công. Rất tiếc cho hắn, Đông Tử bây giờ không chỉ là cô bé võ đường họ Lưu nữa. Vài chiêu học được ở Họa Hồn Cung không là gì khi tỉ thí với Tường Vy nhưng nội chiêu Vạn Độc Vương dạy, dùng võ khí lượm trên đất đã đủ đánh bay Dương Kiến Minh. Vĩnh Phúc và Dương Kiến Minh méo mồm lắp bắp “ngươi … ngươi thông đồng với tà giáo…. Ngươi đừng mong giữ mạng trở về!”

Đông Tử không có thời gian quan tâm hai gã này.

Đến Cầm Thư Điện, Đông Tử đã lò dò hiểu được sự tình. Vạn Độc Vương lần ấy ở tang lễ, bị Bạch Dương bắn trọng thương thập tử nhất sinh, về đến Họa Hồn Cung lành ít dữ nhiều. Dược Nhi và Thủy Thần Ngư Long nghe tin mới xuất Cốc đem thuốc từ Thánh Nhân đến chữa thương cho Vạn Độc Vương, trên đường về bị bọn Cầm Thư Điện phục kích bắt cóc khiến cả ba độc nhân cao thủ của Vạn Độc Giáo phải xông đến giải cứu. Đại lọan lần này ở Cầm Thư Điện ít nhiều bắt nguồn từ Đông Tử. Đông Tử suy luận, tự thấy mình không khỏi có chút "trách nhiệm"!

Thêm nữa, dù đã nghe tên từ lâu, lần đầu nhìn thấy Dược Nhi, Đông Tử vẫn bất ngờ. Dược Nhi của Sinh Tử Dược Cốc tức Đào Quế Chi hóa ra là bậc đại mỹ nhân, đâu phải cô hầu tầm thường. Người đẹp như thế, ở bên cạnh Vạn Độc Vương…

Ngạc nhiên chưa xong, tự ti chưa kịp, Đông Tử lại chứng kiến Vạn Độc Vương rơi vào vòng giao tranh ác liệt với Hỏa Hầu Quái Nhân… rồi tận mắt thấy tâm sự khó nói của Vạn độc vương trước hai người thân Thất và Bạch Dương, Đông Tử thấy rất đáng thương cho Vạn Độc Vương.

Còn Vạn Độc Vương, khi thấy Đông Tử chứng kiến mọi việc, càng bất an hơn, cứ như thể bị lột trần trước mắt Đông Tử. Rất may, mặt nạ bạc đã giúp hắn giấu bớt tâm tư, Vạn Độc Vương không giải thích gì, cũng chẳng đối đáp lại bài thơ xỏ xiên của Hóan Diện Nhân, chỉ im lặng đi thẳng. Cả bọn nhìn theo, quả thật nhìn từ sau, Vạn Độc Vương bước đi dáng người ảm đạm như lời tả. Một thân một mình, hạt tuyết vương lác đác.

* * *

Tối đó, khi mọi chuyện đã tạm yên. Hiết Hổ và Hóan Diện Nhân nằng nặc kéo Đông Tử lên đồi phía sau Cầm Thư Điện. Hóan Diện Nhân chỉ vào Vạn Độc Vương đang ngồi một mình trên đồi:

"Người yêu đang buồn kìa!"

"Không phải người yêu!" Đông Tử nhăn nhó.

"Vậy là gì nhỉ. Đông Tử đại chiến với nha đầu Tường Vy để giành Vạn Độc Vương cho được, không phải người yêu thì là gì?" Hóan Diện Nhân hỏi lại, nháy mắt nhìn Hiết Hổ. Cả hai cố gắng xuyên tạc chuyện Đông Tử tỉ võ tự vệ thành tỉ thí giành người yêu.

Đông Tử lúc này thật không có hứng đùa giỡn với Hóan Diện Nhân. Tuy không định "biểu diễn màn kịch tình iu loảng moạn" cho hai dị nhân xem nhưng thấy Vạn độc vương ngồi một mình Đông Tử cũng không đành lòng bỏ đi.

“Bạch Dương và mẹ của anh đã qua cơn nguy kịch rồi” Cuối cùng Đông Tử lên tiếng, lò dò lên đồi ngồi cạnh Vạn Độc Vương. Trời tối, bãi cỏ trắng hoa cúc dại mong manh dát ánh trăng khuya. Côn trùng đang ngủ yên, có tiếng người bước động, hớt hải bỏ cỏ tung chạy xáo xác.

“Mẹ của tôi?” Vạn Độc Vương ngạc nhiên hỏi lại.

“Gia có kể chuyện Phong ca là ai… ” Đông Tử giải thích. Thêm vào đó, lúc trước nghe chuyện Bạch Dương kể, Đông Tử đã biết được sự tình.

“à…” Vạn Độc Vương trầm ngâm nhìn trời.

Đêm tĩnh mịch, gió đưa hương dạ thảo thơm ngát, côn trùng rả rích. Khung cảnh thật dễ mở lòng. Thế nhưng, Vạn Độc vương đeo mặt nạ, Đông Tử cứ thấy như hắn tự nhốt mình sau bức tường vô hình.

“Giang hồ có hai lọai người đeo mặt nạ...” Đông Tử nhỏ nhẹ “Một lọai giấu gương mặt xấu xí. Một lọai không muốn ai nhìn thấy bộ mặt thật của mình…”

“… còn Phong ca …” Đông Tử đưa tay gỡ mặt nạ của Vạn Độc Vương ra. Vạn Độc Vương nắm tay Đông Tử không cho nhưng rồi lại nhìn sâu vào mắt Đông Tử, im lặng để yên cho cô tháo mặt nạ.

“Phong ca đeo mặt nạ để tránh sát sinh. Phong ca thật có bản chất tốt!” Đông Tử nói khẽ.

Mặt nạ gỡ đi rồi, hai người ánh mắt giao nhau, mặt đối mặt, lòng nối lòng.

“Không đâu…” Vạn Độc Vương khẽ cười, quay đi “Đôi khi huynh cũng là loại thứ hai… không muốn ai biết bộ mặt thật của mình” một nét u uẩn thóang qua, Vạn Độc Vương hạ giọng như đang tự hỏi bản thân “… hoặc cả loại thứ nhất, muốn giấu đi gương mặt ghê tởm!”

“Phong ca sao ghê tởm được!” Đông Tử phản đối. “Từ lúc gặp Phong ca đến nay, lúc nào muội cũng nghĩ Phong ca thật khôi ngô hiếm có.”

Ngay như lúc này, ánh trăng bạc lung linh phản chiếu trong ánh mắt làm sáng rực khuôn mặt anh tú. Người thanh niên Vạn Độc Vương, khi trong lòng nhiều u uẩn có ánh nhìn như xuyên vào tim khiến người đối diện khó có thể bình tĩnh nhìn lâu. Ánh mắt đó chợt giãn ra.

“Đẹp hay xấu là do trong tâm đấy!” Vạn Độc Vương cười “Mắt nhìn nhưng trái tim thấy”

Đông Tử im bặt, má nóng bừng. Ơ, Vạn Độc Vương nói thế

khác nào vì Đông Tử có "tình" nên nhìn chàng lúc nào cũng thấy xao xuyến!?!?! Chết rồi! Vậy khác nào Đông Tử vừa … tỏ tình trước?!!!!!!!!!!!!!!!!

Đông Tử đỏ mặt quay đi, rứt rứt những đóa hoa cúc trong tầm tay. Thân con gái, đi hun người ta trước (không phải hôn!) bây giờ lại tỏ tình trước! Chết mất! Chết mất!

May mắn sao, Vạn Độc Vương không phải ý đó.

"Vì Đông Tử có lòng nên nhìn thấy những điều tốt…

… còn huynh, nhìn vào gương chỉ thấy một tên sát thủ hai tay nhuốm đầy máu"

Ánh mắt Vạn Độc Vương như đang lạc vào một thế giới khác. Thế giới Đông Tử chưa được biết tới nhưng chắc chắn phải một địa ngục kinh khủng nào đó mới có khả năng khiến con người thanh tú kia bóp méo bản thân thành hình ảnh một quái vật.

"Phong ca bây giờ võ công cao cường lắm. Cả Tường Vy và Gia đều không đánh lại, tại sao không rời bỏ Vạn Độc Giáo quay lại Bạch tướng phủ? Bạch Dương và Bạch phu nhân sẽ rất mừng nếu biết anh là ai"

Vạn Độc Vương lắc đầu "… chuyện phức tạp lắm, Đông Tử không hiểu đâu"

Đông Tử im lặng. Có thể Đông Tử không hiểu nhưng Đông Tử cứ thấy cả hai có tình huống giống nhau. Vạn Độc Vương vì Vạn Độc Giáo không thể nhận lại danh tính. Đông Tử vì Vĩnh Phúc không thể quay lại võ đường. Cả hai cuộc sống như bị đánh cắp.

"Có phải vì độc chất trên người huynh?" Đông Tử lại hỏi

Vạn Độc Vương hơi nhếch môi, không rõ khẳng định hay phủ định.

Thấy Vạn Độc Vương không trả lời, Đông Tử không hỏi nữa. Hai người ngồi im lặng bên nhau nhìn trời. Trăng lấp ló giữa những cụm mây đêm. Mây giăng che phủ khó nhận rõ đang kỳ trăng nào.

Lần thứ hai cùng ngồi ngắm sao. Nhưng khác khi ở Họa Hồn Cung, Vạn Độc Vương và Đông Tử lòng trĩu tâm sự, im lặng nặng nề.

"Có thể vì Bạch Phong sinh nhằm ngôi sao xấu…" Cuối cùng, Vạn Độc Vương lên tiếng. "Nên từ khi sinh đã phải chịu gian nan…"

Khi Bạch Phong, tức Vạn Độc Vương, sinh ra, Bạch tướng quân và Thất đang ở giữa phòng vây của gian tặc. Nếu không có Hồng cô cô ngày đó có lẽ Bạch Phong đã bị giết chết khi vừa lọt lòng.

Rồi chỉ 5 năm yên lành ngắn ngủi, Bạch Phong bị bắt cóc đi.

“Đông Tử có biết ngày xưa Thủy thần Ngư Long rất uy lực, võ công cao cường không?”

Đông Tử lắc đầu. Tuy có nghe tên nhưng Đông Tử không biết lão Ngư Long là ai.

“là gã đánh chiêu thức thứ 4 với vòng sắt đấy!”

Đông Tử chợt hiểu. Hóa ra, chiêu thức dùng ma luân Đông Tử học là chiêu thức của Thủy Thần Ngư Long. Ngư Long là người luyện thuốc của Sinh Tử Dược Cốc. Hắn cũng là sát thủ của Vạn Độc Giáo. Ngày đó chính hắn bắt cóc Bạch Phong, tức Vạn Độc Vương.

Bạch Phong bị đem về cốc, ngày đêm phải luyện độc. Hết ngâm mình trong hàng nghìn lọai độc dược rồi luyện võ, luyện độc đến chiến đấu với những đứa trẻ khác để sinh tồn. Cuộc sống trong Vạn Độc Giáo rất khắc nghiệt, ngày nào cũng có nhiều trẻ chết. Thế nhưng Bạch Phong tồn tại, học võ thuật và luyện được tuyệt độc trở thành độc nhân, lại giỏi nhất nhì trong cả giáo chỉ vì mối thù nung nấu trong lòng, phải giết cho bằng được người bắt cóc và đưa mình vào giáo phái độc ác này: Thủy Thần Ngư Long.

Mỗi lần nhìn Ngư Long vào phòng luyện độc, trong đầu đứa trẻ Bạch Phong chỉ một ý tưởng duy nhất: chính người này là nguyên nhân khiến hắn phải chịu chia lìa với gia đình, ngày đêm bị hành xác đau đớn. Óan hận khôn nguôi.

Cho đến một ngày, Bạch Phong bắt đầu cứng cáp, ngày định mệnh của Thủy Thần Ngư Long. Ngư Long đi vào phòng luyện độc, như thường lệ dùng vòng gai quật vào lưng những đứa trẻ. Bạch Phong dùng tay chụp lấy vòng gai.

“sao nào… muốn nổi lọan à?” Ngư Long cười gằn. Lâu rồi mới có đứa dám chống lại hắn. Bạch Phong lúc đó lại cởi trần, trong tay không có tấc sắt, còn Ngư Long lúc nào cũng có vòng sắt gai bên mình. Ngư Long như thường lệ muốn dạy tên nhóc một bài học.

Trong Vạn Độc Giáo, ai nấy phải tự giữ thân, đánh nhau mất mạng là chuyện thường tình. Thấy Ngư Long và Bạch Phong chuẩn bị đánh nhau, không ai can thiệp. Gia, Tường Vy, Trường và thậm chí giáo chủ Vạn Độc Giáo Luân Hồi Vạn Độc cũng cùng những người khác đứng vây tròn xung quanh thích thú quan sát.

Ngư Long ra chiêu với vòng sắt xù xì gai, Bạch Phong nhanh nhẹn tránh. Ngư Long múa song luân tấn công thuần thục. Bạch Phong chỉ né, đôi khi không nhanh tay còn bị gai trên vòng sắt cào

vào người tước da. Đọan đầu của cuộc giao đấu Ngư Long thắng thế như thường lệ. Không ai ngạc nhiên khi Bạch Phong bị thương cả người trầy trụa.

Bạch Phong chỉ im lặng tránh vòng gần như không đánh lại. Thủy Thần Ngư Long được thế chòang vòng sắt qua người Bạch Phong, chiêu thức này, nếu xé mạnh hai vòng sắt hai bên sẽ cắt lìa cơ thể làm đôi.

Nào ngờ, Bạch Phong ôm lấy Thủy Thần Ngư Long, lộn một vòng, hai vòng sắt trên người hắn tuột sang người Thủy Thần Ngư Long. Ra Bạch Phong cố tình không đỡ vòng để từ từ lợi dụng tư thế lách sát vào người. Thủy Thần Ngư Long nhận ra thì đã muộn, Phong lộn ra ngòai, chụp lấy hai vòng sắt và một nhát chém gọn 2 chân.

Tình thế chuyển đổi quá chớp nhóang, cả phòng giật mình. Thủy Thần Ngư Long hai chân đứt lìa máu chảy lên láng trên nền kêu la. Bạch Phong lúc này mới lộ rõ sát khí xoay vòng tấn công với tất cả uất hận trong lòng.

“Ngăn nó lại” Luân Hồn Vạn Độc la lên.

Gia, Trường và những đứa trẻ khác nhào vào ôm lấy Bạch Phong kéo hắn ra nhưng bị Phong đánh bật hết.

“Cuối cùng bị một chưởng của giáo chủ mê mệt mấy ngày liền, huynh mới thôi đấy!” Vạn Độc Vương kể lại, hơi nhếch mép cười nhưng nụ cười nhạt nhẽo. “khi tỉnh dậy, bị đánh và bỏ đói liên tục nhiều ngày liền”

“Không ngờ Phong ca kinh khủng thật!” Đông Tử rùng mình. Sợ thật! Có lẽ từ lâu quen với vẻ dịu dàng của Vạn Độc Vương khi bên cạnh mình mà quên rằng Vạn Độc Vương dù sao vẫn là Vạn Độc Vương của tà đạo Vạn Độc Giáo.

“Chẳng có gì đáng tự hào… Ở Vạn Độc Giáo phải theo lệnh Vạn Độc Giáo giết người. Mặc dù, có lẽ đó là lần duy nhất thấy sát khí từ trong lòng” Vạn Độc Vương thở dài.

Sau sự việc, Bạch Phong bị cắt thuốc giải 1 tuần liền. Những đứa trẻ trong Vạn Độc Giáo luyện độc nhưng cũng đồng thời được uống thuốc giải để có thể chịu độc. Bạch Phong vì đả thương người luyện độc nên bị cắt thuốc giải bỏ cho chết. Vậy mà hết 1 tuần Bạch Phong bị tê liệt không động đậy được, thoi thóp, nhưng vẫn còn sống nhăn.

“Tiểu tử, quả có khí chất lắm!” Thánh Nhân thấy vậy mới nói khẽ “Dược Nhi, ngươi biết phải làm gì rồi chứ?”

Dược Nhi gật đầu.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 15

Tỉ Muội

Cận hầu Dược Nhi của Thánh Nhân Sinh Tử Dược Cốc, Đào Quế Chi một mình vào phòng Phong.

Sau sự việc và những đòn trừng phạt, Thánh Nhân thấy được tiềm năng trong đứa trẻ bướng bỉnh này nên từ ngục thất Bạch Phong được đưa vào một phòng riêng. Căn phòng xinh đẹp trang trí đầy hoa cỏ, rất khó hình dung từ nay dành cho đứa trẻ đầy thương tích nằm bất động trên giường.

Bạch Phong suốt một tuần bị bỏ đói và đánh liên tiếp lại không có thuốc giải, trúng độc của chính cơ thể mình không nhận định được xung quanh có gì. Chỉ thấy hoa thơm, cỏ lạ muôn màu sắc mơ mơ màng màng cứ ngỡ đã đến thiên đàng. Đến khi Dược Nhi vào lôi hắn về thực tại. Dược Nhi tay cầm thuốc giải thế nhưng không vội trao ra.

"Ngươi chọn đi! Sinh hay tử?"

Phong lần lữ. Dược Nhi hết lời khuyên răn.

Cuối cùng, cái chết trước mắt, Phong chọn con đường sống. Dược Nhi đưa thuốc giải rồi nhúng kim vào mực xăm hình nhện lên lưng Phong. Lưng hắn tả tơi dấu bầm và dấu roi quất rách da, thương tích khắp người khiến hắn tê dại đã mấy ngày, nay Dược Nhi đụng vào, xúc giác thức dậy, đau nhức khủng khiếp.

"Phong … ngươi biết đấy, ở Vạn Độc Giáo, hoặc theo lệnh của Giáo Chủ, hoặc sẽ trúng độc chết. Đã vào đến nơi này xem như bỏ lại quá khứ sau lưng."

Hình nhện đen trên lưng không chỉ là dấu vết của người Vạn Độc Giáo mà là đẳng cấp thứ bậc trong Sinh Tử Cốc. Từ nay Phong chính thức mang trong người một số mạng mà nếu biết trước, hắn đã chọn con đường chết.

Dược Nhi xăm hình xong, thuốc giải cũng ngấm. Đến lúc này Bạch Phong mới động đậy được. Vết xăm không đau nhưng nước mắt từ khóe mắt chảy dài. Bạch Phong hiểu rằng từ nay phải suốt

đời gắn với Vạn Độc Giáo và Sinh tử dược Cốc. Như hình nhện trên lưng. Một khi đã xăm vào, sẽ mãi ở đó suốt đời.

"Cho dù có giết hết người của Vạn Độc Giáo, huynh cũng không thể thể rời giáo…" Vạn Độc Vương thú nhận. Chuyện qua đã lâu, nhưng nhớ lại Vạn Độc Vương vẫn thấy mới tinh như ngày hôm qua.

Vạn Độc Vương và Đông Tử lại im lặng. Hoa cúc trên cỏ bị Đông Tử rứt cánh trơ cuốn cong queo xung quanh.

"Đào tiểu thư xinh đẹp lắm" Đông Tử đột nhiên buột miệng. Nếu Vạn Độc Vương phải suốt đời ở Vạn Độc Giáo vậy là Đông Tử sẽ không bao giờ có thể ở bên Vạn Độc Vương. Chỉ có Tường Vy hoặc Dược nhi thôi.

"Dược nhi là người dễ gần" Vạn Độc Vương công nhận, không chú ý rằng câu nói làm Đông Tử chạnh lòng.

Dược Nhi là bậc tuyệt thế giai nhân, lại ở trong dược cốc từ nhỏ nên những lọai thần dược làm cho nhan sắc của nàng càng đẹp hơn. Dược Nhi điệu bộ đoan trang, tính tình hiền hậu, thùy mị, và là người của Vạn Độc Giáo, có lẽ Đông Tử không thể sánh bằng.

Tường Vy cũng xinh đẹp, võ công lại rất cao cường. Bên cạnh Vạn Độc Vương có hai người con gái kỳ cựu như vậy, Đông Tử tự nhiên thấy mình lạc lõng. Đông Tử chỉ là cô bé võ đường tầm thường. Bề ngòai không tuyệt sắc, võ công không cao cường, cũng không phải người của Vạn Độc Giáo, có lẽ cả đời không bao giờ ở gần Vạn Độc Vương được.

"Chắc Phong ca rất quý mến Dược Nhi…" Đông Tử tự nói với mình nhưng suy nghĩ lại tuôn ra thành lời.

"Dược Nhi là một cô gái tốt" Vạn Độc Vương đột nhiên phì cười. "Thế nhưng …"

Dược Nhi là người pha độc. Từ nhỏ mỗi lần Bạch Phong bị ép luyện độc đều do một tay Dược Nhi pha… luyện độc trong cung rất đau đớn, cho nên cứ thấy Dược Nhi, Phong lại liên tưởng đến cảm giác luyện độc… Thêm vào đó, chính Dược Nhi xăm hình nhện vào lưng … nên hình ảnh Dược Nhi gắn liến với số phận mà Bạch Phong căm thù.

"Thế nhưng… "

Thấy Đông Tử rầu rĩ còn hơn đưa đám, Vạn Độc Vương đổi ý không giải thích, chỉ xoa đầu Đông Tử "Đông Tử dễ thương nhất! Nếu huynh không phải người của Vạn độc Giáo, sẽ suốt ngày ôm Đông Tử vào lòng!"

A! Ra cũng biết nịnh bợ đấy! Đông Tử mở cờ trong bụng. Hoa cúc như nở toe tóet tứ phía.

Nhưng nếu Bạch Phong không là người của Vạn Độc Giáo, Đông Tử cũng không cho anh ôm vào lòng suốt ngày đâu!!! chỉ nhìn Vạn Độc Vương từ xa thôi đã thấy mệt … tim, sao có thể để anh ôm vào người?

Vạn Độc Vương mỉm cười, nắm lấy tay Đông Tử. Bàn tay ấm áp. Đông Tử giật bắn người. Má bắt đầu đỏ ửng… Nếu như nếu như, nếu như đột nhiên Vạn Độc Vương kéo Đông Tử vào lòng thì thì thì thì…

"Nếu như..." Vạn Độc Vương lại cười, đôi mắt ánh nét nhìn kỳ lạ "lúc nào đó… có thể giải được chất độc và rời giáo, đến lúc đó Đông Tử làm thê tử của huynh nhé!"

Cầu hôn kìa!!!!

"Đùa thôi!" Vạn Độc Vương cười lớn.

Đông Tử đẩy Vạn Độc Vương ra rồi phủi áo đứng dậy. Trời đêm chi chít sao. Cảm giác lại thanh bình. Vạn Độc Vương đã tạm dẹp u uẩn trong lòng.

"Tạm thời như vậy cũng ổn" Đông Tử thầm nghĩ. Không biết mai này ra sao. Có lẽ lúc nào đó sẽ có cách cứu Bạch Phong khỏi Vạn Độc Giáo.

"Trả lại anh!" Đông Tử nhỏen cười, trao Vạn Độc Vương mặt nạ của hắn. Mặt nạ giắt đầy hoa cúc dại.

Vạn Độc Vương phì cười. Mặt nạ đầy hoa, chắc không dám đeo vào. Vạn Độc Vương cũng đứng lên.

"Cám ơn Đông Tử nhé! Chúc ngủ ngon"

Nói rồi Vạn Độc Vương vẫy tay chào và cả hai người ai hướng về phòng nấy.

Chỉ có vậy thôi. Ý thức được Hóan Diện Nhân và Hiết Hổ chắc đâu đó trong "hậu trường" lấp ló nên hai người chỉ dừng lại ở mức nắm tay. Quả nhiên, vừa quay lưng, hai dị nhân xuất hiện bám theo Vạn Độc Vương "chất vấn". Đông Tử vội vã chuồn mất trước khi bọn chúng tìm đến mình.

"An ủi" Vạn Độc Vương xong, lại được Vạn Độc Vương an ủi "không thích Tường Vy hay Dược Nhi bằng Đông Tử đâu", Đông Tử thấy lòng lâng lâng, đi về gót cứ đưa chân như sáo. Đêm nay chắc sẽ tòan mộng đẹp đây!

Nào ngờ, Đông Tử vừa về đến gần phòng, đột nhiên thấy có động. Trời tối im ắng, sân vắng bóng người, gió lộng nhưng lá cây không xào xạc. Trong không gian có luồng công lực kỳ lạ khiến

những tán lá trước gió mà vẫn không lay, chỉ bất động như trong tranh vẽ.

“Ai?” Đông Tử cảnh giác. Một tiếng cười ré lên từ phía phải, Đông Tử quay sang thì bóng người từ trong tối vụt ra tóm lấy Đông Tử phi thân đi.

Đông Tử giẫy dụa, người này râu ria bạc trắng, đôi mắt thất thần. Là Hỏa Hầu Quái.

“Đào Quế Chi đừng ngoan cố” Hỏa Hầu Quái nạt.

“Tôi không phải Đào Quế Chi” Đông Tử la lên. Nhưng Hỏa Hầu Quái cứ cắp lấy Đông Tử phi thân ngang sân. Khinh công của hắn như bình vũ. Phi thân đến đâu, không khí như đông lại cho hắn bước. Cuối cùng, Hỏa Hầu Quái đi vào gian giả bếp, lôi Đông Tử theo cùng. Gã hùng hổ bước vào mật thất ẩn. Bên trong Thủy Thần Ngư Long, Xuân Thu và Thiên Bình công chúa, 3 người hai lồng đang khẩu chiến nãy lửa từ hôm qua giờ!

Từ khi Hỏa Hầu Quái vào Cầm Thư Điện, Quách Tầm Phương dành nơi này cho Hỏa Hầu Quái luyện võ. Sau trận giao chiến trước đó với Vạn Độc Vương, nội công trong người làm gã điên lên, trong lúc điên loạn, thấy đứa con gái bèn bắt lấy đem vào mật thất tra hỏi. Đông Tử bị lôi vào mật thất thấy Xuân Thu ở đó chưa kịp ngỡ ngàng, đã bị Hỏa Hầu Quái hỏi dồn dập

“Đào Quế Chi! Nói cho ta biết! Âm dương chưởng pháp, tại sao tại sao… tại sao khi ta luyện nhiệt lượng lại dâng lên đầu? Tại sao? Tại sao?” Gã hỏi dồn dập.

Đông Tử lắc đầu sợ sệt “tôi không phải Đào Quế Chi!”

“Không phải à? Đừng dối ta! Đừng tưởng ta không biết! Ngươi chính là con yêu nữ Sinh tử Cốc Đào Quế Chi! Chính ngươi, chính ngươi đọc Âm dương thần công bí kíp cho ta… chính ngươi!”

“Không phải! Tôi là Đông Tử! Quế Chi là cô đẹp đẹp cơ!” Đông Tử cãi chính. Hỏa Hầu Quái dỏng tai lên như thể lắng nghe tiếng nói vọng từ trong đầu chỉ mình gã hiểu. Bỏ Đông Tử ra, gã quay sang, chộp lấy thanh sắt lồng Xuân Thu và Thiên Bình

“Vậy hai ngươi! Hai ngươi chính là Đào Quế Chi! Nói ta biết! Tại sao! Tại sao ! Tại sao!”

“Tại sao gì?” Xuân Thu hỏi lại

Gã quái nhân thấy Xuân Thu trả lời lại, nghĩ rằng cô là Quế Chi, hít mạnh một hơi, gã co môi, nhăn răng vận công, cửa lồng bị gã dùng tay trần lột ra như mảnh giấy. Những mấu hàn bung ra tóe lửa. Hỏa Hầu Quái chui vào lồng, tóm lấy Xuân Thu lôi ra góc mật thất

“tại sao tại sao? Đào Quế Chi! Nói cho ta biết tại sao!!!”

Gã lôi từ trong áo ra một vài trang sách cũ mèm rách nát dí vào mặt Xuân Thu.

“Đọc đi! Đọc lại cho ta! Tại sao ta luyện… ta luyện mà hỏa khí cứ bốc lên đầu! Tại sao tại sao tai sao!”

Hỏa Hầu Quái nạt lớn. Lửa trong những cây đuốc trên tường cứ theo thái độ và công lực của gã mà lúc phừng lên giận dữ, lúc lăm le đòi thiêu trụi bốn bức tường.

Xuân Thu lật đật cầm lấy tập giấy. Đó là vài trang xé ra từ một quyến bí kíp võ công cũ nát. Hình vẽ chằng chịt, ký hiệu tứ tung.

“Đọc cho ta! Giải thích cho ta!” Hỏa Hầu Quái yêu cầu dồn dập. “tại sao tại sao… tại sao ta bị hàn khí áp đảo. tại sao tại sao!”

Đuốc trong phòng lại phừng lên cộng hưởng., lửa liếm lên tường.

Xuân Thu sợ hãi vội vã liếc mắt ra hiệu cho Đông Tử. Cô nàng lập cập:

“được rồi… được rồi… ta là Đào Quế Chi đây… để ta đọc….”

Thấy Xuân Thu tự nhận là Đào Quế Chi, Hỏa Hầu Quái bình tĩnh lại, ngồi chồm hổm chăm chú quan sát. Những ngọn đuốc mới dịu xuống tỏa ánh sáng dìu dặt.

Xuân Thu lật lật những trang sách vờ nghiên cứu. Trong khi đó Đông Tử nắm lấy Thiên Bình tìm đường trốn ra.

“Cái này ngươi phải dụng chí âm chí dương, hít sâu vận huyệt nam môn” Xuân Thu chế đại mặc dù chẳng hiểu trang sách viết gì.

“Thế là thế nào… chí âm chí dương hả hả” Hỏa Hầu hỏi dồn rồi ngồi bệch xúông say sưa vận công.

Đông Tử kéo Thiên Bình ra khỏi lồng, nhìn quanh xem có cách nào thóat được khỏi mật thất. Hỏa Hầu Quái chặn ngang, Đông Tử muốn kéo Xuân Thu theo nhưng không biết cách nào.

“Thả ra ta!” Thủy Thần Ngư Long trong lồng nói vọng ra. “Thả ta ra ta sẽ cứu các ngươi”

“Đừng!” Thiên Bình cản “gã ác nhân không tin được đâu đừng thả gã ra!”

Đông Tử nhìn thấy đôi chân cụt đóan ngay người trong lồng là Ngư Long nên mặc kệ Thiên Bình can ngăn, đến sát lồng tháo chốt. Nào ngờ vừa tung cửa, Ngư Long vận công chưởng Đông Tử một phát.

Chưởng lực của Ngư Long đi xuyên người Đông Tử va vào tường lở một mảng lớn. Đông Tử ôm bụng. May thay, nhờ chiêu thức của Hóan Diện Nhân biến nội công thành rỗng trước đó ở

Họa Hồn Cung mà Đông Tử không hề thương tích gì.

“tại sao ngươi lại …” Đông Tử giận không nói thành lời. Thủy Thần Ngư Long này quả thật miệng lưỡi hai lời, đúng người của Vạn Độc Giáo. Ngư Long không lấy gì làm cắn rứt, nhặt những đọan dây xích cuộn thành vòng. Gã phi thân ra ngòai định một mình tẩu thóat. Đông Tử nắm lấy dây xích kéo lại.

“Tránh xa ta ra. Ngươi muốn chết à?” Ngư Long giựt lại dây xích nạt, con mắt lành lặn ánh lên sát khí.

“Ngươi hứa nếu bọn ta thả ngươi ra, ngươi sẽ cứu cả bọn ra ngòai” Thiên Bình cãi.

“Nha đầu chán sống rồi à?” Ngư Long từ lúc Thiên Bình và Xuân Thu bị Hỏa Hầu Quái nhốt vào chuồng kế bên, cứ bị Thiên Bình nói liên tục làm tai gã ngứa ngáy lắm. Bây giờ Thiên Bình còn lên giọng kể cả nữa. Ngư Long tiến lên một bước định đánh Thiên Bình nhưng Đông Tử gạt tay gã ra.

“Không đựơc đụng đến cô này!”

Thiên Bình được thế nấp sau lưng Đông Tử gật đầu đồng tình, giương mắt kẻ bề trên nhìn xuống tên quái nhân què thấp bé.

“Con nhãi cả gan nhỉ!” Ngư Long gằn giọng. Tuy đã cụt chân nhưng tính hung hăng trong người gã không giảm bớt tí nào. Gã quất xích sắt thành vòng hằm hè nhìn Đông Tử. Hai con nhãi con, chỉ cần 1 xích sẽ chết ngay.

“Ngươi phải giữ lời hứa giúp cứu Xuân Thu khỏi gã điên kia!” Đông Tử cầu khẩn. “Xin hãy gọi Phong ca đến giúp!”

“Ngươi là ai mà biết Vạn độc Vương” Thủy Thần Ngư Long gầm gừ, thu lại vòng xích.

“lại Vạn Độc Vương?” Thiên Bình tò mò.

Đông Tử không giải thích, Đông Tử không biết Thiên Bình là ai mà lại cùng Xuân Thu đột ngột có mặt ở mật thất như thế này. Xuân Thu còn kẹt lại với gã điên đang mải mê luyện công. Hỏa Hầu Quái điên lọan và mạnh bạo, còn Xuân Thu hòan tòan không chút võ công.

“Ngươi lẽ ra nên cầu cứu Bạch Dương công tử ấy! Ngươi có biết Bạch Dương công tử không, người đó võ công cao cường tài nghệ song tòan lắm!”

Thiên Bình tiếp tục nói. Đông Tử nhíu mày. Bạch Dương còn bị thương nằm tịnh dưỡng trong phòng kia. Lúc này chỉ mình Vạn Độc Vương có thể so tài. Vạn Độc Vương cũng đang bị thương nhưng tiểu muội bị gã điên khống chế, Đông Tử không biết làm sao.

Thủy Thần Ngư Long vì một cái tên “Vạn Độc Vương” nên không thủ thế nữa, hắn lại quay lưng nhảy đi. Nhưng không vì thế mà bớt hung hăn, khi Đông Tử một lần nữa chụp dây xích kéo lại, Ngư Long tung xích phản công. Đông Tử tránh được nhưng xích sắt lỏang xỏang phóng thẳng vào Hỏa Hầu Quái phía sau đánh thức gã khỏi cơn mê luyện công.

Hỏa Hầu Quái gầm lên. Bốn bức tường rực sáng. Lửa từ đuốc trong mật thất tách ra thành từng đốm cháy phừng phực cả mật thất. Lửa theo công lực bò lên tường quằn quèo như hỏa long. Hỏa Hầu Quái tung chưởng, những lưỡi lửa tung ra như hàng ngàn cánh tay khẳng khiu nóng hừng hực.

Ngư Long nắm lấy Thiên Bình gần đó dùng cô này làm khiêng che.

“Hộ giá!” Thiên Bình ré lên.

Lưỡi lửa liếm lấy Thiên Bình. Đông Tử đứng giữa nhanh tay vận Hóan Công Thần Chưởng đỡ cho Thiên Bình. Lửa liếm qua, đụng phải Hóan Công Thần Chưởng thay vì thiêu đốt lại bị hút vào người Đông Tử. Công lực của Hỏa Hầu Quái cũng theo lưỡi lửa đi qua người Đông Tử. Hàng chục năm công phu luyện Âm Dương Thần Công, một phát như một luồng thác công lực trút sang người Đông Tử.

Hỏa Hầu Quái bị hút hết công lực, hóan công thần chưởng đảo lộn chân khí. Tòan bộ nội lực của gã thay thế bằng nội công của Đông Tử vốn không bao nhiêu.

Vừa lúc Hỏa Hầu Quái lọang chọang vì bị mất công lực, Đông Tử ra chiêu Vạn Độc Liên Hòan điểm huyệt khiến Hỏa Hầu Quái hoang mang phi thân trốn mất.

Hỏa Hầu Quái đi rồi, Đông Tử cũng ngã rũ xuống. Khói từ người Đông Tử tỏa ra tứ phía. Nhiệt lượng tích tụ, cả người như thiêu đốt.

Do vận công và tiếp nhận một lượng lớn công lực từ Hỏa Hầu Quái, bát mạch rối lọan, chất độc trong người lâu nay được dịp tái phát lan tỏa khắp người. Đông Tử ngất đi chỉ còn nhớ lóang thóang Xuân Thu và Thiên Bình hốt hỏang chạy lại gần.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 16

Người Dưng Nước Lã

Ngư Long nhận ra chiêu Vạn Độc Liên Hòan nghi ngờ Đông Tử phải ít nhiều liên quan đến "nhân vật cấp cao" của Vạn Độc Giáo nên ra ngòai gặp Gia, Tường Vy và Dược Nhi hắn tường thuật lại ngay. Ba người vội chạy đến chỗ Xuân Thu và Thiên Bình đang dìu Đông Tử ra khỏi mật thất.

"Để muội thêm một phát giết con nha đầu nhanh gọn!" Tường Vy mừng rỡ.

Gia cản lại, hắn tặc lưỡi:

"Đông Tử trước sau cũng chết… chỉ tiếc cuộc tình hiếm hoi của Phong ca ngắn ngủi thế thôi"

Dược Nhi nghe chữ "cuộc tình của Phong ca", trên gương mặt đẹp hơi có chút xúc động mặc dù khó có thể đóan biết nàng đang nghĩ gì.

Gia bế lấy Đông Tử nói thầm

"Nha đầu à nha đầu… quen biết ai không quen, lại đụng Phong ca, biết thế nào cũng có ngày hôm nay"

* * *

Vạn Độc Vương ở một dãy phòng trống của Cầm Thư Điện, nơi đêm nay không ai lưu đến vì mọi người đều trúng độc, bị thương la liệt ở đại điện. Hành lang vắng tanh, phòng kề phòng cửa đóng im ỉm, hàng đèn lồng treo run rẩy trong đêm khuya tỏa ánh sáng yếu ớt. Tiếng gió rên xiết ngòai hiên. Nghe tiếng bước chân, Vạn Độc Vương đẩy cửa bước ra. Thấy từ xa, Gia bế Đông Tử, một bên Tường Vy nữ quái áo lụa tím phấp phơ, bên kia Dược Nhi Đào Quế Chi tha thướt tà áo trắng. Hai mỹ nhân sắc diện như tiên nhân, thế nhưng cô bé bất động trên tay Gia lại thu hút hết sự chú ý của Vạn độc vương.

Có tiếng chuông từ đâu văng vẳng. Âm thanh buốt giá xé màn đêm ảm đạm.

Gia trao Đông Tử cho Vạn Độc Vương. Đông Tử đã bất tỉnh từ lâu. Vạn Độc Vương tuy nhiều lần ôm lấy Đông Tử nhưng lần này, như dao cắt vào tim.

Trời càng về khuya. Bên ngòai gió vẫn rên xiết. Trong phòng, ánh đèn héo hắt. Dược Nhi cho Đông Tử uống thêm thuốc cầm độc nhưng chất độc đã lan tỏa khắp cơ thể, không thể làm gì được.

Vạn Độc Vương im lặng nắm tay Đông Tử, mắt tóe lửa. Dược Nhi khẽ chạm vào vai Vạn Độc Vương an ủi nhưng bị hắn gạt phắt ra.

Tường Vy cau mày, từ trong góc phòng hậm hực khoanh tay quan sát nãy giờ nghiến răng định xông tới nói vài lời nhưng Dược Nhi chỉ lắc đầu ra hiệu cả bọn lui bước.

"Để Phong yên tĩnh một lúc"

Dược Nhi thở dài, kéo cửa lại sau lưng.

Xuân Thu và Thiên Bình quay trở lại chỗ Bạch Dương nhưng Bạch Dương cũng lắc đầu:

"độc chất trên người Vạn Độc Nhân thiên hạ không ai có thuốc giải, thuốc cầm độc của ta lần trước chỉ dụng được một lần. Nếu chất độc đã tái phát, không thể làm gì được nữa."

Bạch Dương tư lự, ôm ngực. Cơn đau từ chỗ bị thương trỗi dậy.

Trời sáng dần. Mãi gần trưa mà nắng vẫn chưa lên, bầu trời đầy mây âm u.

Vạn Độc Vương thức cả đêm, ngồi nhìn Đông Tử không chớp mắt. Đông Tử nằm thiêm thiếp, bàn tay mềm bất động trong tay Vạn Độc Vương. Vạn Độc Vương chạm nhẹ môi hôn vào tay Đông Tử rồi áp tay nàng vào má. Hơi ấm từ Vạn Độc Vương truyền sang bàn tay nhỏ bé.

Một cô bé tầm thường… thế nhưng là người duy nhất khi ở cạnh bên, Bạch Phong cảm thấy ấm áp hạnh phúc. Xưa nay, Vạn Độc Vương không thể nhận lại thân nhân, bên cạnh không có tri kỷ. Bề ngòai lạnh lùng, tâm tư không ai chạm tới. Chỉ có mình Đông Tử thôi.

Chỉ có Đông Tử…

Đông Tử, không thể yểu mạng như thế được.

"Huynh nhất định sẽ cứu muội" Vạn Độc Vương thầm thì. Đông Tử như nghe được lời nói, hơi cựa mình, tay co nhẹ nắm lấy ngón tay Vạn Độc Vương. Cứ thế, Vạn Độc Vương ngồi bên, hai người tay giữ tay, từ đêm đến sáng ngày.

Quá trưa, Vạn Độc Vương bước ra khỏi phòng. Bên ngòai Gia,

Tường Vy, Dược Nhi, Hóan Diện Nhân và Hiết Hổ đứng ngồi đầy sân.

“Người yêu của ngươi sao rồi?” Hóan Diện Nhân quan tâm.

“Đông Tử vẫn chưa tỉnh dậy. Chất độc đã lan tỏa khắp cơ thể. Không cầm cự được bao lâu nữa” Vạn Độc Vương lắc đầu.

Hóan Diện Nhân liếc Hiết Hổ công bố tin trọng đại: “nhận là yêu rồi kìa!”

Vạn Độc Vương không thiết tha đính chính còn Tường Vy và Dược Nhi đồng lọat đưa mắt chém Hóan Diện Nhân hai nhát liếc.

“Chỉ có Thánh Nhân mới cứu được Đông Tử thôi! Phải đưa Đông Tử đến Sinh Tử Dược Cốc” Vạn Độc Vương quyết định.

“Nhưng đem con nha đầu về Sinh Tử Dược Cốc khác nào công bố nó là người tình của Phong ca!” Tường Vy cau mày.

“Ngay cả khi Phong ca công nhận Đông Tử là người yêu của mình, Thánh Nhân cũng không vì thế mà cứu Đông Tử đâu. Chất độc trên người của Vạn Độc Nhân là tuyệt độc thế gian, tuyệt đối không thể tự tiện bào chế thuốc giải. Thêm vào đó, người của Vạn Độc Giáo chúng ta không được giao lưu bên ngoài, Phong ca đưa Đông Tử về không chừng Thánh Nhân giết luôn đấy chứ!”

“Ta không quay về Dược Cốc như Vạn Độc Vương của giáo…” Vạn Độc Vương hạ giọng. “Sinh tử Dược Cốc xưa nay có luật, bất cứ ai chịu uống 7 kỳ độc của cốc, Thánh Nhân sẽ thể theo yêu cầu ra tay cứu mạng”

“Phong ca, huynh thật sự muốn thử 7 lọai độc cầu Thánh Nhân cứu mạng cho con bé à?” Gia không tin vào tai mình. “Xưa nay ở cốc, đệ chưa từng thấy ai thử 7 lọai độc mà tòan mạng. Tuy Phong ca là độc nhân, nhưng chất độc của Thánh Nhân không phải tầm thường! Thử hết 7 kỳ độc, nếu không chết, lại thân tàn ma dại mà khổ đấy”

Đó không phải ý hay.

“Chuẩn bị xe ngựa đi!” Vạn Độc Vương ra lệnh

Mọi người im lặng, không ai phản ứng. Chỉ có tiếng đá cuội lạo xạo dưới chân khi Tường Vy cau có trút giận lên từng bước giẫm.

“Để muội” Cuối cùng Dược Nhi lên tiếng. Phong quyết định gì, nàng sẽ ủng hộ. Ngay cả việc mang đứa con gái về Cung.

* * *

Vạn Độc Vương trút bỏ bộ hắc y, chỉ khóac trên người áo vải thô. Xe ngựa lăn bánh.

Dược Nhi, Tường Vy, Gia mỗi người cũng quất ngựa truy phong. Hóan Diện Nhân và Hiết Hổ bám theo. Sự việc đến nước này, bọn chúng cũng muốn biết kết cuộc thế nào.

Vạn Độc Vương bế Đông Tử đi ngày đêm không nghỉ. Những lúc hiếm hoi, Đông Tử lơ mơ tỉnh dậy vẫn thấy Vạn Độc Vương ôm mình, bước đi không nghỉ. Dù có lúc đi bộ, lúc xe ngựa, Vạn Độc Vương vẫn ghì chặt Đông Tử vào lòng. Chất độc lan tỏa trong người, Đông Tử mê mê tỉnh tỉnh, không cảm nhận gì xung quanh, nhưng được Vạn Độc Vương ôm chặt lấy, Đông Tử nhiều lần thiếp đi vẫn cố gượng dậy được.

Cảm giác trúng độc này, Đông Tử từng trải qua. Lần đó, khi vô tình chạm vào Vạn Độc Vương lần đầu tiên, cũng trúng độc cứ ngỡ sẽ chết. Chất độc lan khắp người rã rời, nhưng trong đầu chỉ một ý nghĩ duy nhất, "về lại võ đường". Làm thế nào quay về với người thân, làm thế nào, để Vĩnh Phúc không làm hại người võ đường. Lần này, cũng vậy… thế nhưng bên cạnh những gương mặt tươi cười của người võ đường Lưu gia… thân phụ, thân mẫu, đại ca, nhị ca, Xuân Thu, Bảo Yến, Bảo Thường… còn có một người không chút thân quyến… người dưng nước lã

Vạn Độc Vương.

Lần đầu gặp mặt, cứ ngỡ gặp phải gã dị nhân xấu xí hung ác… ai đến gần cũng tránh xa… thế nhưng sau mặt nạ, lại một thanh niên trẻ trung ngại ngùng. Rồi dần dần tìm hiểu nhiều hơn, mới phát hiện một con người đầy phức tạp… vừa lạnh lùng cũng vừa nồng nhiệt, vừa cô độc tránh xa nhân thế vừa cần tình yêu thương và mong muốn được bên người tri kỷ. Quan trọng hơn nữa, tuy thuộc hai thế giới khác nhau, nhưng có mối dây vô hình gì đó cứ gắn chặt Vạn độc Vương và Đông Tử.

Đông Tử trong cơn mơ màng lóang thóang hình ảnh người dưng, tỉnh dậy thấy ngay bên cạnh mình, tuy cả người rã rượi cũng an ủi nhiều phần. Nghiêng đầu ngả vào vai chàng, dù trúng độc xa nhà nhưng cũng hé nụ cười mãn nguyện.

Hai người xuôi thuyền dọc sông. Một bên mặt nước mênh mông, một bên hàng cây ven bờ cành xen cành. Trời trong, gió lạnh, lá rụng trượt sóng lăn tăn. Hàng hàng liễu rũ níu mái thuyền. Thuyền xuôi dòng, bịn rịn bỏ lại sau lưng, hàng cây tiếc nuối trông theo.

Đi không biết bao lâu, cuối cùng, Vạn Độc Vương neo thuyền vào một dốc núi. bế Đông Tử bước lên bờ. Hai bên dốc đá hun hút. Hóa ra hai người đang ở giữa hai bờ đá, bên trên, một cây cầu uốn

cong, ở giữa dòng nước chảy xiết muôn thuở mài tròn đá cuội.

“Phong ca… chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Cầu Biệt Kiếp, đã đến ranh giới Sinh Tử Dược Cốc” Vạn Độc Vương trả lời cụt ngủn.

Vạn Độc Vương không đi thẳng lên cốc mà neo thuyền vào bờ đối diện, bước lên bậc đá để bước qua cầu Biệt Kiếp.

Cầu Biệt Kiếp là ranh giới giữa thế giới bên ngòai và Sinh Tử Dược Cốc. Đối với người của Sinh Tử Dược Cốc, cầu mang nhiều ý nghĩa tượng trưng hơn thực dụng.

Người của Cốc đều ra vào bằng đường thủy bên dưới, chỉ kẻ ngọai đạo mới băng qua cầu. Thông thường, người qua cầu vào Cốc hoặc mạng đổi mạng xin chữa bệnh, hai người chỉ một quay về. Những ai hung hăng băng cầu vào Cốc gây sự đều không có dịp trở ra. Còn những đứa trẻ được đưa vào Cốc, bước qua cầu phải bỏ lại tất cả sau lưng, cả cuộc đời từ đây lệ thuộc vào Cốc. Tên gọi Biệt Kiếp ý rằng một khi bước qua cầu, dù là ai, cũng để cả thế giới lại phía sau. Cả cuộc đời sẽ thay đổi.

Cầu chơ vơ lắc lẽo bắc ngang núi, nhìn xa chỉ như dấu cọ phết ngang trời thế nhưng lại đầy giai thọai tai tiếng.

Vạn Độc Vương bước đến cuối cầu, từ bên dốc núi, hai vệt đen đỏ xoay người phóng ra. Đáp đất, hai người này rút giáo ra thủ. Ra đây là Tả, Hữu Vệ của Vạn Độc Giáo. Một người trên mình khóac áo đen có vệt đỏ còn người kia áo đỏ vệt đen. Cùng lúc 4 cận vệ khác cũng xoay người phi thân ra.

Nhận ra Vạn Độc Vương, bọn chúng đồng lọat thu võ khí, quỳ gối thi lễ và mở đường cho Vạn Độc Vương bước qua. Vượt cửa Tả Hữu Vệ, vào trong, đi ngang hai vách tường đen đỏ, có người vào, tường xoay vòng, lộ ra người phía sau trang bị võ khí sáng giới, ra là tiêu binh của Vạn Độc Giáo. Bọn này luôn khóac trang phục đen-đỏ, đứng bất động như vách đá. Cờ của Giáo phái với dấu vạn cách điệu dài hình một con nhện đen xỏai rộng chân phấp phới. Cũng như Tả Hữu Vệ, bọn người Vạn Độc Giáo có nhiệm vụ bảo vệ Sinh Tử Dược Cốc. Thấy Vạn Độc vương ăn mặc bình thường bọn chúng thọat đầu cũng bị đánh động nhưng nhanh chóng chống giáo quỳ gối.

Qua hai lớp bảo vệ, chỉ còn người của Sinh Tử Dược Cốc. Khác với Vạn Độc Giáo, người của Sinh Tử Dược Cốc mặc đồng bộ màu trắng không trang bị võ khí. Bọn này tha thướt áo rộng, thơ thẩn trong sân như những oan hồn. Thọat đầu như thường lệ thấy ai vào vẫn lạnh lùng vô cảm, đến khi phát hiện đó là Vạn Độc Vương

bọn chúng không biết chào hỏi thế nào. Thi lễ trước Vạn Độc Vương hay lạnh lẽo đón chào Bạch Phong như một kẻ đến cầu xin?

Vạn Độc Vương bế Đông Tử đi sâu vào cốc. Bọn chúng quay những gương mặt trắng tóat vô hồn nhìn hai người chằm chằm. Đông Tử sợ hãi níu lấy áo Vạn Độc Vương, Vạn Độc Vương trấn an:

“không sao đâu, đừng sợ”

Quả nhiên, vượt qua vẻ chết chóc bề ngòai, vào trong, Sinh Tử Dược Cốc như một khu vườn thần tiên. Những gian nhà tre nằm lẫn giữa vườn thảo dược xanh um, lối đi trải đá cuội chăm chút, hai bên hoa lá bừng bừng sức sống. Không gian thơm lựng hương hoa cỏ tươi mát, lại thanh tịnh, xinh đẹp như vườn địa đàng.

Dược Nhi đã về Cốc từ trước thân chinh ra đón dẫn Vạn Độc Vương vào phòng nghỉ tạm. Phòng của Vạn Độc Vương ở Sinh Tử Dược Cốc, cũng là nơi ngày xưa Dược Nhi xăm hình nhện trên lưng Phong. Phòng trang trí không khác xưa, cũng phảng phất nhiêu tương đồng như phòng của Vạn Độc vương ở Họa Hồn Cung. Đơn giản, rộng rãi, nhiều hoa cỏ khô.

Vạn Độc Vương đặt Đông Tử lên giường định bụng quay đi:

Đông Tử ghì lấy Vạn Độc Vương giữ lại. Vạn độc vương ôn tồn:

“Đông Tử cứ yên tâm ngủ đi, khi thức dậy sẽ khỏe mạnh như trước”

“không được. Nếu ngủ và chết luôn sẽ không nhìn thấy Phong ca thêm chút nào nữa”

Đông Tử cãi bướng. Tâm trang khác hẳn khi gặp Vạn Độc Vương lần đầu. Ngày ấy bị trúng độc cứ ngở sẽ chết nhưng tâm trạng buông xuôi. Còn bây giờ, bây giờ vấn vương nhiều điều chưa tọai nguyện. Mà vấn vương nhất sẽ phải xa Vạn Độc Vương. Trong vòng tay Vạn Độc Vương, cảm giác dể chịu, mùi thảo dược thơm nồng như đưa vào giấc ngủ nhưng Đông Tử không dám ngủ, cứ sợ sẽ không thức dậy được.

“có phải ngày đó…” Đông Tử đánh bạo “có phải ngày đó Phong ca thật sự hôn muội không?”

Vạn Độc Vương không trả lời.

“nếu muội chết đi mà không biết sự thực hư, muội sẽ không an lòng đâu” Đông Tử kiên quyết. Vạn Độc Vương vẫn còn ôm Đông Tử trong lòng nên Đông Tử có thề nhìn cận mắt vết thương trên cổ Vạn Độc Vương. Sau những gì hai người đã trải qua, có thể nào

chỉ tình bạn thông thường…

“Chừng nào Đông Tử khỏe, huynh sẽ nói cho Đông Tử biết!” Vạn Độc Vương mỉm cười

“Sao khỏe lên được”

“Thánh Nhân sẽ giải độc cho muội”

“Thánh Nhân sẽ giải độc ư? Tự nhiên mà giải độc á?”

“ừ”

“Không có điều kiện gì ngược lại à?”

“không”

“Không có điều kiện gì à?”

“Không”

“thật không có điều kiện gì à?”

… Thật không có điều kiện gì hết.

Trừ việc phải thử 7 kỳ độc thôi. Nhưng có lẽ, Đông tử không cần biết điều này.

Dỗ dành Đông Tử xong, Vạn Độc Vương lò dò vào Dược phòng tìm gặp Thánh Nhân. Tuyết đen tỏa theo bước đi u ám. Vừa đến cửa, Dược Nhi chạy vội ra, tay cầm bộ áo đen

“Phong ca, đừng ăn mặc như thường nhân… Thánh Nhân sẽ giận đấy!”

Dược Nhi hầu hạ bên Thánh Nhân, tâm trạng của bà nàng hiểu rõ hơn ai hết.

“Phong ca mặc áo vải, lại đem người lạ về, khác nào nói Thánh Nhân huynh muốn từ bỏ Dược Cốc… tuy rằng muốn cầu xin chữa bệnh nhưng khác nào chọc giận Thánh Nhân! Huynh có thể nào giả vờ rằng chỉ ân óan giang hồ, đừng giây dưa với người ngòai được không? Như vậy càng có cơ hội Thánh Nhân đồng ý giải độc cho Đông Tử”

Dược Nhi một mực đòi Vạn Độc Vương thay áo. Vạn Độc Vương miễn cưỡng nghe theo, cởi áo vải ra. Dược Nhi ra dấu, hai người hầu từ trong bước lại khóac áo chòang đen lên cho Vạn Độc Vương. Dược Nhi còn cẩn trọng che vết băng bó trên cổ Vạn Độc Vương lại để đừng nhắc nhớ chuyện Thánh Nhân giận dữ thế nào lần đó Vạn Độc Vương bị thương. Dược Nhi cẩn trọng là thừa vì vừa vào Dược phòng, Thánh Nhân đã hỏi ngay

“Phong nhi, vết thương của ngươi sao rồi?”

Vạn Độc Vương không trả lời mà đề cập chuyện Đông Tử. Dược phòng im lìm trống trải. Bình trầm trên bàn tỏa hương. Dược Phòng yên ắng quá như thể tiếng tàng tro rơi xuống cũng khiến người ta giật mình. Thánh Nhân sau khi nghe trình bày im lặng rất

lâu, cuối cùng chỉ nói một câu:

“Ta không muốn biết con bé là ai… nhưng Vạn Độc Vương, gần đây ngươi tư tình nhiều quá đấy!”

Giọng Thánh Nhân kéo dài từng chữ. Dược phòng chỉ mình Thánh Nhân chậm rãi cân thuốc và Dược Nhi như bức tượng bất động kế bên. Trong phòng dược, thời gian lúc nào cũng như ngừng trôi, không có gì khiến Thánh Nhân thúc bách, lại im lặng rất lâu, Thánh Nhân mới tiếp:

“Vạn Độc Vương ngươi cầu xin, ta đây không phản đối. Nhưng ngươi biết luật của Sinh Tử Dược Cốc xưa nay không tự dưng cứu người. Ngươi thử 7 lọai độc, ta sẽ giải độc cho con bé. Không có ngọai lệ”

Thấy Thánh Nhân đồng ý, Vạn độc Vương thở phào

“Phong nhi chấp nhận”

“Vạn Độc Vương, tuy công lực ngươi thâm hậu, nhưng 7 kỳ độc của ta được bào chế để giết những người như ngươi đấy.”

“Xin Thánh Nhân ra tay chữa trị ngay” Vạn Độc Vương kiên quyết.

Thấy Vạn Độc Vương không lung lay, Thánh Nhân hơi giận quay quắt đi mà rằng,

“Được rồi. Dược nhi chuẩn bị đi”

Dược Nhi kính cẩn lui ra. Vạn Độc Vương cũng lui ra, mừng rỡ như trút được gánh nặng. Thánh Nhân nhìn theo cau mày suy tư. Vạn Độc Vương của Vạn Độc Giáo … lần trước bị bắn súyt chết, giờ đem con bé về Cung.

Dược Nhi nhanh chóng quay lại, trình cho Thánh Nhân xem. Thúôc cho Đông Tử và độc cho Vạn Độc Vương. 7 chén độc cho Vạn Độc Vương đổi lại 7 chén thuốc giải cho Đông Tử. Thánh Nhân khinh khỉnh vốc nhúm bột thuốc giải. Dược Nhi dõi theo nét mặt của Thánh Nhân lo ngại.

“Thánh Nhân, có lẽ nào Thánh Nhân thật sự sẽ giải độc cho Đông Tử?”

Thánh Nhân nhếch mép cười, gương mặt nhăn nheo như quả táo khô

“Ta không giải há chẳng phải Vạn Độc Vương bán mạng vô ích sao?”

“Ý Thánh Nhân, Vạn Độc Vương thật không sống được sau 7 lọai giải? Vạn Độc Vương kỳ thật là đệ nhất độc nhân trong thiên hạ, còn 7 kỳ độc cũng là đại độc… lần này không biết thế nào” Dược Nhi lo lắng. Nếu lỡ … “Phải chăng Thánh Nhân cũng muốn

biết… công trình luyện 7 kỳ độc và độc nhân… bây giờ đem ra so sánh…”

Thánh Nhân không giải thích chậm rãi với tay tới tách trà. Dược Nhi nhanh chóng đỡ lấy rót trà cho Thánh Nhân. Đặt tách trà xuống, Thánh Nhân móm mém cười mỉa, giữa hai kẽ nhăn nheo vốn từng là đôi mắt ánh lên nét hiểm ác

“Con bé tên Đông Tử này… Vạn Độc Vương vì nó hai lần không ngại nguy hiểm… xem ra ta không thể khoang tay đứng nhìn mãi được.”

Thánh Nhân tính tóan gì, Dược Nhi lần lần hiểu rõ. Dược Nhi lo ngại nhưng rồi phân vân.

Vạn Độc Vương đưa Đông Tử vào Cốc, chẳng phải đã trù tính việc này hay sao.

* * *

Thuốc và độc đã chuẩn bị sẵn sàng. Vạn Độc Vương dìu Đông Tử vào phòng chữa bệnh. Đông Tử hòan tòan không hay biết gì về chuyện đổi lại thuốc giải cho mình, Vạn Độc Vương phải uống 7 chén thuốc độc nên rất ngạc nhiên.

“Tại sao, Thánh Nhân của Sinh Tử Dược Cốc lại có thúôc giải cứu người… trứơc nay muội cứ nghĩ đây là độc cốc cơ”

“Thuốc là độc, và độc là thuốc. Tùy vào cách dùng thôi” Vạn Độc Vương trả lời, vẻ mặt lạnh lẽo. Từ khi về Sinh Tử dược Cốc, Vạn Độc Vương đã là con người khác hẳn. Tuy được phút hoan hỉ khi Thánh Nhân đồng ý bào chế thúôc giải, sự vui mừng nhanh chóng bị đè ngẹt bởi núi sầu muộn.

Đông Tử thấy thái độ hơi kỳ lạ của Vạn Độc Vương cứ nghĩ Vạn Độc Vương đang giận

“Xin lỗi gây cho Phong ca nhiều phiền hà…”

Vạn Độc Vương nhận ra thái độ của mình làm Đông Tử hiểu lầm nên vội vã lắc đầu.

“Đông Tử, mời vào đây” Dược Nhi bước ra. Đẩy nhẹ rèm cho Đông Tử vào một gian nhỏ ngăn bằng rèm tre.

Vạn Độc Vương sẽ ở bên kia rèm tre. Hai người đối mặt nhau nhưng bị che lại bởi tấm rèm. Thế này Vạn Độc Vương có thể bíết rằng sau mỗi chén độc, Đông Tử sẽ được một chén thúôc giải.

Dược Nhi thấy sắc mặt của Vạn Độc Vương hơi khó coi nên nhẹ nhàng an ủi.

“Phong ca đừng lo… thuốc giải của Thánh Nhân thật sự trị được bách độc. Khi bước ra khỏi rèm, Đông Tử sẽ khỏe mạnh như xưa”

“Ừ..” Vạn Độc Vương hờ hững nói. Vạn Độc Vương không nghi ngờ thúôc giải của Thánh Nhân…

… mà là…

“Đông Tử!” Vạn Độc Vương gọi.

Đông Tử vừa nghiêng mình chuẩn bị bước vào phòng tre giật mình quay lại. Vạn Độc Vương đột ngột tiến gần cúi xuống hôn vào môi Đông Tử.

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 17

Đối Diện

Dược Nhi không kịp quay mặt đi.

Còn Đông Tử bất ngờ đến không phản ứng gì. Đó là lần thứ hai Vạn Độc Vương hôn Đông Tử, nhưng đối với Đông Tử là lần đầu.

Đông Tử lâu nay cứ băn khoăn, từ khi có cảm tình với Vạn Độc Vương cứ ngỡ nếu hôn sẽ ngọt ngào lắm nhưng hóa ra lại đắng chát.

Vạn Độc Vương ghì lấy Đông Tử và hôn lên môi. Môi chạm môi khô khan. Vạn Độc Vương lởm chởm râu, cào vào môi Đông Tử xước nhẹ. Đông Tử kêu khẽ đẩy Vạn Độc Vương ra.

"Xin lỗi"

Vạn Độc Vương luyến tiếc buông ra và nhẹ nhàng vuốt má Đông Tử. Những ngón tay ấm áp chạm nhẹ vào Đông Tử. Gương mặt Vạn Độc Vương không có cảm xúc gì. Ngay cả ánh nhìn cũng trống rỗng như pho tượng, chỉ pha chút gì đó luyến tiếc.

"Phong ca, có chuyện gì vậy?"

"Không có gì…" Vạn Độc Vương trả lời, nhìn ra chỗ khác, hít một hơi dài.

Dược Nhi mím môi, đôi mắt đẹp hơi nhíu lại.

Vạn Độc Vương nhìn Đông Tử lần cuối rồi hơi nhếch miệng cười, quay lưng bước vào gian tre bên cạnh.

Thái độ của Vạn Độc Vương kỳ lạ lắm cứ như thể đó là lần cuối cùng hai người gặp nhau. Đông Tử sắp được giải độc, lẽ ra Vạn Độc Vương phải vui mừng mới đúng. Đã bế Đông Tử cả quãng đường dài đến Sinh Tử Dược Cốc… thế mà lại …

Đông Tử ngồi xuống gian tre của mình. Trong đầu ngổn ngang nhiều câu hỏi. Dược Nhi cầm chén thuốc giải đầu tiên cho Đông Tử.

"Có tất cả 7 chén thuốc giải, Đông Tử tiểu thư cứ từ từ uống" Dược Nhi giải thích "Chén thứ nhất là tinh chất từ 100 lọai nấm"

Bên gian đối diện, Thủy Thần Ngư Long cũng lần lượt đưa 7

lọai độc cho Vạn Độc Vương.

Chén đầu tiên, cho Vạn Độc Vương là độc chất chiết xuất từ 100 lọai nấm. Vạn Độc Vương nhìn chén độc trên bàn, hững hờ. Cho đến khi Bạch Phong chai sạn với thuốc độc trong Cốc, từ nhỏ đến lớn, thử độc tại Sinh Tử Dược Cốc luôn là điều hắn kinh hãi nhất. Lần đầu tiên Bạch Phong bị ép thử độc, Thủy Thần Ngư Long nắm vai đè xuống bàn. Độc chất chạm môi nóng bỏng, nước mắt giàn dụa, muốn kêu gào cũng không ra tiếng, vùng vẫy cũng không thóat ra được. Nghĩ lại vẫn còn đau lòng. Đứa trẻ ngày đó bây giờ là đệ nhất độc nhân Vạn Độc Vương của Cốc, còn đây là kỳ độc, so với nay, lọai tầm thường ngày đó, có đáng gì. Vạn Độc Vương lạnh lẽo cầm chén độc uống cạn, không chớp mắt. Thuốc độc đi qua cổ không chút cảm giác.

Chén thứ hai, độc chất của 100 lọai thảo dược. Vạn Độc Vương cũng uống cạn, mặt không biến sắc. Thế nhưng đặt chén độc lại bàn, trên mép chén có vệt máu. Ra đất độc chạm vào môi tứa máu. Không phải độc tính không cao, chỉ Vạn độc Vương đã quá quen, không còn cảm giác nữa.

Thánh Nhân rất hài lòng, Vạn Độc Vương quả không hổ danh Vạn Độc Vương, người thường sau chén thứ nhất đã có người lăn ra chết, chén thứ hai phải cao thủ giang hồ vận công mà uống. Đối với Vạn Độc Vương hai chén độc đầu chỉ như nước lã.

Chén thứ 3, độc của 100 lọai côn trùng. Vạn Độc Vương uống hết chén này, hơi cau mày, thở mạnh. Lần này, chất độc của cả ba lọai bắt đầu thấm vào người khiến hắn khó thở, người đau nhức như lần đầu tiên luyện độc. Chất độc dâng lên đầu, cả người chao đảo. Chén độc trên bàn cũng nghiêng ngả méo mó.

Lọai độc thứ 4 trở đi, Vạn Độc Vương kéo tay áo lên, Thủy Thần Ngư Long dùng kim châm. Kim châm đầu được nhúng vào lọai độc của 100 lọai nhện. Kim chạm vào da điểm nào, điểm đó hóa màu đen, vằn đen nổi lên khi chất độc chạy dọc huyết quản thấm vào cơ thể.

Vạn Độc Vương nghiến răng cắn chặt vào cuộn khăn vốn dĩ tránh để người thử độc vì đau mà cắn vào môi. Bắt đầu từ lọai độc thứ 4, ngay cả cơ thể hắn phải vất vả lắm mới chống chọi được.

Kim châm lọai độc thứ 5 được nhúng vào 100 lọai độc trên da lưỡng cư. Kim châm ghim vào người, ngay cả Vạn Độc Vương cũng cảm thấy chất độc dồn vào tim, bóp ngẹt nhịp thở của hắn lại. Vạn Độc Vương co tay lại thành nắm đấm cắn răng chịu đựng.

Cứ mỗi lọai độc bên này, Đông Tử bên kia lại được 1 lọai giải

tương tự. Chỉ hai kim châm nữa Đông Tử bên kia sẽ được giải độc hòan tòan.

Vạn Độc Vương vận công để tự điều hòa chất độc trong cơ thể. Phong vũ hàn công là lọai công lực cực kỳ hữu dụng khi dùng điều hòa chất độc. Chất độc tạo nhiệt khí trong cơ thể, nên hàn công đối chọi lại rất hiệu quả. Vạn Độc Vương vận công hàn khí tạo thành hạt tuyết, gặp chất độc hạt tuyết biến thành màu đen. Vạn Độc Vương càng vận công điều hòa chất độc trong người, hạt tuyết càng tạo ra nhiều bay lơ lửng trong không khí.

Lọai độc thứ 6, nọc của 100 lọai độc xà. Đến lọai độc thứ 6 này, Vạn Độc Vương kêu lên vì đau, đấm mạnh tay xuống sàn. Người vã mồ hôi, hơi thở dồn dập hổn hển. Trán ướt mồ hôi, hạt tuyết từ thân tỏa ra mù mịt phòng. Cái lợi hại nhất của Thánh Nhân ở chỗ, không những từng lọai độc đã lợi hại mà chính sự kết hợp của 7 lọai độc tuần tự mà chất độc kết hợp với nhau thành một cực độc thiên hạ chưa ai từng vượt qua được…

Thánh Nhân tiến lại gần Vạn Độc Vương nâng cằm hắn lên nhìn thẳng vào gương mặt ướt mồ hôi của hắn. Hạt tuyết đen mắc vào những vệt nhăn sâu hoắm trên da khiến những vết nhăn đã sâu càng sâu hun hút.

“Thế nào Phong? Cả ngươi xem ra cũng không chịu nổi 7 kỳ độc của ta… Nếu ngươi bỏ cuộc bây giờ cũng chưa muộn đâu” Thánh Nhân chậm rãi hỏi

“Không được… nếu bỏ cuộc bây giờ Đông Tử sẽ không giải được độc” Vạn Độc Vương nói qua hơi thở. Từ khi bị đưa vào giáo phái, Vạn Độc Vương lần nào luyện độc cũng đều do bắt buộc, chỉ đây là lần duy nhất tự nguyện.

“Ngươi liều mạng vô ích đấy” Thánh Nhân mỉa mai. “Thôi được, ngươi đã kiên quyết, sao ta dám cản…”

Thánh Nhân quay lưng đi, gật đầu ra hiệu cho Ngư Long.

Chén cuối cùng, lọai độc thứ 7, đại kỳ độc của Sinh Tử Dược Cốc…

Đông Tử ở bên gian thuốc giải cứ lần lược được Dược Nhi đưa từng chén thuốc giải. Càng uống thì chất độc trong người càng giảm hẳn. Đông Tử khi tỉnh táo đôi phần cứ thấy ngạc nhiên vì trong gian phòng cứ tung bay những hạt tuyết màu đen càng lúc càng nhiều, không khí cũng lạnh đi hẳn.

Những hạt tuyết màu đen lơ lửng trong không trung, cứ mỗi chén thuốc giải Đông Tử cầm lên, hạt tuyết trong phòng càng nhiều. Tuyết đen rơi lả tả vào thúôc. Hạt tuyết vương trên tóc

Đông Tử, trên áo Dược Nhi. Tuyết đen bám vào thành những chén thuốc đã cạn trên bàn. Tuyết phủ một lớp mỏng trên bàn tre.

Dược Nhi cúi mặt, phủi nhẹ hạt tuyết trên áo, đóan biết bên kia thuốc độc dành cho Vạn Độc Vương không khác gì tra tấn, Dược Nhi khẽ thở dài. Hạt tuyết đen gắn liền với công lực của Vạn Độc Vương. Càng vận công, càng yếu đi, hạt tuyết tỏa ra càng nhiều. Từ nhỏ Dược Nhi đã thấy Vạn Độc Vương luyện độc. Lớn lên ở Sinh Tử Cốc, tuy không là độc nhân, Dược Nhi vẫn cảm nhận được đau đớn trên cơ thể những đứa trẻ của Vạn Độc Giáo. Nay Vạn Độc Vương lại tự nguyện thử 7 kỳ độc của Sinh Tử Dược Cốc so với lọai bình thường luyện độc còn mạnh mẽ gấp nhiều lần. Dược Nhi thấy quá đau lòng.

Càng đau lòng hơn khi Vạn Độc Vương thử độc vì Đông Tử mà Đông Tử hòan tòan không biết những gì xảy ra bên kia.

"chén thứ 7… được bào chế từ kỳ lương dị thảo" Dược Nhi chậm rãi giải thích, ngần ngại trao cho Đông Tử chén thuốc cuối cùng. Gương mặt Dược Nhi có nét đăm chiêu. Chén thuốc đen đặc sánh, thơm nồng. Một mùi thảo dược quen thuộc.

"Kỳ lương dị thảo ư? Kỳ lương dị thảo là gì?"

"Một lọai nhân sâm…" Dược Nhi nhún vai. Tài nghệ của Thánh Nhân, bào chế được những kỳ thuốc độc nhất vô nhị. Song song với lọai kỳ độc thứ 7, Kỳ lương dị thảo là một trong những lọai dược phẩm quý nhất mà Sinh Tử Dược Cốc bào chế được. Không có kỳ lương dị thảo, Sinh Tử Dược Cốc có lẽ không được danh tiếng như hôm nay.

Vị thuốc kỳ lạ. Mùi hương dịu dàng như hàng ngàn lọai thảo mộc. Lạ lùng thay, cầm chén thuốc, Đông Tử cứ liên tưởng đến cảm giác lúc Vạn Độc Vương ôm vào lòng.

Cùng một mùi hương khiến cho lòng yên bình ấm áp.

Thuốc chạm môi lại có vị đậm và độ sâu như lọai rượu lâu năm. Một lần thử qua có lẽ cả đời sẽ không quên.

Uống xong chén thuốc, chất độc trong người Đông Tử hòan tòan tan biến. Thần dược của Sinh Tử cốc quả thật thần diệu.

"Có phải kỳ lương dị thảo là lọai thuốc giải mà người của Vạn Độc Giáo được uống để giải độc?" Đông Tử hỏi dồn "Trên người Phong ca cũng có mùi thảo dược y hệt. Phải chăng Phong ca cũng thường được uống lọai giải này? Phải chăng đây chính là lọai thuốc giải vì nó Phong ca cả đời bị lệ thuộc vào Vạn Độc Giáo. Nếu một ngày nào đó, Phong ca có được 7 chén thuốc giải, có phải sẽ không phải nghe lệnh Vạn Độc Giáo nữa phải không? Có thể rời

Giáo bất cứ lúc nào và quen biết bất cứ ai?”

Đông Tử chợt nhớ đến lời Vạn Độc Vương ngày đó, trên đồi sau Cầm Thư Điện, Vạn Độc Vương có nói “nếu như lúc nào đó… có thể giải được chất độc và rời giáo, đến lúc đó Đông Tử làm thê tử của huynh nhé!” Đông Tử như người đi lạc thấy ánh sáng cuối đường hầm “Làm thế nào có 7 chén thuốc giải này, để chuộc lại tự do cho Phong ca?”

“Ngươi đừng gọi Vạn Độc Vương là Phong ca nữa”

Đến đây Dược Nhi không cầm được lòng. Trên gương mặt mỹ miều thóang có chút chua cay. “Vạn Độc Vương vì thuốc giải phải thử 7 kỳ độc của Thánh Nhân! Nếu ngươi muốn cứu Vạn Độc Vương, phải xem chừng nào ngươi có thực lực sống sót sau 7 chén độc đã”

Dược Nhi không ngần ngại tiết lộ. Như những người khác, Dược Nhi biết Đông Tử và Vạn Độc Vương thuộc hai thế giới khác nhau. Chuyện yêu đương mơ mộng là hòan tòan không tưởng. Dược Nhi ít khi nói lời phật lòng, nhưng thấy sự non nớt ngây thơ của Đông Tử, Dược Nhi khó cầm lòng.

Tường Vy leng keng xô màn bước vào hét vào mặt Đông Tử “xưa nay thiên hạ chưa ai từng thử 7 lọai độc mà còn sống. Nếu Phong ca có bề gì, ta sẽ truy sát ngươi cả đời.”

Đông Tử hoang mang nhưng cũng hỏi lại ngay “không phải ngày xưa ngươi đã từng thử 7 lọai độc cầu xin thánh nhân chữa thương cho Phong ca à”?

Tường Vy sực nhớ lời nói dối khi xưa nhưng ả cũng nạt lại ngay “dĩ nhiên không! Vạn Độc Giáo từ xưa giờ chưa ai từng thử hết 7 kỳ độc của Thánh Nhân! Độc tính thế nào, không ai sống sót kể lại cả!”

Đông Tử rụng rời tay chân. Không thể nào, Vạn Độc Vương vì Đông Tử mà thử 7 kỳ độc của Thánh Nhân ư, phải chăng vì thế mà trước khi vào phòng, sắc mặt cả Vạn Độc vương và Dược Nhi đều nặng nề. Nếu thật mạng đổi mạng thì… Nước mắt chực trào ra, Đông Tử chợt hiểu sự xuất hiện của nhiều hạt tuyết đen… Hạt tuyết đen là hàn khí từ trong người Vạn Độc Vương, lúc nãy hạt tuyết đột ngột tung bay dày đặc có thể nào là vì…

Đông Tử chạy vội ra ngòai, vén rèm phòng bên cạnh. Tim đập lọan xạ. Mơ hồ linh cảm sẽ không bao giờ nhìn thấy Vạn Độc Vương lần nữa.

“Xin đừng, xin đừng để Phong ca có mệnh hệ nào” Đông Tử lập đi lập lại trong đầu. Vạn Độc Vương từ xưa giờ, luôn tử tế với

Đông Tử, nếu vì Đông Tử mà có chuyện gì. Đông Tử sẽ suốt đời không can tâm.

May mắn thay, Vạn Độc Vương cũng từ trong phòng bước ra, tay kéo găng che đi vết bầm vằn vện thử độc. Nhìn thấy Đông Tử khỏe mạnh, Vạn Độc Vương nở nụ cười toại nguyện.Vạn Độc Vương hơi gắng gượng, từ lúc bị thương đã cố quá sức, đến lúc này gần như kiệt quệ, gương mặt trắng tóat, ánh mắt lạnh lẽo vô hồn, nhưng rõ ràng vẫn còn sống. Đệ nhất độc nhân trong thiên hạ quả đệ nhất độc nhân.

"Hay quá!" Đông Tử thở phào, như trút bỏ gánh nặng trong lòng, nước mắt đã rưng rưng, Đông Tử chạy đến định ôm chầm lấy Vạn Độc Vương. Từ khi trúng độc, hết người này đến người kia bị thương. Qua cơn hú tim, cuối cùng mọi chuyện cũng tốt đẹp.

Nào ngờ, Đông Tử chạy đến, Vạn Độc Vương lại lùi một bước, nắm lấy tay Đông Tử cản không cho lại gần.

Tay Vạn Độc Vương đeo găng.

Găng tay đen lạnh lẽo giữ lấy tay trần của Đông Tử. Lần đầu tiên Vạn Độc Vương nắm tay Đông Tử qua lớp găng.

"Đông Tử bây giờ đã được giải độc… không thể chạm vào huynh được nữa đâu…"

Giao Chi

Tuyết Đen

Chương 18

Bất Tương Phùng

Vạn Độc Vương giải thích.

Đông Tử thấy đắng chát trong cổ.

Đắng nghét như nụ hôn trước khi bước vào phòng giải độc.

Vạn Độc Vương tựa người vào cửa cho khỏi ngã, qua lớp găng, tay vẫn nắm tay Đông Tử, ánh mắt còn lưu luyến nhưng nét mặt đã trọn vẹn lắm rồi. Giọng Vạn Độc Vương bình thản quá, như đã chuẩn bị từ lâu, Đông Tử chợt hiểu.

Hóa ra, lúc quyết định đưa Đông Tử vào Cốc, Vạn Độc Vương đã biết trước kết cuộc hôm nay. Trên đường đi mệt lã, tả tơi dù nhiều lần tha thiết ngã ra ngủ giấc dài cũng không muốn bỏ phí một phút giữ lấy Đông Tử trong vòng tay. Mong Đông Tử được giải độc qua cơn nguy kịch, nhưng cũng biết đã đến lúc phải chia tay.

Lớn lên tại Sinh Tử Cốc, Bạch Phong đã hiểu và chấp nhận số mạng. Vạn Độc Vương thiên hạ đệ nhất độc nhân, dị nhân ngọai bất xúc thế nhưng điều đơn giản nhất được chạm vào người thân yêu lại không thể. Bị anh trai Bạch Dương truy sát không thể giải thích, gặp lại thân mẫu sau nhiều năm chia cách cũng không thể nhìn nhận.

Đã quen với cô độc.

Những uất hận ngày xưa đã chôn vùi, đứa trẻ Bạch Phong đã thay đổi. Căm giận đã tự đè nén, ấm ức trong lòng đã chìm sâu. Chỉ còn Vạn Độc Vương lạnh lẽo, chai sạn bởi ưu sầu.

Đông Tử đến đánh thức những gì đã quên.

Còn nhớ lần đầu vô tình để rơi mặt nạ, môi chạm má trong túp lều tranh khởi đầu kỳ ngộ. Tay chạm da Đông Tử giữa rừng, lòng tràn ngập hân hoan. Thế nhưng, hạnh phúc qua nhanh, Vạn Độc Vương cũng biết rõ.

Đã vào Vạn Độc Giáo không đường ra.

Mơ ước đã bất khả dĩ.

Khi vui vẻ vẫn hiểu, sẽ không dài lâu. Mỗi lần nắm tay đều dự trù lần cuối. Mỗi phút bên Đông Tử đều rõ chỉ chốc lát, sẽ qua đi. Những lần gặp mặt đều biết phải rời xa. Tái hợp đều hay phải biệt li.

Lần hôn Đông Tử ở tang đường, đã ngộ không thể có nhân duyên.

Biết sẽ cách xa, nên trên đường về Sinh Tử Cốc, muốn ghì chặt Đông Tử vào lòng lưu luyến những cảm giác hiếm hoi… hồi niệm ở Đồi sau Cầm Thư Điện tay nắm tay, lòng sưởi lòng. Ở Đài Ngắm Sao của Họa Hồn Cung thức dậy thấy Đông Tử vừa vặn trong vòng tay, thầm mong thời khắc ngừng trôi.

Vạn Độc Vương xưa nay, chỉ có mình Đông Tử… giờ phải để Đông Tử ra đi.

Vạn Độc Vương siết nhẹ bàn tay Đông Tử. Găng tay đen lạnh lẽo như cầm vào hư vô.

Hai người hai thế giới quá khác nhau. Một là đệ nhất độc nhân tà giáo Vạn Độc, một chỉ cô bé võ đường tầm thường. Một người tòan thân đầy chất độc, người kia da trần xác phàm. Mối dây liên kết duy nhất khi vô tình chạm vào nhau, nay đã đứt mất. Đông Tử được giải độc, từ nay không chạm vào Phong được nữa rồi.

“Phong ca đã biết trước …” Đông Tử bàng hòang. Vạn Độc Vương gượng cười, nhẹ nhàng bỏ tay Đông Tử ra, chậm rãi đeo

mặt nạ lên, đã chuẩn bị tinh thần từ trước mà vẫn thấy xót xa.

Đông Tử hiểu rằng đó là lần cuối cùng nhìn thấy gương mặt của Phong sau lớp mặt nạ. Đôi mắt với hàng mi dài, nụ cười làm cả gương mặt bừng sáng… từ nay trở đi, chỉ còn tấm kim loại vô tình.

Người này là Vạn Độc Vương của Vạn Độc Giáo, cơ thể tòan là độc dược, chạm vào sẽ trúng độc mà chết. Không thể ngồi ngắm sao, đùa giỡn, hay cùng ngủ quên dưới lớp áo chòang trên thảm cỏ. Dĩ nhiên, không thể môi chạm môi…

“Nụ hôn trước khi bước vào phòng uống thuốc giải…

thì ra,

là nụ hôn chia tay”

Đông Tử khẽ hỏi. Vạn Độc Vương quay mặt đi.

Đông Tử tiến một bước, nắm lấy tay Vạn Độc Vương. Sống mũi cay xè, nước mắt không chảy ra được. Bàn tay nắm lấy Vạn Độc Vương cứ lạnh tóat.

Cả hai đối diện, tay nắm tay. Lớp găng ngăn cách ở giữa, tuy gần mà không chạm vào nhau được. Khỏanh khắc tựa thiên thu.

Dược Nhi chạm vào Vạn Độc Vương kéo hắn vào trong.

“Phong ca cũng mệt lắm rồi, muội đã chuẩn bị phòng, Phong ca vào nghỉ nhé!”

Vạn Độc Vương gật đầu, nhẹ nhàng buông tay Đông Tử ra, quay đi.

“Khoan đã…” Đông Tử bật thành tiếng, nước mắt được dịp tràn ra mặn rát môi.

Vạn Độc Vương quay đầu lại.

Đông Tử im bặt. Mắt ướt mi. Giọt nối giọt chảy thành dòng.

“Muội…”

Đông Tử khó khăn mới cất thành lời.

Phải nói gì đó, để Vạn Độc Vương không quay đi, bước vào trong, rồi sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

“cám ơn…” Đông Tử òa khóc. Không phải cám ơn. Mà là, làm thế nào bây giờ.

Ngày đó nếu biết sẽ không bao giờ được chạm vào nhau, tay nắm tay trên đồi sau Cầm Thư Điện sẽ giữ chặt không rời. Nếu biết là nụ hôn cuối sẽ siết chặt vai chàng không để buông ra …

Ánh mắt Vạn Độc Vương khẽ cười

Vạn Độc Vương bước vào trong.

Tường Vy mở cửa.

“ còn ngươi hướng này!”

Tường Vy chỉ ra ngòai. Bên ngòai Hóan Diện Nhân, Hiết Hổ đã chờ sẵn.

Hai gã dị nhân sẽ dẫn Đông Tử về, lần này thật hộ tống Đông Tử về.

Đông Tử lặng thinh, mặc cho nước mắt đuổi nhau. Vạn Độc Vương cùng Dược Nhi đi vào trong không một lần quay đầu lại.

Đông Tử thủi lủi cùng hai tên dị nhân rời Dược Cốc. Mặc cho chúng pha trò léo nhéo bên tai, cứ lầm lũi đi, không dám quay đầu lại.

Mãi đến khi đã băng qua cây cầu Biệt Kiếp, Sinh Tử Dược Cốc đã bỏ lại sau lưng. Nước mắt tràn mi, Đông Tử mới quay lại nhìn. Sinh Tử Dược Cốc xa xa bên kia cầu hòa nước mắt nhòe nhọet.

“Phong ca, vĩnh biệt” Đông Tử mếu máo qua hàng nước mắt.

Hóan Diện Nhân và Hiết Hổ ái ngại nhìn nhau. Cả hai đưa đường dẫn lối thế nào mà cuối cùng Đông Tử và Vạn Độc Vương lại chia tay trong tiếc nuối thế này. Cứ ngỡ hai đứa sẽ hứng khởi vì sự kiện trước mắt kịch tính quá, thế nhưng nỗi buồn của Đông Tử lại lấn át cả thói ham vui. Đông Tử được giải độc, từ nay không thể gán ghép hai người được nữa. Màn kịch đã hết, bọn dị nhân lại chẳng thể vỗ tay hể hả.

Con người lạnh lùng Vạn Độc Vương làm chuyện tày trời, đem người lạ vào Cốc theo môn quy thử 7 kỳ độc để cứu người… chỉ để phải chia tay vĩnh viễn. Hóan Diện Nhân như phần nào được câu trả lời thế nhưng cũng không thấy trong lòng thỏa mãn một chút nào hết.

Vạn Độc Vương và Đông Tử rốt cuộc lại phải cách xa.

* * *

Đông Tử về đến võ đường, chia tay Hiết Hổ, Hóan Diện Nhân, thẫn thờ vào đến sân trong mới chú ý cả võ đường trống tóac. Từ tiền viên đến hậu sảnh không có bóng người, chỉ có đồ đạc ngổn ngang. Vừa chạy ra ngoài đụng phải tóan lính hô hóan gông lấy Đông Tử tống vào ngục.

Vào lao phủ tái ngộ gia đình mới hay, hóa ra, sau hôm gặp ở Cầm Thư Điện đấu võ với Dương Kiến Minh, đã lộ tẩy chuyện Đông Tử còn sống nhăn. Vĩnh Phúc khi về đem quân đến võ đường kiếm chuyện. Huyện lệnh Vĩnh Phúc gán ghép võ đường vào tội tư thông với tà giáo, có âm mưu phản lại triều đình, bắt bớ cả họ Lưu nhốt vào ngục.

Đông Tử bị bắt đã đủ trọn gói. Vĩnh Phúc hí hửng vào ngục lên mặt với Đông Tử, định cho cơ hội cuối kết hôn hay là chết, nhưng gặp lại lần này thấy Đông Tử mặt mày giàn giụa, mắt mũi sưng húp, tóc tai bơ phờ, Vĩnh Phúc đổi ý, lệnh xử tội luôn.

Trong khi chờ tuyên án, những ngày đầu cả võ đường họ Lưu

bị bọn cai ngục đối xử tàn tệ. Thế nhưng đột nhiên, bọn cai ngục thay đổi thái độ cấp kỳ. Đích thân huyện lệnh Vĩnh Phúc vào ngục nạt nộ bọn quan cai tại sao thất lễ với Lưu gia, còn sai người đến kiệu cả nhà họ Lưu quay về.

Đông Tử hết sức ngạc nhiên trước sự thay đổi thái độ như chong chóng này. Được kiệu về võ đường lại thấy trong võ đường đứng chờ sẵn một gã béo tròn xoay, điệu bộ kỳ lạ.

Xuân Thu thấy gã béo, mừng ra mặt. Cả Lưu gia cùng đồng lọat thi lễ

"Trịnh công công"

Mọi người có mặt rồi, Trịnh công công mới trịnh trọng đọc to chiếu chỉ của Hòang Thương "khen thưởng Lưu Đông Tử tiểu thư và Lưu Xuân Thu tiểu thư thiếu nữ anh hào có công bảo vệ hòang thân, trung hiếu với triều đình vân vân và vân vân…" từ nay huyện lệnh Vĩnh Phúc đố dám đụng vào Đông Tử. Vĩnh Phúc và huyện lệnh lão gia nghe chiếu chỉ mà tức tối nhưng cũng cố cười rồi trổ tài xun xoe như thường lệ lấm liếm rằng nào có bắt ép Đông Tử gì đâu.

Đông Tử không hiểu "hòang thân quốc thích" cô có công bảo vệ là gì… chẳng biết đầu cua tai nheo thế nào, nhưng thấy tình huống xoay chuyển và bọn Vĩnh Phúc từ nay không dám làm càn với Lưu gia nữa, cũng không truy hỏi làm gì. Võ đường Lưu gia cứ đinh ninh "hòang thân quốc thích" là anh chàng Bạch Dương hào hoa phong nhã hay tìm cách hôn trộm tiểu thư Xuân Thu í.

Chỉ mình Xuân Thu biết "hòang thân nha đầu" là ai. Xuân Thu tủm tỉm

"Tên tiếu thái giám này, hóa ra cũng biết ơn nghĩa lắm!"

Không thèm tiết lộ thân thế Thiên Thiên, đi đâu Xuân Thu chỉ cười bí hiểm mỗi khi có ai đó gặng hỏi Lưu võ đường quan hệ thế nào với Hòang Cung. Lưu gia và hàng xóm càng được dịp đóan già đóan non, có người còn đồn rằng Bạch thiếu gia của Bạch tướng phủ sắp cử người mang mâm quả đến dạm hỏi nhà họ Lưu.

Bạch thiếu gia…

Đông Tử thở dài. Trong lòng Đông Tử cũng có một Bạch thiếu gia…

“Hóa ra hai người là huynh đệ thật…” Xuân Thu tặc lưỡi “Bạch Dương công tử thì sung sướng tại tướng phủ còn Bạch Phong thiếu gia lại lang bạc giang hồ. Trời cao đất rộng thế mà thành kẻ thù của nhau. Mỉa mai thay”

“Trời cao đất rộng…” Đông Tử úp mặt vào gối sụt sùi “biết bao giờ gặp lại Phong ca!”

Xuân Thu vỗ vai Đông Tử an ủi, mặt không chút sầu.

“Quả thật Vạn Độc Vương và Đông Tử không có phận ở cùng nhau, nếu gặp thì hết người này đến người kia bị thương, không thì phải chia lìa! Có lẽ số trời đã định…”

Đông Tử được dịp càng khóc to hơn.

“Chuyện của tỉ và Phong ca đã hết thật rồi!”

Xuân Thu đến lúc này mới nhún vai nở nụ cười bí hiểm thứ hai

“không hẳn…”

Còn nhớ ngày trước lời sấm của Chiêm Tinh Dị Thánh? Nếu Đông Tử tìm được mảnh vỡ nhật minh châu cho bà, Chiêm Tinh Dị Thánh sẽ chỉ cách hóa giải ân óan thiên định?

Hoặc nếu học được nhật minh quang chưởng, biết đâu đấy có thể gặp lại Vạn Độc Vương.

“Hai bảo vật huyền thọai, cao thủ võ lâm còn không có được, biết tìm đâu bây giờ?” Đông Tử không tin lắm vào lời sấm. Ngay cả sự tồn tại của nhật minh quang chưởng và mảnh vỡ của nhật minh châu cũng không biết thực hư.

“nhật minh châu thì không rõ…” Xuân Thu ngẫm nghĩ, rồi lôi từ trong tủ ra vài tờ giấy nhàu nát. “… ngọc có thể không cần tìm… nhưng Đông Tử tỉ xem muội có cái gì này”

Đó là những trang sách của Hỏa Hầu Quái nhân. Ngày đó hắn giúi vào tay Xuân Thu tường lầm Xuân Thu là Đào Quế Chi mà bắt Xuân Thu giải thích giùm. Đây là những trang xé ra từ quyển Âm Dương Thần Công truyền thuyết.

Trên một trong những trang sách chi chít hình vẽ và ký hiệu mà Xuân Thu cầm,

có một chiêu,

tên gọi tiêu đề vỏn vẹn bốn chữ:

“Nhật
Minh
Quang
Chưởng”

(tạm kết)

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: maiyeuem.net
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 22 tháng 7 năm 2009